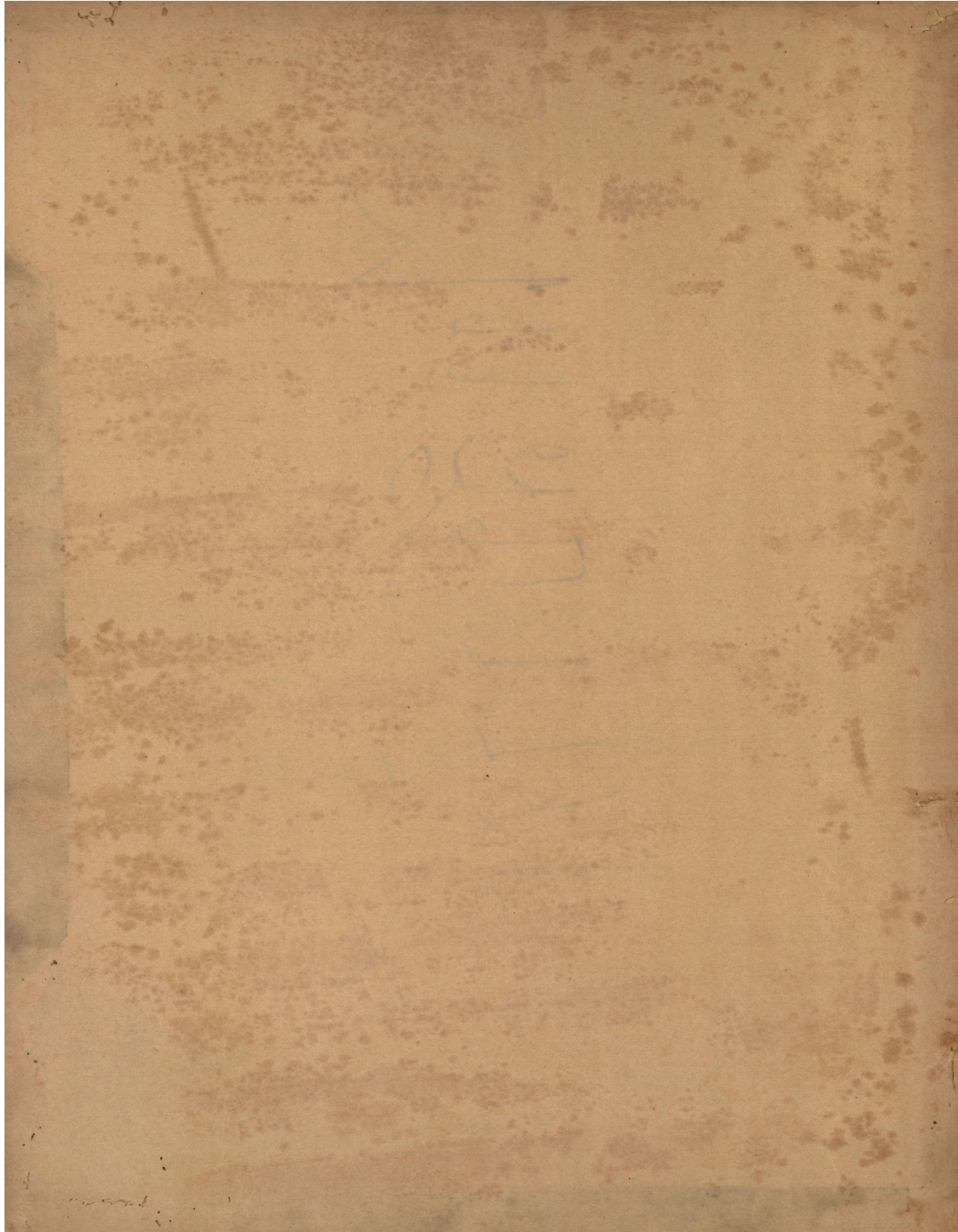
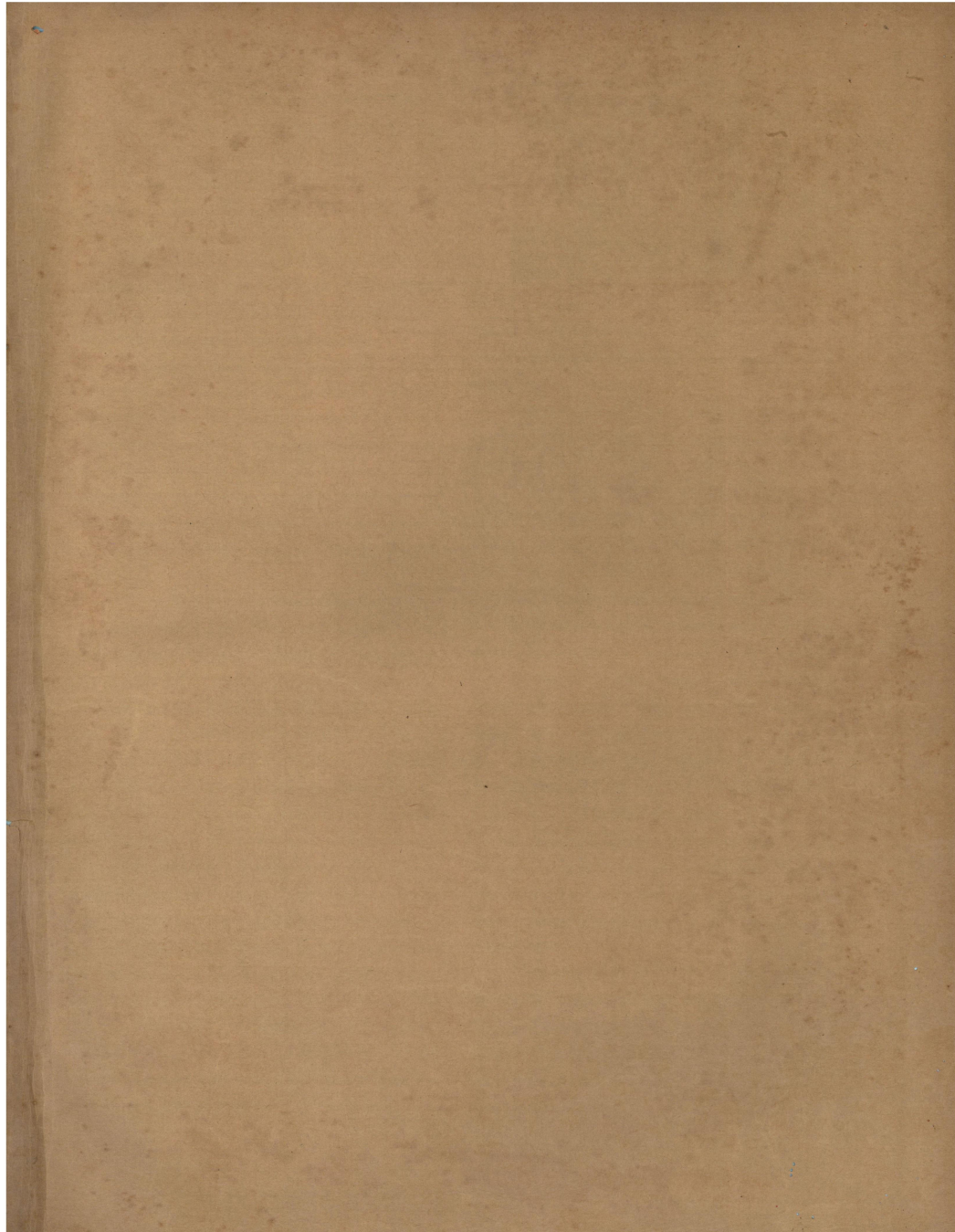
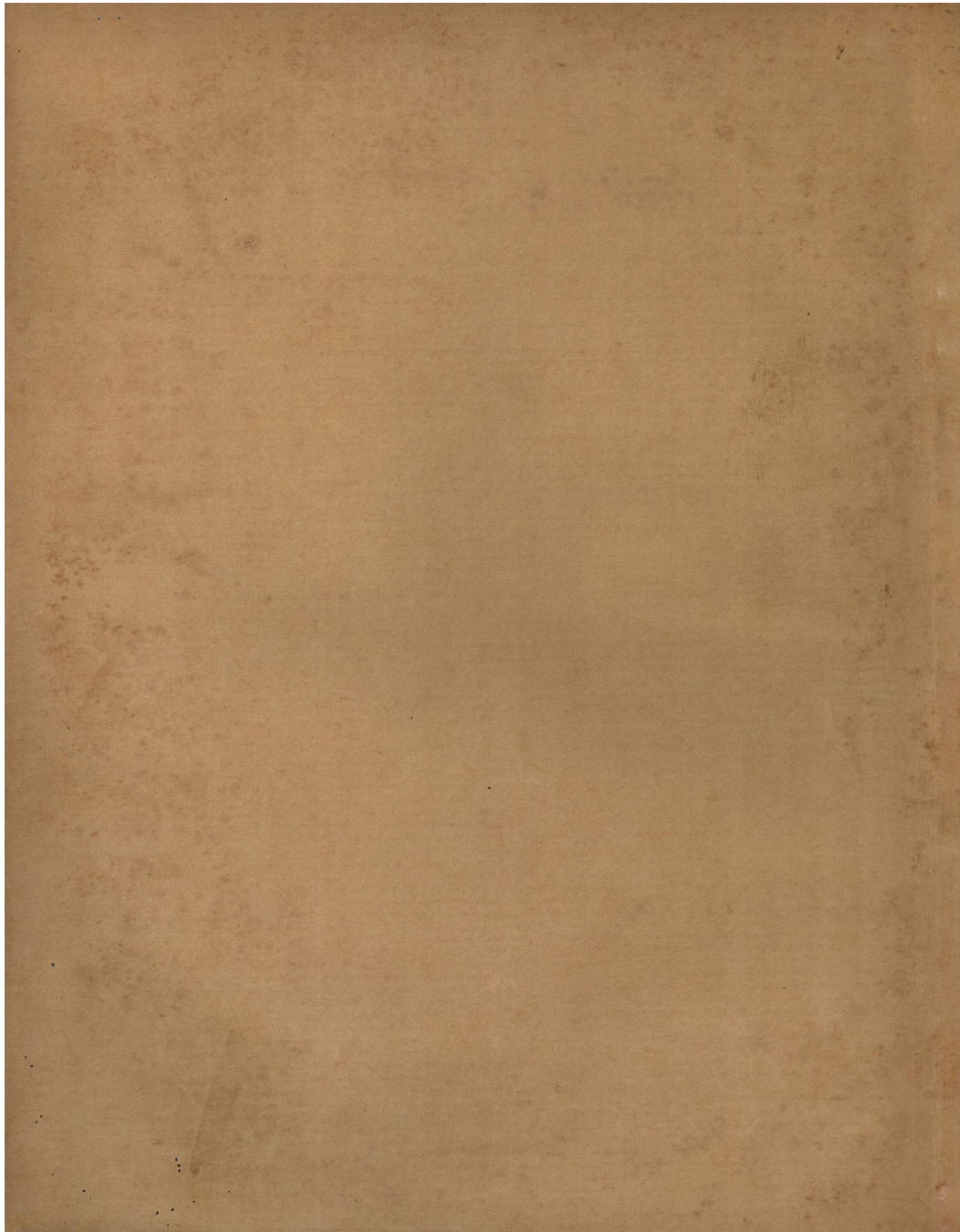

3. โส

๖๖ ลิปดา

โอกาสที่เรา (โท-ลิปดา) ขอขอบคุณหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ผู้ตอบปัญหาประจำวันนี้หนังสือพิมพ์ "สยามรัฐ" ซึ่งได้แก้ไขข้อไขข้อของท่านผู้อ่าน "สยามรัฐ" คนหนึ่งอันเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ โท-ลิปดาฉบับนี้ ในฐานะที่หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ได้กระทำหน้าที่ของคนที่หนังสือพิมพ์ที่คิดหนึ่ง สวมครุที่จะนำมา "ช่วยคุณ" ไว้ใน "หน้าแรก" นี้เลย

ผู้อ่าน "สยามรัฐ" ซึ่งใช้นามแฝงว่า "ชาวเวียงพิงค์" เขียนจดหมายไปถึงผู้ไขปัญหาประจำวันฉบับนั้น มีข้อข้องใจอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งเราออกตอบกลางในทันที ก็คือไปนี้ (แม้จะมีตัวสะกดการันต์อย่างคำผิด ๆ ก็ต้องปล่อยให้เป็นไปอย่างเดิมของเขา)

"...หนังสือพิมพ์รายลิปดาที่มารู้นเคยกันกับ "สยามรัฐลิปดาที่วิจารณ์" นึกอ้อกับหนังสือ "โท-ลิปดา" ซึ่งเขียนและบทความที่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลด้วยเหตุผล แต่ โท-ลิปดาที่พิมพ์ที่โรงพิมพ์ของการพิมพ์ อันเป็นที่รู้จักอยู่โรงพิมพ์ของคุณสฤงค์ ธรรมรัตน์ จึงน่าจะลงความเห็นได้ว่า โท-ลิปดาที่เป็นเรื่องลือลือคือเรียกตามภาษาตลาดว่า คำนี้หมายถึงเล่มละตอน (คือคำกั้นเพื่อเอวเงิน) จึงขอถามหม่อมว่า "สยามรัฐ" เป็นเช่นนี้หรือเปล่า? เพราะเหตุไร?"

หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ได้ตอบข้อข้องใจให้แก่ผู้อ่านรายนี้ว่าดังนี้...

"...การเมืองในเชิงไทยนั้นจักจะเต็มไปด้วยกลอุบายลึกลับซับซ้อน จนคนเกิดกระแวงไม่เชื่อใครไปหมดอย่างทั่วทุกเป็นต้น คนหนังสือพิมพ์ส่วนมากนั้นแม้ความคิดเห็นอันเป็นเสรี แต่ขาดทุนรอนที่จะตั้งโรงพิมพ์ พิมพ์หนังสือเพื่อให้ความคิดเห็นนั้นปรากฏออกมาได้ ด้วยเหตุอันหนังสือพิมพ์จึงต้องพึ่งโรงพิมพ์ ไม่ว่าโรงพิมพ์นั้นจะเป็นของผู้นี้ ก็ก็ตาม เพื่อแสดงความคิดเห็นอันสุจริตของตนให้ปรากฏ หากเจ้าของโรงพิมพ์ให้เสรีภาพแก่คนหนังสือพิมพ์ได้ ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของโรงพิมพ์และคนหนังสือพิมพ์ก็จะราบรื่นตลอดไป แต่ถ้าหากเจ้าของโรงพิมพ์เข้ามาเกี่ยวข้อง ใช้อิทธิพลของนายทุนบังคับให้คนหนังสือพิมพ์เขียนข้อความ ที่ตรงต่อความคิดเห็นอันสุจริตของตน คนหนังสือพิมพ์ก็มักอยู่โรงพิมพ์นั้นไม่ได้มา ต้องออกไปตั้งละคนหรือไปลักลอบขายกันออกไปจนหมด คนที่ขายตัวเขียนหนังสือนั้นก็มิใช่ แต่คนพวกนั้นมิใช่คนหนังสือพิมพ์โดยแท้ นับว่าเป็นข้อยกเว้น คนที่หาหนังสือ "โท-ลิปดา" นั้นเป็นคนหนังสือพิมพ์ที่หลักฐานหาหนังสือนี้มานาน จึงใช้คนที่จะยอมขายตัวบ้าง ความคิดเห็นที่แสดงออกจึงเป็นความคิดอันสุจริต และที่หนังสือพิมพ์ "โท-ลิปดา" สามารถคัดค้านรัฐบาลได้อย่างกว้างขวางนั้น ผมไม่เชื่อว่าจะเป็นการเอะละละเลย เพราะทราบว่าท่านผู้นี้เป็นเจ้าของโรงพิมพ์ มิได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับการแสดงความคิดเห็น ของคนหนังสือพิมพ์ ๆ จึงอยู่ได้ และทำงานตามหน้าที่ของเขาต่อไป และด้วยเหตุนี้ "โท-

ลิปดา" และหนังสือพิมพ์อื่น ๆ ในเครือนี้ ได้รับเสรีภาพแห่งการแสดงความคิดเห็นภายในโรงพิมพ์เป็นเบื้องต้นแล้ว หนังสือพิมพ์เหล่านี้จึงมีลักษณะแตกต่างกับหนังสือพิมพ์ของผู้นั้นผู้ภูวนาสคนอื่น ๆ ที่เห็น ๆ กันอยู่"

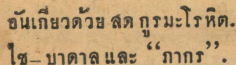
เราขอขอบคุณอีกครั้งหนึ่งกับหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมชซึ่งช่วยไขข้อข้องใจเป็นอย่างดี ให้แก่ท่านนักถามปัญหาประจำวันคนนั้น.

"โท-ลิปดา" ฉบับนี้หน้า เรามีความยินดีที่จะเวียนให้ทราบบ้าง คุณละสิริฐ ฆะกฤษฏ์ เราจึงขอฝากหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์หนึ่งในวงการประพันธ์เมืองไทยได้ "โคด" เข้ามาเขียนเรื่อง ๆ หนึ่งให้อ่านกันเพื่อคลายความเคร่งเครียด ในยามที่ใกล้วันเลือกตั้งเข้ามาก็คงแล้ว คุณละสิริฐ โปรดหัวเราะเอ็นดูเข้ามาก่อนว่า "เรื่องสั้นสะท้อนอารมณ์" โดยนักเขียนอารมณ์สะบักสะบอม - เรื่องสั้นจึงยังไม่เห็นว่าจะจะออกมาลงใน "โท-ลิปดา" ได้ยังไป? เพียงโปรดความแค้นที่เห็นระนาวกภาพปกนี้ได้เลยว่า นกจากกระอ่านชื่อ "ความสะเทือนอารมณ์" ของผู้อ่านแล้ว อารมณ์ที่สะเทือนนั้นยังก็ยังไม่ได้รับความสะบักสะบอมไปจากอารมณ์ของผู้นั้นด้วย.

สำหรับฉบับที่หน้าถัดมี "แถบเหลือง" พวกเป็นทางยาว ๆ ไปซ้อนกันถึงสองแถบ เพราะความพลิกผันนี้มาโดยกระทันหันเช่นนั้น เราจึงใคร่ขอขอร้องท่านโปรดอย่าระบิกใจอะไรเข้าไว้ก่อนเลย ไม่ได้มีการพิมพ์หน้ากระดาษอะไรขึ้นหรอกนัก แต่เป็นเพราะฉวยโอกาสที่เริ่มแรกของวันขึ้นการการเมืองเรื่อง "เลื้อยสีแดง" จนแล้ว ตอนจบแล้ว วามิรุฎี วีระเขจรูญนี้ทางหาก จึงหัวขึ้นตอนย่อยเป็นการ "ไว้อาลัย" แก่ผู้เขียน ซึ่งไม่มีโอกาสจะเงินอะไรต่อไปได้อีก.

"เลื้อยสีแดง" จึงเป็นเรื่องสุดท้ายในชีวิตการประพันธ์ของเขา แต่ "แถบเหลือง" นี้คงเป็นกั ๆ อยู่นั่นแล้ว ถ้าไม่มีอะไรเห็นพิเศษ ก็คงไม่มี "แถบเหลือง" นี้ขึ้นมาเลย และถึงจะเห็น ๆ อยู่นั้นก็อยู่กันบ้าง ก็คงยังอยู่ในระดับเดิมคือหมายถึงลมบาทจวน ๆ ตามเคย หากได้กระพกระพือทองพระคล้อยโลโคไปเลย.

ឯស័ព្ទ

ผมเป็นแฟนคลับตัวยง ของ ท-อัลบั้มที่เพิ่งออกบันทึกเสียงออกมาชุดแรก ผมไปฟังคอนเสิร์ตไปเป็นเดือนๆมาแล้ว ผมเลยอยาก ขอท้าพวกท. ให้มาแข่งกันมีอะไรที่แปลกประหลาดๆมาแข่งกันดีกว่าจะได้ดูอะไรใหม่ๆ แต่ ฝั่งผมก็ให้ ท-อัลบั้ม ของผมมาแลกกับ ทากันไปก็ขอชม เทียบเทียบกันดี เพราะผมท.ชอบ-ท.ชอบ-ท.ชอบเป็นพิเศษ ถ้าผมได้เจอตัวจริงไปเจอเจอ ผมเชื่อว่า ท-อัลบั้มของผมจะดีกว่า ผมจะได้เห็นหน้าตาได้ดูได้คุยด้วย อ้อ เรื่องท้าแข่งกัน ผม จิตใจของท-อัลบั้มแหละ เกิดความประทับใจนัก ในท.ท-อัลบั้มที่ผมรู้จักกัน ที่คือท.ท. (ตอนนั้นท.) ตามท.ไป ขุดคุ้ยเรื่องราวของ ท.ในรูปเล่มนั้น no sir ไม่ใช่ว่าผมชอบอะไรก็ตามแต่ ขวัญเป็นเพราะผมได้เจอ

[illegible]

(อ่านต่อหน้า ๕๐)

หน้า

4

8

90

1

1

10

1

•

1

1

1

10

100

les

6

โดย พันโท, ภากร, ลอยด์.. ใบหน้า.. ๖,๗,๘,๑๖,๑๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐

บ้านของเรา

แนวรบภายในกลางยุค-
การแก่งัดเปลี่ยนแปลง.

ไม่ต่ำกว่า ๗ วันที่ใช้ไปในกา
ปลูกเสกลงเลขนัดนี้ ไทหรณ์สนมก
หาได้หยบหัวสังขาร อันอบบางของเขา
ไปออกโรงโจมตีรัฐบาล พินอสงคราม
อย่างหมัดกระแทกแข็งขันเมื่อวันที่ยี่เดือน
นี้ ปรากฏว่า การออกโรงของเขา
ครั้งแรกไปประสบการต้อนรับ จากประ
ชาชนหลายหมื่นคน รุ่งแสงเสียงไชโย
ร้องป่านหนึ่ง "พุดจะถล่มทลาย"
ลงไปไม่มีชั่ววอกใด ไม่มิตัวด้วยใบระ
๑๐๐ ไม่มีแม้กระพริบการกะเกณฑ์ แต่
นายควงไปจับเสื้อมือเปล่า ที่ท้องสนาม
หลวง และด้วยคารมอันเต็มไปด้วยคลอก
ขยันท นายควง อภัยวงศ์ ก็จับประชาชน
ในปัญหาต่างๆ มากหลาย จนกระทั่งถึง

เกิด แล้วผมมันแหละจะไปคิดหมวด
ใจโถมมาที่หน้าให้ไว้."
การบุกครั้งแรกของพรรค นาย
ควง อภัยวงศ์ นับว่าเป็นการบุกอันนำ
ถึงพลัง เพราะว่าได้ประกาศออกมา
อย่างเปิดเผยแล้ว เขาจะใช้สนามหลวง
เป็นพลาญภูมิ ครั้งนั้นพรรคประชาธิปัตย์
โอกาสเข้าแทรกซึมหาเสียงด้วย พรรค
รัฐบาล ก็ได้นักเรียน เขาหนึ่งสี่พัน
ในเครือข่ายของเขาออกมาก่ายกองใช้ม
มือขยันทเขมคนหนึ่งจวนควม นักมวยคน
นั้นพรรครวมกิจ โดยทั่วไปว่ามิตัวก็อยู่แนว
เทวดา ค่ะ ค่ายนี้เกี่ยวกับของเขาคือคน แล้ว
ศรัทธาอันนี้ การร่ายบทของเขาคือหนึ่ง
อันมีข้อความบอกให้มาว่า ควง อภัยวงศ์
ชนกิจโขมได้ศรัทธาผู้หนึ่ง จึงทำให้เกิด
การแตกข้ออย่างมากมาย ในกลุ่ม
ผู้ซึ่งซึ่งส่งเสียงร้องขึ้นได้ ไทหรณ์ผู้
กวนออลไป เพราะเหตุที่ไม่เกิดมีพยา
ทนต์ขึ้นขึ้น เพราะเหตุนี้ นายควง อภัย

ระหว่าง "เป็นใหญ่กับใจนี้" คือได้ หอระหว่งแตรมโนคติกับประชาติคือได้ หรือ
ระหว่าง จอมพล พันธุ์ทิพย์ กับ... (Caption text is partially obscured and difficult to read fully, but mentions names and titles.)

สรุปเสภาวิจารณ์ ข่าววิเคราะหสปีดตา

กลางคืน. ตอนหนึ่งเขาเรียกร้องประชา
ชนว่า จะเลือกเขาค้นด้วย ไปปราบขุน
นางกิดฉินนี้ไม่สำเร็จ เว้นแต่จะเลือก
คนอื่น ๆ ในทีมของเขาไปลงโทษกับด้วย
นายควง อภัยวงศ์ เปียบตัวของเขา
เองว่าเป็นขงเบ้ง เพราะฉะนั้นท่ามกลาง
เสียงปรบมือด้วยความพอใจของประชา
ชนหลายหมื่นคน, เขาประกาศด้วยเสียง
อันทว่า จะขออาสาไปตัดท่อนหัวโจ
เจียงเอว คาประกาศของเขาต่อหน้าประ
ชาชนหลายหมื่นนั้นข้อความดังนี้
"ผมเป็นขงเบ้ง ถ้าไม่มเกล็ด
ไม้มีกวนอู และเคียวหูแล้ว ผม
จะเอาชนะโจโฉไม่ได้เลย ขอให้
ประชาชน เลือกทีมของหมั่งหมัด

วธั้ ประกาศขอให้ประชาชน อยู่ใน
ความสงบ โกลนทุกข์ลงว่า "พาดหัวหลาย
หมื่นเลือกทีมที่เขารวมกันเพื่อให้อิสรภาพของ
เราบ้าง ช่วยให้หนังสือพระประชาติฉบับนี้แล้ว
กัน ขอให้พบกับโรดนี้" เหตุการณ์ซึ่ง
คาดกันว่า จะถึงแก่เทียบกันนี้ย่าง
แตกกลาญ ก็ถึงลงอย่างง่าย ๆ.
คนประมาณครึ่งแสนซึ่งไปแ
อักษณามหลวงกันเห็นเช่นนั้น ไม่
มีใครสามารถเปรียบเทียบกันได้ว่า ใน
วันที่มอควงแล้ว ศรัทธาบท ถูกนักวิ
ไลสาธยาน ๗ สถานที่เกี่ยวกับเมื่อ
ยี่กลายนั้น ฝ่ายอีกมีจำนวนผู้ฟังมาก
กว่ากัน แต่ขออภัยแล้ว ศรัทธาบท
ถูกยันทหนึ่งสี่พันกว่า.

"ผู้หนึ่งที่ผมไปพูดที่ใต้ปาร์คไม่ได้
หรอก" แล้วนายพลเล็กก็ทำว่า
"เราโหมตะ ไม่เชื่อเออรูปถ่ายมอดูกัน
ก็ได"

ทางด้านพรรคเสรีมนังคศิลา
หลังรายการมผลนำผลพรรคของตน
ไปเทียบถัน ไทหรณ์สนมกก็พาแล้ว
รวมพลแยกฉากหาเสียงรทหน้าไปอีก
ก้าวหนึ่ง นั่นคือเจ้าวิทูโรทกคณทุก
กันเป็นขงเบ้ง ๆ ก็เกิด ก่อนหน้านั้น
พล โทม.ล. ขว กุญชร ได้แยกแยะแก่
ผู้แทนทางสื่อพิพว่า พรรคเสรีมนัง
คศิลา จะเข้าวิทูโรทกคณหาเสียง
เมื่อแผนทางสปีดพิพว่า ถ้าฝ่าย
ค้านหาเสียงมยอนยัง จะให้ชื่อไม่

ม.ล. จา คอยรับรองว่า "ใครจะเข้าก็
ได้" แต่แล้วก็ได้คำคอยในลักษณะ
ที่เรียกปากว่า "กันพา" ฝ่ายค้าน
นั้นก็ก็คำคอยที่ว่า "แต่เห็นจะลำบาก
เพราะบรรจรายการวิมดแล้ว."
เขาเรียกกันว่า "พระอินทร์"...เป็นผู้ที่คิดมา
ฉิยุตมคธิ์-คน ซึ่งไปปรากฏว่า ในหน้าตอน
บนของทีวี เมื่อไปขึ้น ๆ ผู้สมัครออกคนดู
เรียกที่พระอินทร์ขึ้น ในการประท้วงหาเสียง
ทางทีวี. จอมพลเปลี่ยนประโยคหนึ่งว่า "การ
เลือกผู้แทนเปลี่ยนเหมือนว่าเรา จะอริวิ
ควาก็คือจะเลือกกันให้ดีกว่า" คำกล่าวของจอมพล
ปรากฏว่า ผู้สมัครคนหนึ่งขอพรรคประชาธิปไตย
ตอบโต้เขาที่สนามหลวงว่า "คิดด้วยใจจริงมัน
กินอยู่อย่างนี้แล้วกัน" ถ้าเป็นได้ขอเขาเรียก
เสียงเพราะเขาเรียกชื่อขงเบ้งในทีวีนั้น.

การหาเสียงทางโทรทัศน์ ของ
พรรคเสรีมนังคศิลา ปรากฏว่ามผล
ไม่ได้ดังใจซึ่งนักลัทธิได้กันก็จึง

แก้ไขของพรรคก่อนข้างพรรคอย่าง
“นักเลง” สักหนึ่บ โขมของพรรค
ในวันหาเสียงทางโทรทัศน์ ใกล้เคียง
แพทย์ อมาตยกุล ผู้ซึ่งคำพูดของเขา
ราวกับว่า คนของพรรคเสริมศักดิ์
หรือไม่นั้น แพทย์ อมาตยกุล นั้น
แหละ มีความรักชาติใฝ่เต็มประคา
อันที่จริงพอพิ慮สงคราม ระบารม
ลาพรรคของเขาไปโทรทัศน์ โขมคนเคียว
กันนั้น ขบขามพรรคบ่งพรรคเสริม
ศักดิ์ว่า เป็นพรรคการเมืองพรรคเคียว
ที่หาความก้าวหน้าให้แก่ชาติบ้านเมือง
ยิ่งกว่าพรรคใดๆ ทั้งหมึก ต่อจากนั้น
โขมก็กล่าวประณาม คนที่คัดค้าน
ไว้ว่าเป็นคนขายชาติและก็เป็นสมุ้เงิน
แก้อีกด้วย เขากล่าวว่าคนพิชยาร
คักค้านสันติสัญญาธิ์ได้ และมีที่
คัดค้านการระบอบนี้ อมาตยกุลนั้น
“ไม่ใจคนหัวระเคียวเมือง หากเป็นสมุ้เงิน
จึงกระซึกได้ระเคียวทุกคน ที่เขาประเท
โทษให้ทำคืออันนี้” ครั้นแล้วโขม
ผูกพร้อมก็กล่าวอย่างอีกเคียวอีก
“คนเลวพวกนี้ถ้าให้ทุกคนที่จะก่อให้เคียว
เป็นเชิงเคียวไป เคียวหาเคียวนั้น เพราะไม่มี
พรรคจะ ค่ายเคียวเคียวระบอบนี้”
เรื่องการกล่าวหาว่าคนเคียวขายชาติหรือ

ไม่มีความรักชาติโดยการยกมือระบอบ
นี้ ความจริงไม่เพียงแค่นั้น ในยุค
เคียวคอน รอมพลูว์เรื่องห้องอัน
ถึงขนาดที่ รัฐมนตรีต่อพลเอกหนึ่ง
เห็นจอมพลนี้แสงอำกรม ออกมา
ดียวในสมัย ๑๕ ปีแล้วมานี้ ทาง
การในสมัยนั้น ถูกจากความรักชาติ
เลียบแก้เคียวเคียวเคียว และกล่าว
หาฝ่ายตรงข้ามลอบทอนหนึ่งอีกว่า
เป็น “ผู้คิดของชาตินี้” แล้วก็ยก
“ไม้มง” นี้มาโขมก็ยกมือเคียว
อีกว่าระบอบนี้ ถึงกับกล่าวหาคน
ยชาติ ผู้ขึ้นทักคณันท์เคียวว่า
จอมพลหนึ่งบ่าวระบอบนี้อยู่ชั้ๆ ตัว
แล้ว เหตุการณ์นั้นจะไม่แล้วคลาอย่าง
ที่เกิดเมื่อ๑๕ปีก่อนเป็นอันหนึ่ง คำกล่าว
ของคนปากคลาที่ว่า “ยุคทั้งพุทธ
กาล” อันนี้กล่าวไว้ จะมีเหตุการณ์
ประหลาดๆ เกิดขึ้น ก็อยู่ไม่ชั้หมึก
อยู่ไม่ชั้หมึกเหมือนกัน. ▲

V. 2.

สมัยของการอวดอ้าง 'บุญคุณ'

บ้านของเขา

อิสราเอลยังกักกองก.

สหประชาชาติไปอีกเคียว

แม้ว่าสองลูกพี่ อังกฤษและ
ฝรั่งเศส จะได้อนกอบกำลังทหารออก
ไปจากรั้วป้อมคณันท์ตาม แต่ทว่า
อิสราเอล ซึ่งวันนั้นถูกราวอียิปต์เมื่อสี่
เดือนที่แล้วก็ยังคงคณันท์อยู่. สหประ
ชาชาติคือออกคำสั่ง ปากบักปากบะ
หลายครั้งแล้ว แต่ทว่าอิสราเอลก็
เป็นทวนลมเสียทุกที ความมาจระ
ทั้งเมื่อต้นเคียวนี้เอง ที่สมัชชาใหญ่
ต้องประชุมใหญ่กันอีกครั้งหนึ่ง ตาม
ญัตติของ ๒ ประเทศ ซึ่งสหรัฐอเมริ
กาและจีนเคียวร่วมเป็นเจ้าของอยู่ด้วย สม
ชิกโตว่าตามคณันท์ปรายกันจนคณันท์ ละใน
ที่สุดก็มีการลงมติให้อิสราเอลถอนกำลัง
ทหารของตน ออกไปจากคณันท์อียิปต์
ใหม่ทันที โดยไม่ขอให้มีคณันท์ใดอีก
อีกละคราวนี้ และในขณะเดียวกันก็ให้
ส่งกองตำรวจโลก เข้าไปรักษารณณันท์
เขตแดน ที่อิสราเอลพยายออกไปด้วย
ทั้งนี้เป็นการออกประกาศคณันท์ที่ ๖ นับ

แต่ที่อิสราเอลได้บุกรุกเข้าไปในคณันท์
อียิปต์เป็นคณันท์มา.

คณันท์ของอียิปต์ที่อิสราเอล

ซึ่งก็ยกเอาไว้โดยไม่มีคณันท์ปล่อย มีอยู่
สองแห่งที่เคียวกันคือ ๑. เขตกาซา
เป็นพื้นที่ซึ่งเคียวกว้างราว ๒๕ ไมล์อยู่
ริมฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เป็นคณันท์
คณันท์หนึ่งของพลาสไตน์ อียิปต์
ได้ยกครองเขตนี้มา หลังจากที่ถูกหว
และอิสราเอล ได้ทำการสงคณันท์
แล้วเมื่อปี ๑๙๔๘ และอียิปต์ได้ใช้
เขตคณันท์นี้แหละ เป็นแห่งสำหรับ
เข้าใช้ทำการรักษารณณันท์ ในคณันท์
ราเอลเมื่อเกิดการรักษารณณันท์ ๒.
ชาว์ม เอลซิด, เป็นคณันท์ซึ่งตั้งอยู่
ปลายเขตคณันท์นี้ อียิปต์ได้ยกแก่
เป็นชัยภูมิที่สำคัญ สักหวั่นคณันท์
กันนี้เมื่อเรื่อของอิสราเอลเข้าหวั่น
อ่าวคาวาไว้ ขณะนี้กำลังอยู่ในกา
มิชของอิสราเอล.

จุดมุ่งหมายอันสำคัญของอิสรา
เอลในการเข้า ไรนคณันท์เมื่อปี๒๕
ตุลาคมนี้คณันท์นี้เพื่อที่จะให้คณันท์
ใช้กันคณันท์สองแห่ง ทำการไรนคณ

คณันท์เป็นคณันท์ ตลอดเวลาที่มีการอ
ปรายคณันท์ที่ประชุมสหประชาชาติอิส
ราเอลได้นำเอาคณันท์นี้มาออกคณันท์
ให้ใหญ่คณันท์ แต่ทว่าทางสหประ
ชาชาติได้เรื่อคณันท์ให้อิสราเอลถอน
กำลังออกปากรณณันท์คณันท์ให้หมด
และได้ลงมติคณันท์คณันท์นี้ รวมทั้ง
คณันท์แล้ว มาเมื่อสามสัปดาห์ที่แล้วมา
นี้เอง อิสราเอลยอมจำนนคณันท์ของ
สหประชาชาติ อย่างไม่คณันท์ใหม่
ที่จะถอนกำลังทหารของตนออกปากร
คณันท์อียิปต์ให้หมด เว้นแต่คณันท์
สองแห่งคือ เขตกาซาและคณันท์
เมืองชาว์ม เอลซิด ซึ่งคณันท์อยู่
ปลายอ่าวคาวาเท่านั้น.

ความคณันท์ของอิสราเอลทำให้
ให้สถานการณ์เริ่มคณันท์ขึ้น อิสรา
เอลบักบกรณณันท์ว่า จะไม่มีคณันท์
ออกปากรคณันท์คณันท์สองแห่ง อย่าง
เคียวกัน ถ้าหากทางอียิปต์ไม่เรื่อคณันท์
เป็นคณันท์ให้เคียวคณันท์ว่าไม่ใช้ เขตกา
ซาเป็นชัยภูมิสำหรับ ทำการรักษารณณันท์
อิสราเอล และจะไม่ใช้คณันท์อ่าวคาวา
เพื่อคณันท์คณันท์คณันท์ คณันท์เคียว-อาฟ

วิชาและคอมพิวเตอร์ ไม่นอนฟังข้อสอบ
รังของจิรวานอล ส่วนสหรัฐอเมริ
กาเวลานี้ก็กอดอยู่ในฐานะ อันถวิลไม่
ไม่เข้าคลบไปออกเหมือนกัน เพราะ
เห็นว่าอียิปต์ คงจะไม่ยอมเราทำอัส
รวานอลด้วยโดยที่อย่างนั้นเชน แม้ว่า
อิสราเอล จะยอมถอนกำลังทหารออก
ไปหมดแล้วก็ตาม อีกประการหนึ่งสหรัฐ
อเมริกาก็จะต้องมีกบฏบ้าง ทำให้
เกิดความวุ่นวายเรื่อง ระเบิดความสนธิ
สนธิอิสราเอลอย่างออกหน้าออกกลางก็
เกรงว่าจะไม่เป็นดังที่คิดไว้ กลุมอาหรับ
และเอเชีย โดยเพราะอย่างนี้ทั้งทาง
ความมั่นคงของโลก ซึ่งสหรัฐอเมริ
กาคงจะกังวล อย่างสุกความสามารถที่
จะให้ยรวาประเทศอาหรับ ทั้งหลาย
ก็เห็นชอบด้วยกับ "ลัทธิโอเรียนเต็ล"
เพื่อผลักดันการขยายอิทธิพลของตน
ในภูมิภาคนี้เข้ามาทางอาหรับนั่นเอง

ด้วยเหตุนี้เองสหรัฐอเมริกาก็จึง

โกที่ทางอียิปต์เสนอแนะ ความเห็น
ว่าควรจะใช้กองกำลังทั่วโลก ให้อิ
ราการเห็นตามแนวพรมแดน ระ
หว่างอียิปต์และอิสราเอล และในย
ริเวณเมืองชาร์มแอลเชคก็ด้วย ทั้งนี้
เพื่อต้องการให้เกิดการสู้รบกันขึ้นอีก แต่
ทั้งทางฝ่ายอียิปต์อาหรับและเอเชียไม่
เห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ด้วย ฉะนั้น
สหรัฐอเมริกาเห็นว่าเรเชน ข้อเสนอของ
คนไม่ไหว จึงไม่คิดทำอะไรต่อไป ต่อ
มากลุ่มอาหรับ ก็ยื่นญัตติเรียกร้องให้
ตั้ง สมัชชา โสภค เลขาธิการสหประชา
ชาติ ใช้ความพยายามต่อไปใน
การเกลี้ยกล่อมอิสราเอล ให้ออมถอน
กำลังโดยไม่มีเงื่อนไข และถ้ายังไม่
สมัรรวมใจได้ก็รายงาน ผลของการเร
วาทกล่อมอิสราเอลให้ทราบภายใน
ในห้าหก ๘ วัน สหรัฐอเมริกาเห็น
ด้วยกับญัตตินี้ พร้อมกับออก ๗๓
ประเทศด้วยกัน ประเทศที่ไม่เห็นด้วย
มีสองเท่านั้นคือ ฝรั่งเศส และอิสรา
เอล ผลปรากฏว่าอิสราเอลก็ยอม
ถอนกำลังออกไปจากดินแดน ที่ยึดไว้

ทั้งหมัดความค้ำถัดกล่อมของ สมัชชา
โสภคจึง เว้นแต่ดินแดนสองแห่งท่า
นั้น คือเชกกาซาและ ชาร์ม แอล เชค
โดย เดวิด เบนกูเรียน นายกรัฐมนตรี
ผู้เก่าหัวเทคของอิสราเอล ได้เหตุผล
ในการแถลงนโยบายครั้งสำคัญ ที่อ
สภานี้แทนวาระของอิสราเอลว่า "อิส
ราเอล ไม่มีเจตนาที่จะรุกรานก่อกำ
กทารไว้ในเชกกาซาแต่อย่างใดเลย—
แต่ถ้าอิสราเอล ระกอบอยู่ในเชก
กาก็ไปเพื่อรักษาความสงบ ภายในประ
เทศ — คณะบริหารของอิสราเอลใน
เชกกาซาจะให้อิทธิพลนี้แก่ ในการ
ปกครองด้วยการที่ก่อกำ กับสหประชา
ชาติอยู่ตลอดเวลา" ส่วนยริเวณเมือง
ชาร์ม แอล เชค ทางปากอ่าวอควา
นั้น เบนกูเรียนกล่าวว่า "เราไม่มีคว
ระสงค์ที่จะอยู่ในอาหรับเวร แต่เห็นเหมือน
กันและเป็นความปรารถนาของเราที่จะขอทหารออกไป
โดยทันทีที่ได้รับความสงบ อย่างมีประสิทธิภ
นั้นคือให้ระกอบการเดิมไว้ก่อน ยั่วอควา
ไว้โดยอิสระเสรี"

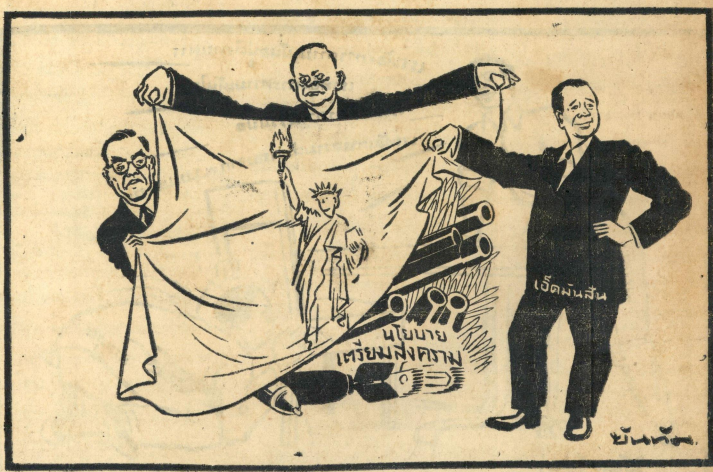
ถ้อยแถลงของเบนกูเรียน คง
กล่าวไว้เกี่ยวกับการแสดงอิทธิพลจากฝ่าย
อียิปต์ทันที บรรดาหลังลอร์ดพิมพ์
แสดงความเห็นว่า ถ้าหากอิสราเอล

ไม่ยอมถอนกองทหาร ของตนออกไป
จากดินแดนอียิปต์จริงๆ แล้ว อียิปต์
ก็จะเฝ้าระวังกองทหารของอิสราเอล ใน
ที่จุดสหประชาชาติก็อาจจะเฝ้าระวังว่า
ถ้อยเรื่องนี้อาจออก ความน่าเชื่อถือ
วิชา และอินเดียเห็นหัวเร็วตัวแรง
อย่างแท้จริง รวมทั้งอิทธิพลประเทศด้วย
กันโดยนัยที่ระบอบกบฏให้อิสราเอลยอม
ปฏิวัติตามมติเดิม ของสหประชา
ชาติให้ไว้ ให้ทางยิวีรเวรสอง
ประเทศและยิวีร์โสมส์ชาติใหญ่สหระ
ชาชาติลงมติ คือประเทศที่หนึ่ง เรียก
ร้องให้อิสราเอลถอนกองทหารของตน
ออกไปจากดินแดนอียิปต์ ให้หมดโดย
ไม่ชักช้า แล้วไปตั้งอยู่หลังเชกฟัต
ซึ่งวางแนวไว้เมื่อปี ๑๙๔๙ ประเทศ
ที่สอง ให้ส่งกองทหารสหประชาชาติ
เข้าช่วยการณในเชกฟัตและในย
ริเวณอากวาชาด้วย สมัชชาใหญ่
ได้ประชุมหารือญัตติทั้งสองประเทศนั้น
กระทั่งถึงข้อเสนอนี้ ๒ เดือน แล้ว

ไช-สปีดาค์

จึงมีให้เห็นชอบกันเป็นส่วนใหญ่ โดย
ที่อิสราเอลไม่ยอมเห็นด้วย และส่ง
เสริมซึ่งเป็นส่วนมูกราน อียิปต์ก็ด้วย
หนึ่ง ที่เห็นด้วยกันเช่นเดียวกัน

มติทั้งสองประเด็นของสมัชชา
ใหญ่สหประชาชาติดังกล่าวนี้ ดูเหมือน
จะเป็นที่พอใจในอิสราเอล และอ
ียิปต์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย ฝ่ายอิสราเอล
ได้ประกาศในวันรุ่งขึ้น ภายหลังสมัชชา
ใหญ่ลงมติแล้วว่า จะยิยอมถอน
กำลังทหารออกไปตามคำประกาศของ
สหประชาชาติอย่างเด็ดขาด เพราะ
ไม่มีเหตุผลประการใด ที่ระบอบยิวจะว่า
เมื่อถอนกำลังทหาร ออกไปจากดิน
แดนทั้งสองแล้ว อียิปต์จะไม่ฉวยโอก
าสใช้เชกกาซาเป็น แหล่งสำหรับทำ
การโจมตีทางบก และใช้ชาร์มแอล
เชคเป็นที่สำหรับยึดถอยมั่ว ทางน้ำ
ต่อไปอีก อิสราเอลกล่าวสำคัญต่อไป
ว่า ถ้าหากจีนยังมิให้ถอนกำลังทหาร
ออกไปแล้ว การสู้รบกันจะยังชาน

เปิดโปงกันเอง.

ไท-สปปาห์

ไทอยู่ระหว่างอิสรและ กักขังก็กระ
ดองเกิดขึ้นอีกอย่างไม่มีปัญหา เพราะ
กินแทนที่สิ่งหนึ่งที่เป็นมูลเหตุ ส่วน
การทำให้สิ่งของดีชั่ว เข้ามาเกี่ยวข้อง
การฉ้อโกงเป็นการขัดข้องแก่ประการ
ใด คำสละขังก็เห็นด้วยกับมติประเท
นแรกแต่ไม่ยอมให้ระงับการฟ้องร้อง
เข้าไปยังในดินแดนทั้งสองแห่ง ทน
สละขัง ออฮัว อันเป็นหนังสือพิมพ์
ฝ่ายเสียงของรัฐบาลอียิปต์ และบรร
ณาธิการที่เป็นพวกรัฐประหารด้วย บอก
ว่า ถ้าขังให้กองทหารสหประชาชาติ
เข้าไป สืบหาข้อเท็จจริงก็ควรระงับ
เรื่อง

เป็นอันว่า ตราบมาจนบัดนี้
อิสรและได้ชัยชนะคำขัง สมัชชาใหญ่
สหประชาชาติคือเป็นครั้งที่ ๖ ทั้งๆ ที่
แทนของสหรัฐอเมริกา ในที่ประชุมสห
ประชาชาติ ได้ประกาศสำคัญ อิสรและ
ไว้ว่า ถ้าหากอิสรและไม่ยอมถอนกำลัง
ออกโดยเร็วแล้ว ก็ไม่อาจรับรองได้
ว่าจะเกิดผลร้ายขึ้นอย่างไรต่อไป ผลที่

จะเกิดขึ้น เพราะการคัดค้านครั้งนี้จะ
ร้ายแรงสักแค่ไหน ใช้สรวนออกพร้อม
ที่จะเผชิญแล้ว ถ้ามันจะหนักก็ยังไม่กลัว
เผชิญอย่างนั้นแน่นอน. ▲

แก้ว โกเมร.

จากศาล

เสียงจากบางบาง.

ขณะที่การนิรโทษกรรมแก่บรร
ดาผู้ต้องหาทางการเมืองหรือจะเรียกอีก
อย่างหนึ่งว่า "ขังเมือง" ก็เห็นจะไม่
ผิด ถ้าจะปล่อยให้เป็นการปลดปล่อย
ปล่อยให้พ้นจากคุกกันไปเสียก็ ตาม
คำขอของ พล.ย. พิชัยสงคราม นาย
ก.ม.ค. ในที่ประชุมสภาว่าควรปลดปล่อย
ให้ "ล้างคอก" กันเสียก็

ในการออกพ.ร.บ. นิรโทษกรรม
นั้นถือว่าเป็นประวัติศาสตร์ หรือประวัติ
ศาสตร์ในการที่ระบอบระบอบ การกระทำ
ความผิดฐานเป็นยุคตกต่ำการ "ขัง

เมือง" นั่นก็เป็นกาลเวลาที่ประจวบ
เหมาะเข้ากับการเลือกตั้งสมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎรขึ้น ทว่าราชอาณาจักร
เพราะอยู่แห่งการเป็นส.ส.ทั้งประเภท
สามัญและตัวแทนคณะ ประเทก็
การก่อกวนเป็นฝ่าย "ขังเมือง" ตลอดกาล
จนรูปร่างส่งจากแดนแม่แล้วกลับไม่
ตาม ๆ กัน ๕ ปีแห่งการเป็นขังเป็น
เสียงแต่ไม่เข้าปากเสียงให้คนราษฎร
ก็เขินอาย "เกม" กันไป คงทั้งใน
คณะเนติกรรมและในนิคมจากราษฎรไทย
เท่านั้นทำให้ถูกเขียนในกฎการเลือก
บรรดาผู้เสนอตัวเข้าเป็นขังเป็นเสียง
แก่คนแต่เองคือไว้ระงับเป็นยุคตกต่ำ
ไม่กี่สัปดาห์จะลงคะแนนได้.

ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ปีใหม่ และทุก
สิ่งทุกอย่างใหม่ไปหมด แม้แต่คณะ
ผู้บริหารประเทศลงมา ได้ทำโทษไร ๆ
เป็นของใหม่ และปลดปล่อยขัง พ.ศ.
๒๕๐๐ มีการลงชื่อสมัครเป็นส.ส. และ
พรรคการเมืองทั้งกลุ่ม และไม่กลุ่ม
สาค่า คำเป็นขังรวมกับบอกให้ควม
แนวทางการเสียงเพื่อเอาโรราษฎรไทย
กันอย่างสุดเหวี่ยง โดยเฉพาะในปี

๒๕๐๐ นี้ พ้นกว่าใหม่และสำคัญที่
ถูกที่ใดก็ตาม "ตายหาเสียง" คงที่
ราษฎรไทยทั่วไปได้ทราบกันอยู่แล้ว.
จากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรแห่ง พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ ใน
นามผู้ต้องหาหรือขังหรือ "ขังเมือง"
นั้นมีอยู่คนหนึ่ง คือนายสุรชาติ พลกุล
ให้ โจนส์สมัครรับเลือกตั้งด้วย ใน
จ. ชนบุรี โจนส์ได้สละพรรค
พรรคประชาธิปัตย์ นอกจากการเป็นสมา
ชิกของพรรค อันไม่ใช่พรรคการเมือง
นั่นก็คือ "พรรคของจริง" ในที่ประชุม
ได้ร่วมในการที่จะเป็นผู้นำของ จ.ว.
จนตัวก็โดยทางเสียงไม่กี่หัว กว
การนี้ถูกเสียงจากเรือนจำ โยกล่าว
แก่ราษฎรไทยใน จ.ว. ชนบุรี เมื่อวันที่
๓๐ ม.ค. ๒๕๐๐ และในขณะเดียวกัน
นายสุรชาติ พลกุล ก็ขึ้นชื่อพรรคกัน
ตัวต่อศาล อันมีนายปาล พนมยงค์
บุตรชายนายปรีดี พนมยงค์ เป็น
วางหลักกรรม เป็นเงิน ๕๐๐,๕๐๐.๐๐
บาท การขึ้นประกันตัวนายสุรชาติ
นั้นปรากฏว่าขึ้นประกันตัวไม่ได้ เพราะ
หลักฐานที่อ้างข้อคดี นั้นหลักฐานยัง
ไม่เพียงพอ ตามที่ศาลให้อำนาจงาน
ให้ฟังเมื่อวันที่ ๓๐ ม.ค. ๒๕๐๐ ว่า
"ตามที่ขอแขวนคอกว่าขังนั้นไม่

มีหลักฐานช่วยหนักเบาอย่างไร ทว่า
เมื่อได้ พ.ร.บ. นิรโทษกรรมออกใช้
แล้วเวลานี้ พ.ร.บ. นั้นยังไม่ปรากฏ จึง
ไม่มีเหตุผลพอที่จะปล่อยตัวเขาได้ จ
ให้ยกคำร้องเสีย" ▲

"ปลัดก."

จากโรงขัง

ไทยของสุร.

การคุมขังตามมาตรา ๒๕
ก็บัญญัติไว้ว่าผู้คุมจะเอาตามลำค
มากน้อย และถ้ามาแล้วเห็นว่า
มีผู้หนึ่งเป็นขังเสีย มีคนนั้นชื่อ
หนัก แต่เกิดมีของสองคนไม่เชื่อ ชื่อ
นายรูป พักเขี้ยว กัญชาพิษ พักเขี้ยว

(อ่านต่อหน้า ๔๔)

ขวัญอ่อนประจำวัน.

ท่ามกลางระบบสี่ในสี่ของทองกา...สี่ ไวโอเล็ตของกอกีเสียว.

ได้สายหมอกที่อื้อยอึงเหนือทิวเขา

วิญญานหนึ่งก่อเกิดขึ้นที่นั่น บิวิฤตผู้ผ่องเหมือนนกน้อยท้องฟ้า.

-๑-

เทพ นุตทเวณ.

ขอสงวนลิขสิทธิ์, พระนคร.

คุณเทพ คส!

ดิฉันเพิ่งกลับจากงาน แฟร์ชันโชว์ ซึ่งจัดขึ้นโดย ร.ร. เกษตรศาสตร์ วิทยาลัยแม่โจ้ ร่วมกับ
หนังสือพิมพ์คนเมือง เดิมทีดิฉันว่าจะไม่ไปแล้ว เพราะอยู่ใกล้บ้านและเป็นเวลาว่างคืนด้วย แต่เมื่อถึง
วันรายได้ทีเกี่ยวกับผลการแข่งขันฟุตบอลเด็กก็พบว่า ดิฉันจึงตัดสินใจไปร่วมด้วย เด็กกำพร้าเป็นบุคคลจำ
พวกที่สมควรควรได้รับความอุปการะช่วยเหลือและเห็นอกเห็นใจมากที่สุด เช่นฉันมีโชว์ ดิฉันกลับถึงบ้านและ
กว่าจะอาบน้ำเสร็จก็ทอดีสอง เลยเวลาออกไปมากจนทำให้คุณแม่ไม่พอใจ. ดิฉันจึงเลยถือโอกาส
เขียน จ.ม. ฉบับนี้ เพราะได้ตั้งใจมาหลายวันแล้ว แต่หาโอกาสเหมาะไม่ได้สักที. ซึ่งคุณขอมรู้ต่อกันแล้ว
ดิฉันมีวันอยู่ปฏิบัติงานตลอดทั้งวันอย่างที่คุณเคยเห็นนั่นแหละ ซึ่งคุณน่าจะรักชายดี เลยทำเอาเกือบจะ
ไม่ได้พักนอน. การค้าจะมีโอกาสเพียงปีละครั้งเท่านั้น. หากปล่อยโอกาสนี้ให้ผ่านไปเสีย. ก็เป็นที่น่าเสียดาย.

เทพไม่ต้องแปลกใจที่ดิฉันรู้ค่าสิ่งที่อยู่ของคุณ และก็ไม่ใช่สิ่งแปลกปลากเลยใช่ไหม? ในการที่ดิฉัน
เอาไว้ใส่สนในต่อความเคลื่อนไหวของคุณ รู้ตัวหรือยังว่าเทพนี่เป็นคนที่ไว้อย่างที่สุด. จะลงมาอยู่กรุงเทพบ้างที จะ

ขอให้อยู่กับฉันได้. หากกลัวกันว่าดิฉัน
เป็นคนขี้ขลาดแหว่ง ก็ฉันไม่เข้าใจ
เลยว่ะ เพราะอะไร. ในขณะที่คุณ
บอกว่ะ กลัวฉันไม่เห็นความ
ดีในเด็กขี้ขลาดนั้นล่ะ ที่จะต้องหักยัก
ฐาน แต่ยังไม่ทันไรคุณก็เลิกต่อไป
อีก. เช่นนี้แล้วคุณเมื่อไรคุณจึงจะ
หลักเป็นฐาน. นั่นเป็นเหตุผลส่วน
ของเทพ ก็ฉันไม่เสียอะไรที่จะรอ
เทพมาเข้าไว้ หากคุณยังคิดว่า คิ
ฉินมีใช้คนก็อย่าขออะไรให้ส่วนที่
รู้ขี้ขลาด เพราะเทพไรท์ทั้งทีก็ยังไม่
มารู้เทพว่ะ อ้อ?

เทพเคยพูดให้ดิฉันฟังว่า จิตฉัน
หนึ่งเดียว. ไม่ทราบว่ะเรื่องที่คุณกำหนดไว้
นั้น เขียนไปตั้งแต่ไหนแล้ว เทพเคยมี
ข้อเสียอยู่ไหมฉันคิดหนึ่ง ทำให้รู้สึก
เสียดาย ถ้าจะปล่อยให้จบมาไปเสีย
ดิฉันเป็นดี ที่น่าใจว่ะ เพราะมีพร
สวรรค์พิเศษที่ตัวไป ไม่อาจมีใคร
ข้างเกินมาเพื่อมาสร้างความสุข และ
เป็นประโยชน์ต่อคนอื่น เทพคะ คุณคง
ไม่รู้ว่ะ คุณเป็นคนหนึ่งที่น่าใจว่ะไม่
คนที่เห็นแก่ตัวใจ คิฉินเป็นคนหนึ่งที่ดี
แม้ว่ารูปร่างของคุณน้อย แต่ก็รู้สึก
ว่ายังมากกว่าทุกคนที่รู้จักคุณ เทพคะ
โปรดทำงานของคุณต่อไป. ถึงแม้จะ
ทำให้คุณยากจน แต่มันก็เป็นงานที่ทำ
ให้คุณพอใจในชีวิต เพราะว่าเป็นงาน
ที่ทำให้คุณไม่ตาไปจากโลกนี้ และ
จากความจริงใจของคุณ.

ทางบ้านเราขณะนี้ อากาศเริ่ม
หนาวแล้ว อากาศหนาวเหมือนนี้เชียว
เย็นใจชั่วชีวิต ราวกับว่าเข้าใจไม่อยู่
ในกะดิกน้ำแข็ง ซึ่งเป็นอากาศที่ดิฉัน
ไม่ชอบเลย. แต่ก็มิได้หมายความว่าดิฉัน
ชอบอากาศร้อน รวมทั้งอากาศฤดูฝน

มะฮอกกา! หันต้นตาลอยู่รอบข้างทาง.
เก็บงำรังนกกลับใจองกรรูกุสสว
หมู่โอบอ้อมสัด! ไม่อาจขอใครว่าดีแล้ว.

ภาพประกอบโดยนิตี 'แน'

เดี๋ยวลีเดีย

ด้วย มันขึ้นและผลัดกลายกันอยู่จริง อยู่ในเรือนกระจก. แม้กระทั่งการเดิน ทางไปไหนมาไหนก็ไม่สะดวก เพราะมีแคโคลน หรือมีละอองที่เย็นน้ำเตาะแฉะว่าคาบจรดไป. เทพบอกว่าถ้าถึงเดือนกุมภาพันธ์แล้ว มันก็จะกลิ้งย่นและไม่มีอาบไปไหนเลย เทพรักเกื้อหนุนภาพนั้นมาก เพราะคอยไม่ให้มันบาน ความทุกข์และทุกข์ของคามเชิงเขา จะเต็มไปด้วยสีสดของดอกทองกวาว และสีไวโรเรของดอกเสี้ยว. ซ้ำงเหมือนความรู้สึกของดิฉันที่เกลียดเก็น เทพคะ! กุมภาพันธ์เย็นทั้งวันว่าเทพคะไม่ลืมฉันมาก! ความงกงามของทุ่งนางเขาน้อย ลงมาสู่ความงกงามของมัน จะเปรียบเทียบกับทุ่งแห่งถ้ำถ้ำใดไต่มาง เท่าที่เทพเคยผ่านมา.

ขณะที่เขียนมาถึงตอนนี้ เวลาล่วงเข้าตีสามครึ่งแล้ว จะเขียนต่อไปอีกก็เกรงว่า จะรบกวนเวลาของเทพมากเกินไป. เพราะเวลาแต่ละนาทีของคณภพเทพ 1 นาทีมันก็พออยู่เช่นกับวันนอกอย่างดิฉัน และประการสำคัญที่สุดก็คือดิฉันคิดไม่ออกว่าจะนำเรื่องอะไรมาเขียนต่อไป เท่าที่เขียนมาได้ก็อยากจะเพ่งเห็นมันว่า เป็นความสามารถพิเศษแล้ว สำหรับคนทั้งนั้นๆ จึงจะมีโอกาสจับปากกาถักเบาะสักที โดยจริงใจดิฉัน

ยังไม่เคยเขียนจดหมาย ที่มีข้อความยืดเยื้อเช่นนี้มาก่อนเลย. หากจะ เป็นกรเพื่อจะไปบ้าง ก็ขอเทพได้โปรดคอยให้ด้วย และขอให้มันว่า ดิฉันเขียนด้วยวิญญาณ ประการสุดท้ายก็เห็นจะเป็นตัวหนังสือ คงจะหาความยุ่งยากไปให้คุณอยู่ไม่กี่ชั่วโมง แต่ก็คงได้รับการอภัยจากเทพเช่นเคยเพราะดิฉันนอนเขียนบนเตียง และนานๆ สักเดือนหนึ่งจึงจะได้หยิบปากกาขึ้นเขียน จดหมายกับเขา. วรศรีสวัสดิ์...เทพคะ!

ก็กลิ้ง.
เกือบค่ำ.

เมื่อบิดาของเกียงคำส่งเธอไปเข้าโรงเรียน เกียงคำมี

อายุ ๑๕ ปีบริบูรณ์แล้ว แม้ว่าเธอจะไปเข้าโรงเรียนเมื่ออายุมากแล้วก็ตาม แต่ก็เธอก็ได้รับการศึกษามาจากครูฝรั่งที่ข้ามาสอนพิเศษไว้ เธอสามารถที่จะอ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้พอๆกับภาษาไทย. การให้การศึกษาแบบนี้แก่กุลบุตรกุลธิดา ดูเหมือนว่าจะเป็นประโยชน์เกิดขึ้นก่อนมีต้นน้ำหรือมีวันขึ้นไปถึงต้นน้ำในอากาศเหนือ และนิยมกันเฉพาะครอบครัวของขุนนางและตระกูลเจ้าผู้ครองนครเท่านั้น สามัญชนแล้วย่อมไม่อาจกระทำได้.

การที่บิดาของเกียงคำ กระทำเช่นนี้ในเรื่องการศึกษาของกุลธิดาของเขา มิได้หมายความว่าเขาเป็นผู้ที่ถึงเห็นคุณค่าของการศึกษา เขาคะทำตามความนิยมในขณะนั้น และรู้สึกว่าการที่ให้บุตรของตนได้รับการศึกษามากแถมให้มัน เป็นการแสดงถึงความเจริญของตนเอง เท่าๆ กับการศึกษาการให้ตนทั้งหลายที่ว่า แม้ตนจะไม่ได้อะไรก็ดีกว่าถูกเป็นเช่นขุนนาง คนที่ย่อมระกระทำได้. ในเมื่อคนมีฐานะแม้กระทั่งตัวเราคนหนึ่ง.

ดิฉันคิดว่าผู้คิดของเกียงคำ เธอมีความเห็น ว่า สตรีควรจะได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับบุรุษ โดยเพราะอย่างยิ่ง ชีวิตภายหลังของเธอจำเป็นต้องให้เธอมีทักษะชีวิตก่อนถึงขาง ก่อให้เกิดซึ่ง "เป้าหมาย" แห่งชีวิต. เพียงอายุ ๑๕ ปีเท่านั้น เธอก็รู้ว่า โลกนี้มีให้มากมายเพราะเพียงแค่ว่า ภายใต้อบยวิวัฒนาการของเธอ มีนักวิ่งไกลโพศาค ซึ่งแม้คนเราจะมีอายุ ๑๐๐ ปีก็ศึกษาโลกนี้ไม่หมดก็ได้ จึงไม่เหมือนของแปลกปลากะไรเลย ในการที่เกียงคำจะได้ต่อการศึกษา ความสำเร็จกับที่เต็มไปด้วยความพิวระหาย. และก็ไม่

เป็นขี้นหาเลย ที่เกียงคำแห่งนางเขาน้อย จะได้รับการสรรเสริญชมเชยว่าเป็นนักกีฬาที่ผู้ทุกคนต่างชื่นชม ไม่เฉพาะแต่ที่หริภคินีที่เธอเขียน เกียงคำรู้ว่าปัญหาความนอก หมายดังที่กล่าวในคำกล่าวนั้นยังดิ้นกับ กัยกรรมกซึ่งเพ่งเล็งว่าดิฉันใหญ่. ความเจริญรุ่งเรืองของการกระทำ เป็นความเจริญที่เต็มไปด้วยความดิ้น และเห็นแก่ตัวเท่าๆ กับความยิ่งใหญ่ของพื้นที่ซึ่งอยู่ขอบเขตจำกัด. ผลึกของความเจริญของกรรมก ซึ่งถูกคนชั่วคนอื่นแพร่ขยายความเจริญของเขา ออกไปสู่โลกภายนอกนางเขาน้อย เขาขอบเขตจำกัด มิได้ เกียงคำรู้ว่าการชั่วกรรมก ก่อนชั่วกรรมนอก ทั้งที่รู้รอบรู้ตัวของเธอเต็มไปทั่วชั่วร้ายและระอาการกระทำ ออกากันไปสู่โรงเรียนจึงเป็นความผิดของหญิงสาวประเภทหนึ่ง. และเธอได้รู้สึกอย่างจริงจังว่าเธอเป็นหญิงสาวคนหนึ่งไม่จำแนกเพียง เกียงคำหรือสหายสมัยนั้น ที่มีโชค ทางการที่บิดาของเธอเลือกการให้การศึกษาแก่บุตร เป็นประโยชน์และเป็นการแสดงถึงอิทธิพลอันมีถึงตัวเราของคน. เมื่อถึงฤดูร้อนปี ๒ ปี มารดาของเธอก็เสียชีวิตลงเพราะไข้มาเลเรีย แต่เธอก็ทำได้ความดีที่ว่าเธอเป็นเด็กที่รักใคร่ เพราะเธอได้ของของสมัยนี้ให้เธออีก ๑๕ ชุด และนี่ของต่างที่เธอคิด ๑ ชุด. เกียงคำเป็นบุตรสาวคนเลิชาของมารดาจึงเป็นเด็กที่คนทั้งระอุ

เรื่องสุดขั้วในประวัติศาสตร์ของ วรวิบูลย์ วีระไตรย

เรื่องชีวิต

ในระยะนี้ หัวข้อของการสนทนาไปไว้ในวงการคิด เห็นจะ
 หนึ่งมีบทเรื่องการเลือกตั้งที่จะมาถึงในเวลาอีกไม่ถึงเดือนข้างหน้า ที่
 จึงเป็นเรื่องที่เป็นเรื่องสนทนาที่ออกนอกกรอบอยู่ เริ่มตั้งแต่ตัวผู้สมัคร
 ตลอดจนการหาเสียงของแต่ละคนแต่ละพรรค ล้วนแต่เป็นสิ่งที่น่าขบขันมาก
 โดดงอกออกไป โดยเฉพาะคำขวัญรณรงค์หาเสียงก็พิสดาร ช่างสั่วๆ
 ที่น่าสอโงก น่าสนุก และขบขันกันทุกเรื่อง ท้ายสุดก็เข้าไปถึงงานแห่
 ที่ได้รับแต่ละวัน ทั้งแนวของบรรดาคนขี่ช้างทรงกลายโดยผู้แห่แล้วไม่คิดถึงหา
 ช้างตัวไหน เพียงแต่กวาดออกไปนอกด้านข้างก็ได้พอโยกได้เห็นสิ่งที่จะมาเป็นชาว
 โทกชน

เพราะฉะนั้น คอลัมน์นักกนไม่พน หจพัวพนญกับเรื่องทกาลอยูใน
ความสนใจของคนๆ ทั่วๆ ไปอย่างเคย.

การเลือกตั้งครั้งนี้ นับว่าเป็นครั้งสำคัญยิ่งกว่าครั้งใดๆที่เคยมี
มา หนังสือเป็นพระพอลฉบับที่ครบรอบ ๒๕ พุทธศตวรรษ หนังสือเป็น
เพราะในขณะนั้นพวกเรากำลังหาขั้วกันอยู่ในเรื่องการเมืองกัน อย่างเต็มที่
ที่ แด่อกฟองที่กล่าวคือ ครั้งนั้นเราจะได้เห็นประชาธิปไตยกันเต็มที่ กล่าว
ของทางผู้ใหญ่ว่า (ซึ่งแปลว่าตลอดเวลาที่ล่วงมาเคยมีขั้วกัน) เรา
ได้เห็นได้มีประชาธิปไตยกันจริงๆแล้ว จึงละ เพราะว่าการที่จะประกาศว่า
ที่เปิดเผยในภายหน้าหรือจะว่า พวกเกิดกลางสมัยนั้นก็เป็นอันเสียให้
เรา หรือพูดอีกทีคือวิธีที่เราในสถานการณ์เอง แต่ว่าท่านที่สมัครมาวิธี
เรานั้นมากมายหลายคนเหลือเกิน แต่ท่านล้วนแต่มีสรรพคุณอันเลิศ
ถ้าเป็นข้ากึ่งเหมือนชาวเขมสามารถชานกันตายแล้ว โหดถึงกับคนชั่ว
มาได้ ที่นับรวมพวกเรา ทั้งหลายก็อยู่ในฐานะคล้ายๆกัน เพราะไม่รู้ว่า
การเลือกตั้งเขมรขนาดใหญ่ มันเป็นเรื่องที่กว้างขวางดีใจให้มาก ๆ ถ้าผู้
สมัครท่านเห็นชอบด้วย ข้ายินยอมสละสรรพคุณงาม ๆว่าไว้เสียอย่างนั้นอย่าง
นี้ หวังเหลือเกินมันมากกลายมาเป็นชาติพระศรีอภัยเปล้า ก็เพราะว่าไม่
เกื้อหนุน

แต่เธอเข้าใจความ เราควรจะตกลงกันได้ (เรียนเขาสวีส)
ผู้แต่งก็เหมือนกัน เพราะว่าถ้าเป็นชายก็เหมือนเขาเอมวอนนี่จึงรักกับยอวูตรง
ปากของเขา ถ้าไม่เลือกกันเขาจะต้องรักหรือถูกกดขี่ให้หมด ถ้าเป็นยอวูแทน
ก็ยิ่งรักใหญ่ เราจึงพยายามเลือกเอาคนที่เราคิดว่าค่อยจะดีหน่อย ถ้า
เราไม่เลือกก็กลัวคนอื่นเขาจะมาเลือกแทนได้ในนามของเรา นั่นละจึงว่าว่าย
เลย บ๊วยก็ควรจะช่วยกันผ่อนหนักให้เป็นเบาเสียบ้าง) แต่ทั้งนี้ใครทรงให้
ดี ตามข่าวหนังสือพิมพ์ว่าทางจังหวัดบุรีรัมย์ เห็นแก่ดีเลือกน้องสวีส
เราจึงรักก็ดีกว่าว่า นี่เองแต่บางคนเป็นยอวูแทนเขาไปอยู่ในสภากาชาด
ถ้าเข้าไปในสภากาชาด สิ่งที่ดีก็ต้องแยกกันอีก คนเราหาที่ชนะไม่พบพอ
เราขายอะไรก็ตาม (แต่ขายอะไรก็ขายยาก) ละ บ๊วยก็ทางจังหวัด ถ้าไม่รวม

มีอะไรก็ทนได้ๆ ก็คงจะให้มันหนัก
เลงหรือยุบกันอีกทีพอเข้าไปในโบสถ์
เป็นแน่ทีเดียว แล้วถ้าเล็งต่างคนต่าง
เข้าไปเบียดกันในตลาดละ ว่าจะอย่างไร
หน้าจึงไม่พระนคร คุณแล้ว
ข้างหน้าปาล์มเดิมเสียเหลือเกิน ที่
ยังไม่ในเรื่องเลือดคอกขยับออกเกิดขึ้น
ตรงกันข้าม กลับกลายเป็นเรื่องแรงๆ
ทองๆ ก็ถูกทำลายไป เคยก็เคย
ไว้แต่เดิมคงมีหน้า เวลานี้เป็นก็ของ
พวกเรา น้ำใจให้รักก็ ไก่ของ
ชอระโรวีๆ ของเสีย เห็นไหมละว่า
คนที่เขาชอกช้ำจระ เพราะคนก็ให้เป็น
เป็นแสนเป็นล้านไปเลย ก็เคย เจ้า
ประทุมมาเอ๋ย ไม่รู้ทำกันด้วยอะไร
ไว้ ถึงให้ว่ารบเหมือนกันก็มีอีกหลาย
สิ่งก็ทำอะไรไปเจ้ากลายเป็นเงินเป็น

ไม่รักเสียลมเสียคยสัณนิทกัเอว แต่
พวกเรานะ รักเข้ซกกันเข้าไพลลย
รูแล้ว เพอออกอมเอารบไคมาเสย
ภย ใญนเมืองเรวซนเรว ๆ.

เอราเชน ขอบวณว่าค่าความเสียหายที่ เพื่อจะ
ได้ฟรีไม่ถือเป็นการกระทำผิด เราหาข้อแก้ตัวว่า
เด็กถือลูกปืนได้ ถือว่าต้องชดเชยค่าลูกปืน
ที่กระชากไปฟรีแล้วถือลูกปืนได้ เพราะเหตุ
ความจำเป็นที่เด็กต้องชดเชยนี้ แล้วค่าความเสียหาย
ก็ไม่ได้เสีย ถ้าไม่ถือเอาความจำเป็นไปเป็นเหตุ
อีกก็เหมือนลูกปืนที่กระชากไปฟรี นั่นคือ
พึงที่จะไม่ไปร่วมขืนกันจริงๆๆ อย่าง
นั้น... ถ้าจะชดเชยลูกปืนที่กระชากไป
มาชดเชยกันไว้หรือพอ เออ ก็ให้เด็ก เกรงใจ
ทำมันไปเถอะ ที่เขาเคยเป็นกันมานาน เราจะ
เอาเขาไปร่วมขืนไปได้อีก... จะกลายเป็นว่า
เราไม่รู้จักทำที่ชั่วๆ หรือหรือที่เขามาเขาเอา
ไปเอาไปเอาไปเอา... ทำมันแล้วตัวก็ขึ้นเมายา
เราคือที่เขามาไปเอา...

หัตถ์มาตุคนชั้นเรา? ที่สมิครเจ้ามาละ อัง
ไม่มาเลือกใหญ่ เพราะยังไม่ทันได้เข้ามโนสกา
เพียงแต่ขึ้นใบสมิครเท่านั้น ที่ว่าคลวลเขา
ผู้ว่าราชการจังหวัด ต้องคิดอะไรเป็นน้อแครงๆ
ตั้งหำยือมาทเลือนแล้ว แล้วจะให้เชื่อใจกันดี
ยังไร? เพื่อบริณหำยือ (อ่านต่อหน้า ๔๐)

นางเจ้าน้อย และเป็นภรรยาคนเดิมที่ถูกตั้ง
ตามกฎหมาย

โดยบุคลิกลักษณะและการศึกษา ทำให้
ให้เก็งคำอยู่ในสภาพที่แตกต่าลงบ้าง... เหล่า
นั้นซึ่งเกิดแต่อบุรชาของท่านเศรษฐี มารดา
ของเก็งคำสืบสายโลหิตมาจาก เจ้าผู้ครองนคร
อันเก่าแก่... คุณชายของเขามีความสัมพันธ์กับท่าน

ศูนย์ทศสิริภูมิบรมฉัตรพลาซ้า ในฐานะหลอม
และพัฒนาเป็นนครแรกๆของ โรงเรียนปกครอง
ซึ่งเปิดสอนชั้นที่ ๖ ถึงใหม่สมัยนั้น พระยาปัสดี
นคร ซึ่งมีชื่อเสียงว่าเป็นปณิกกิจคือ ส่วน
อนุภรรยาเหล่านั้น บิดาของเชษฐาฐานันดร
จากพลาซ้านั้นบ้างและมาจาก ชาวบ้านธรรมดา
บ้าง ชื่ออยู่ในฐานที่ "ไม่มีเลือด"

แม้ว่าถึงคำ จะถูกคัดค้านให้ยังคงกษัตริย์
มาครองและเมือง ๕ คน. เพราะบิดา
คนเหล่านั้นอยู่ในฐานะคำขวัญดีตาม แต่หญิงสาว
ก็พยายามที่จะพบปะพูดคุยด้วย เนื่องจากเธอ
เห็นว่ามารดาเลี้ยงเป็นคนใจแคบและอยู่ในสภาพ
ที่โศกเศร้า. เธอพยายามที่จะช่วยบรรเทา
ความทุกข์ใจให้มารดาเลี้ยงได้บ้าง

หาว่าอนุกรมขยี้กันดี และหาว่าเจ้าขยี้บิดา
หรือคนบอกอยู่ภายในใจเขาคิดสั้นไป. แต่
เธอก็ทวนถามว่าใจคิดสั้นอยู่จริง การขยี้
นั้นเป็นการถูกเอกลิดขึ้น. ขยี้และขยี้ ได้มี
ขึ้นทั่วๆ ไป ก็เป็นแรงกระตุ้นขึ้น ว่าขยี้คน
พูดก็ได้อีกไม่แสบแสบนักคน. พวกเด็กจึง
พูดอีกไม่ถูกๆ หน่อย. เหล่านี้มันเป็นเหตุการ
ที่ถือกันมาแต่สมัยก่อนๆ แต่ถึงนี้สามคน
จะหาข้ออะไรได้. บิดาจะขอหรือ ใครได้ไว้
ไว้ไว้หรือจะหาทำไม เพราะเขาจะล่อลึง
มันเอาตามเดิม ถึงข้อๆ เขาจะล่อลึงได้คือ
ความขยี้เป็นอันมาก. เขามีลักษณะเป็นหัว
ครอบกว้างๆ หนึ่งข้อ พยายามหาหลัก
คือ ไม่ให้เขาหาหลักได้. ได้ไหม เป็นขอ
ได้กับข้อนี้ที่ของเขาคือขยี้คนขยี้

ทุก ๆ คนที่เคยเดินผ่านคุกหาสติ
ของท่านเศรษฐี บ่อมะมีความรู้สึก
ที่ถูกตอกลงนอญประการหนึ่ง นั่นคือ,
รู้สึกว่ามีกลิ่นฉุนๆ เป็นโรงพยาบาล

แต่ไม่กลัวผู้ใด มากมายเหลือเกิน.
นางท้าวแก้วเสี้ยนและข้าทาส พวกญาติ
พี่น้องบริวารทั้งปวง และข้าบริวาร

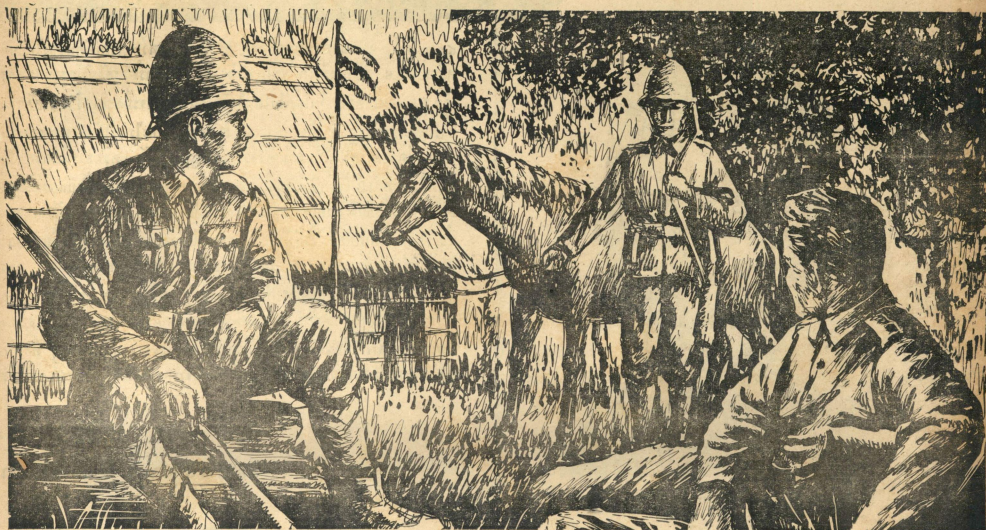
มีหน้าข้างขวครอบขวมี
อยู่ด้วยอีก. เกียงคำไคสังเกตุเห็นว่า
คนเหล่านั้นออกาทจะขออาศัยข้าบบิภา
ของเธอลงอีกไปหนึ่ง ๆ แลว ก็

ทำให้มีอนาคตไม่ ^๑ ท่านเศรษฐีก็ทำให้ ^๒
มีความขบถ ^๓ ทระเลียงทุกคนเลยไว้ ^๔
ในย่านของเขา. ^๕ ทรงค้นข้ามเขากลับ ^๖
รู้สึกว่ ^๗ มันเช่นเลิบริกขึ้นยิ่งใหญ่ของ ^๘
เขา ^๙ ที่สามารถเลิบริกคนเหล่านั้นให้ ^{๑๐}
มีความขบถ. (อ่านต่อหน้า ๔๑)

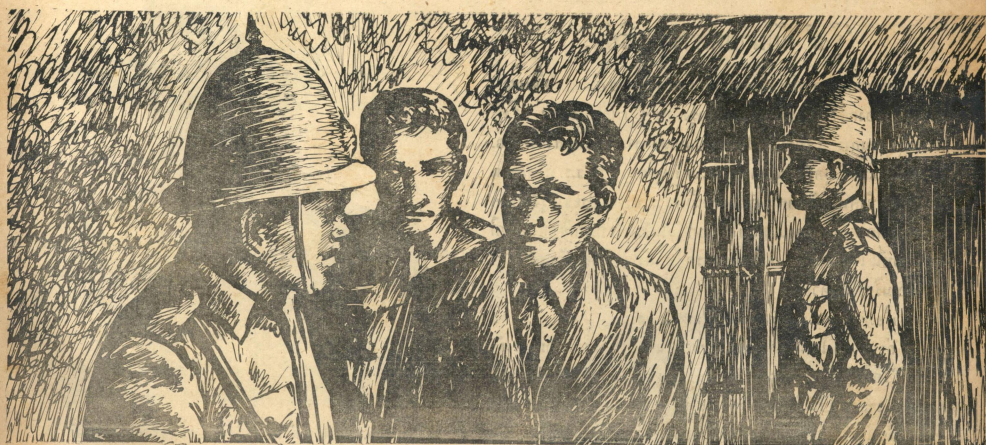
ภาพชุดประวัติศาสตร์ไทย สมัยร.ศ. ๑๑๒

ทีวี นิตทววัง...ภาพ • บรรพต สิงห์พันธุ์...พากย์

พระยอบดาเมืองบาง

๔๔. พระยอบดาเมืองบาง คำนวณ และให้คนไปสอบถามค่ายทหารไทยซึ่งทราบว่ามีอยู่ข้างเคียงบริเวณนั้นเพื่อได้ถาม.

๔๕. ทหารไปถึงค่ายทหารไทยซึ่งยกติดตามกองทหารฝรั่งเศสมาติดๆกัน จึงเข้าพบข้าหลวงไทยทั้ง ๓ กับทหารซึ่งเพิ่งเดินทางมาจากสยาม.

เขตร เขม:เบริช

บาศิไตติชบอบ

บิษเฏกเบริ

▲ นายปรีดี “รูธ” พนมยงค์ ▲

หัวหน้าใหญ่ขบวนการเสรีไทยภายในประเทศ

-๒๙-

‘รูธ’ กับนายทหารอเมริกัน.

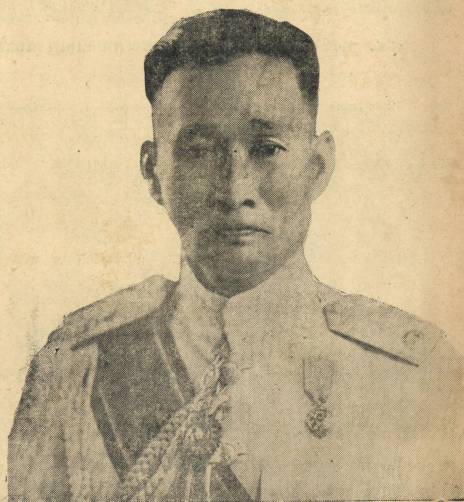
ขณะนั้นคือ สมัย กับลอบคัยอร์แห่งหน่วย o.s.s. “ดิมเมซ” ฝ่ายลอบคัยของกองทหารญี่ปุ่นเข้ามาในกรุงเทพ ฯ เพื่อพบกับ “รูธ” หัวหน้าขบวนการ “ไคดิน” ในตอนปลายสงครามคราวที่แล้วนั้น ร.อ. ไฮเว็ค ปาลเมอร์ บุตรชายอาจารย์ปาลเมอร์ อดีตอาจารย์ ร.ร. คริสเตียนวิทยาลัย ทำหน้าที่รักษาการแทนหัวหน้าหน่วย o.s.s. ประจำกรุงเทพ ฯ เนื่องจากบิดา กรันดี ต้องบินกลับไปรักษาตัวในโรงพยาบาลที่เมืองแคนดี ส่วน จอห์น เวสเตอร์ ก็เกิดมีอาการคลุ้มคลั่งจนต้องส่งตัวกลับไปยังสหรัฐอเมริกาโดยด่วน.

เรื่องที่จอห์น เวสเตอร์ จะมีชีวิตวิปลาสนั้น มีดังนี้:

ก่อนหน้าที่ ไฮเว็ค ปาลเมอร์ ถิ่นกัก กรันดี จะเดินทางเข้ามาประจำทำงาน “ไคดิน” ในกรุงเทพฯ ราวเดือน จอห์น เวสเตอร์ ทั้งปฏิบัติงานอยู่คนเดียว เขาเคยอยู่ในเมืองไทยมาครั้ง ๑๔ ปีอันสงคราม เพราะฉะนั้นจึงเป็นผู้ที่รู้จักคนไทยมากที่สุด และเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดในการปฏิบัติหน้าที่ เขาเป็นชาวอเมริกันคนเดียวที่อยู่ในกรุงเทพฯ ข้างหลังแนวรบของข้าศึกถึง

๔๐๐ ไมล์ หน้าตักของเขาก็คือทำการติดต่อกันระหว่างพวกไคดินของไทยกับหน่วย o.s.s. ที่ค่ายกังโก ในเกาะลังกา เวสเตอร์ทั้งสองตัวเองอยู่ในห้องเล็กๆ ตลอดวันตลอดคืนไม่ได้นอนไม่ได้อาบน้ำ แม้ว่าจะมีพวกเสรีไทยให้ความอารักขาและกินอยู่อย่างสุขสบาย แต่จิตใจนั้นช่วยอะไรไม่ได้ ที่จะต้องนั่งกังวลอยู่ตลอดเวลา โดยหวังเกรงว่าจะถูกญี่ปุ่นจับได้ หรืออาจมีใครคนใดคนหนึ่งหักหลังไม่วันใดวันหนึ่ง การมีชีวิตอยู่ในภาวะเช่นนี้เป็นแรมเดือน ย่อมทำให้ระยะประสาทเคร่งเครียดมากขึ้นเป็นลำดับ เมื่อโฮเว็คถกกันมาถึงนั้น จอห์น เวสเตอร์ ก็ยังไม่มีการฝึกปรักติเท่าใดนัก แต่เขาได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก เขากลายเป็นคนทั้งใจขมไม่ไว้ทุกข์หาเช่นแต่ก่อน หลังจากที่ถูก กรันดี ให้แจ้งการเดินทางไปสหรัฐอเมริกา และแจ้งให้เขาทราบถึงคำสั่งซึ่งกองเสนาธิการผสมของสัมพันธมิตรให้มอบหมายมาแล้ว จอห์น เวสเตอร์ ก็ทำให้เพื่อนทั้งสองคนพ้องใจการทรมานและทารุณกรรมต่างๆ ที่ทหารญี่ปุ่นกระทำต่อคนไทยที่ญี่ปุ่นสงสัยว่าประกอบจารกรรม จากถ้อยคำที่เวสเตอร์

การขังคนเองอยู่ในห้องเล็กๆ
มีอาหารคลุ้มคลั่ง และอาละวาด

▲ พล.ร.ต. หลวงสวัญยุทธกิจ-หัวหน้าเสรีไทยด้านชลบุรี ▲
มือขวาของ “รูธ” ทางฝ่ายทหารเรือและสารวัตรทหาร

เล่ามัน ! แล้วตัวเขาเองหัวเกรงอยู่
มากกว่าอาจจะถูกเขินมันบ้าง ทั้งแสดง
ว่า ระบบประสาทของเขายู่ในภาวะ
เคล้งเครียดและทำงานเกินปกติ อีก
สัปดาห์ต่อมา จอห์น เวสเคอร์ ก็เริ่ม
ป่วยเป็นไข้ นวราสน์ไปหมดทั้งตัว ที่
แรกก็คิดว่า เขาจะไข้ไข้น้ำ
เย็น จึงให้ยาอาติบรินรับประทาน อาการ
ก็ดีขึ้นบ้าง ในระยะนี้เอง พ.ศ. สำเริง
นครบาล ซึ่งเป็นนายทหารบกผู้หนึ่ง
ซึ่งทำเนียบงานใกล้กัน ในฐานะนาย
ทหารก็กระทำการสอดส่องพิทักษ์หน่วย
อ.ร.ส. ให้มาแจ้งให้ทราบ ว่า สถานีรถไฟ
แก่งคอย ซึ่งมีเป็นค่ายลี้ภัยซึ่งแห่ง
หนึ่งในทางยุทธศาสตร์ ถูกเครื่องบิน
ของสัมพันธมิตรทิ้งระเบิดบ่อยครั้ง มีคน
ไปคอยเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก —
และไปมาก เป็นประชาชนคนไทยที่
ไม่รู้เรื่องอะไร ก่อนหน้าทางฝ่ายไทย

รังคะโกนไวอาช อันกลิ่นไม้ไผ่
เรือน กว่าเขี้ยวกันระยิบไถ่ ก็ต้องใช้
เวลาถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง เมื่อเรื่องทราบ
ถึง “รูธ” จึงได้สั่งหมอมาตรวจรักษา
หมอบอกว่า เนื่องมาจากอากาศในที่
จอห์น เวสเคอร์ อยู่ประทานเกิดเป็น
พิษ.

ในคืนวันที่ ๑๓ เมษายน จอห์น
เวสเคอร์ คมึนคลั่งและอาละวาดหนัก
ขึ้นอีก จนต้องฉีดยาให้นอนหลับ

ตลอดวันก็คลอกันถึงสองเดือนเต็ม นานาให้จอห์น เวสเคอร์
“รูธ” ลงความเห็นว่าเป็นเพราะโรค “ขาดเพศตรงกันข้าม”

ให้คอยช่วยอง ให้ผ่านสัมพันธมิตร
การโจมตีที่หมายแห่งนี้ ก็ก่อนในระยะ
๑๐ วัน เพื่อให้เวลาแก่กองทหารไทย
เคลื่อนย้ายไปคุมเชิง ทหารญี่ปุ่นทาง
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เสียก่อน
จอห์น เวสเคอร์ ก็บัญชาทางไปในวัน
มางส์เค้น แต่ถักรบนั้นกลับเกิด
ความผิดพลาดจนได้ เมื่อทหารชาว
อเมริกันเป็นมงคลเช่นกัน จอห์น เวสเคอร์
จึงเตือนโยมมาก เพราะคนง่อยได้
ปากไว้ด้วยฝ่ายไทยว่า จะขอให้สัมพันธ
มิตรอีกเวลาได้แต่ไม่สำเร็จ ในเช้า
วันต่อมาอากาศขมขื่นของ จอห์น เวส
เคอร์ ก็กลับรุดรุดหนักอีก ยังเชื่อก
เขาได้ขึ้นเสียงระทึก ซึ่งเกิดขึ้นที่คลัง
เก็บของ ของทหารญี่ปุ่นในค่ายลี้ภัย
เคียงกับ “บ้านมิลวอช” เจ้าอีก
ระยะประสาทที่กระทำความยุ่งยากถึง
ที่สุด เวสเคอร์ ก็มิใช่อารการอันยาก

จึงส่งไปไว้ชั่วคราว แต่พอหมดฤทธิ์
ยาในตอนเช้า อาการกลับหนักขึ้นไปอีก
ต่อมาอาการก็ยังไม่ดีขึ้น วันหนึ่งผู้
การคลังคือ ๒๓-๔๗ บางวันถึง ๘ ครั้ง
ผู้ถือตัวอยู่ คือคอยระวังกินแต่เตี้ย
คร่ำพิ้นกับกับควมวิดิเลอแห่ง “พูน”
เสรีไทยคนหนึ่งที่ซอญกับเขา และเขิน
เพื่อนที่รักโรกันมาก จอห์น เวสเคอร์
มิสดีวิปลาไปแล้ว เขาเห็นคนไทย
ทุกคนเป็นศัตรู ที่คอยจะจับตัวเขาส่งไป
ให้ญี่ปุ่น!

รูธ รู้สึกกังวลใจมากเมื่อใดทราบ
ข่าวนี้ จึงสั่งหมอซึ่งสำเร็จการศึกษา
จากสหรัฐอเมริกาอีกคนหนึ่งมารักษา
หมอผู้นี้ก็กระทำการอยู่เป็นเวลานาน ใน
ที่สุดก็ลงความเห็น ว่า อาการป่วยของ
จอห์น เวสเคอร์ อยู่ในขั้นอันตราย
มาก ก็ กวินด์ ดัน โยเว็ก ปากเมอร์
ก็ลงหลักกับควมคุม (อ่านต่อหน้า ๓๔)

ชีวิต

นายกรัฐมนตรีคนที่แปด

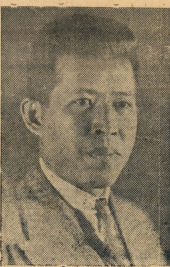
นายปรีดี พนมยงค์.

นายปรีดี พนมยงค์ เข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี สืบต่อ
จากนายควง อภัยวงศ์ (ว่าทนายคนรับใช้ “เดิณออก” จากธุรกิจ เพราะ
เห็นคนเห็นใจในปัญหาเพียงสองคน) เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ.
๒๔๘๘ คณะรัฐบาลของเขาประกอบไปด้วยบุคคลสำคัญๆ ในวงการ
เมืองขณะนั้น อาทิเช่น พลโท จีระ วิเศษสงคราม, นายคึกฤทธิ์
ชูนาม, นายทวี บุญยเกียรติ, พ.อ. อ่าง เชวงศักดิ์สงคราม, นายเคื่อน บุญนาค
และนายวิจิตร ลุลิตานนท์ เป็นต้น.

นายปรีดี เข้ารับหน้าที่เป็นที่หัวหน้าคณะรัฐบาลในขณะที่ยังในเมืองต่าง
อยู่ในการยุ่งยากทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ. ขั้วทหารพว่งประเทศ
ที่มีส่วนพัวพันกับไทยในทางสงครามโลกครั้งที่สอง. ยังมีปัญหาล้างความ
กันชนให้แก่เสถียรภาพโดยไทยของเมืองไทยขึ้น. การเคลื่อนไหวของ
การเมืองในประเทศ เริ่มก่อหวอดเป็นเกล็ดเป็นพรศุภนาณขึ้น. และใน
ท่ามกลางความไม่ราบรื่นของบรรยากาศที่ผ่านไปเอง ประชาชนและหนังสือ
พิมพ์พากันเรียกร้องรัฐบาลให้แก้ไขการครองชีพ ซึ่งก็อยู่ในสภาพคับแค้น
ให้บรรเทาเบาบางลงโดยเร็ว.

เมื่อหาเฉพาะหน้าเท่านั้น. คณะรัฐมนตรีก็ทยอยเข้ามาพิจารณา
โดยด่วน ในคำต่างประเทศ นายปรีดีได้ทราบแจ้งถึงสัญญาการระหว่างไทย
กับอังกฤษ ในเรื่องการส่งข้าว และลดค่าของเงินปอนด์ลงเสียใหม่. คิดต่อขอ
ให้ประธานาธิบดีและบุคคลสำคัญของประเทศอังกฤษพิจารณาถึงภัยคุกคามอัน
ถึงหัวคอก เมื่อวันที่ ๓๑ พ.ศ. ๘๘ ในคำกราบบังคมทูลถวายรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทยฉบับใหม่ขึ้นประกาศใช้เมื่อ ๙ พ.ศ. ๘๘ และได้
ทำการเลือกตั้งสมาชิกสภาในวาระที่ ๒๑ พ.ศ. ๘๘ เลือกทั้งสมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎรในวาระที่ ๔ ส.ศ. ๘๘ นอกจากนั้น รัฐบาลชุดนี้ยังให้สิทธิเสรีใน
การก่อตั้งพรรคการเมืองขึ้นเป็นยุคแรกอีกด้วย.

อย่างไรก็ตาม เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล เสด็จสวรรคตโดยการถูก
ลอบปลงพระชนม์ในวันที่ ๘ มิ.ย. ๘๘ และรัฐบาลไม่ยอมลงคะแนนให้พระมหากษัตริย์องค์ใหม่. ได้
สร้างความวุ่นวายให้แก่ประเทศในขณะนั้น. ก็มีขึ้นในที่สุดที่ชาติไทยเสียสัตย์. พระการ
เมืองเสียตำแหน่งและประชาชนส่วนใหญ่ขาดความไว้วางใจแก่รัฐบาลของเดิม จนจึงรัฐบาล
ต้องระบอบเช่นเซอร์และประกาศใช้กฎหมายใหม่โดยรัฐบาลใหม่ได้มีมติให้ตั้งคณะราษฎร. การจับ
ฝ่ายค้านได้ดำเนินติดต่อกันไปเป็นเวลาหลายเดือน.

ในระยะสมัยที่นายปรีดี พนมยงค์ ได้

เข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ก็ติดพันร่วม
ทำกันนั้น นายปรีดีได้เคยลาออกจากตำแหน่ง
แห่งถึงสองครั้งด้วยกัน ครั้งแรกในวันที่ ๕
พ.ศ. ๘๘ เมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ
ฉบับใหม่ ครั้งที่สอง. ในวันที่ ๑๐ มิ.ย. ๘๘
เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อานันทมหิดล
สวรรคต. และได้ลาออกจากตำแหน่งอย่างถาวร
จากเป็นครั้งสุดท้าย ใน (อ่านต่อหน้า ๓๕)

ลิลิตวันเน

แต่งแปลโดย "เทพ"

ปากผู้พูดเล่ามาชั่วเวลาสั้นไปท้อ จักบ้าง พะมาบ้าง อย่งก็งั้นบ้าง ได้รู้มาแต่สิ่งเดียวละ
เกือบจะล้นปากแล้ว

และฆ่าตัวเขาเขาเสียให้ ผู้บุญ ฝรั่งไปกับรักไป ได้ใจมามากกว่าขมมา ถึงยังคำนี้แหละ

นิทานการรื้อของเล่นเด็กโต

เรื่องราบสี่หัว

ผมขอ "หมายเหตุ" (ไม่ใช่ "หมายเหตุ" นะครับ) ในตอน
ขึ้นต้นเรื่องนี้เสียก่อนว่า นิทานเรื่องนี้เด็กก็อ่านได้ ผู้ใหญ่ก็อ่านได้มี
มาเขตหวงห้าม จากครอบครัวแต่ประการใด มัคคีสอนใจคนก็แล้ว นอก
จากเด็กก็อ่านได้ ผู้ใหญ่อ่านดีแล้ว "ราชสีห์" ซึ่งเป็น "ตัวเอก" ในนิทาน
เรื่องนี้ จะอ่านก็อย่าขัดใจ!!!

กาลครั้งหนึ่ง (นานมาแล้ว หรือเมื่อไหร่ก็ได้) ยังมีราชสีห์ "ตัว"
หนึ่งครองป่าใหญ่แห่งหนึ่งอยู่อย่างขำระทำ ความเผ่าพันธุ์ของราชสีห์ตระกูล
นั้น.. (พอเขียนมาถึงตรงนี้ละครับ พอดีนายเสนต์ โกมารสุน "คลอลิก" เจ้า
ของคำขวัญยุค "เกิดความหลังราชสีห์ ก็คิดว่าเกิดความหลังหมา" มาที่สำ
นักงาน-โท-สปีคาคท์ พอดีพอดี ผมเลยต้องหยุดเขียนนิทานฉบับนี้ไว้ว่า "กาล
ครั้งหนึ่ง" โดยทันที เพื่อมาสังเกตนัยยะให้ผมเสนาะมาเสนาะกันดีกว่า กันนั้น
นิทานต่อไปนี้จะขอใช้ภาษาเป็น "นิทานแห่งชาว" ไปก่อน โดยผมขอ..ลอก
คัด-คัด-ตอน-มาลงทั้งก้นเลย รากหนังสือพิมพ์ ไทย-ราชวัน เท่าที่น้ำงั้นใน
ฉบับประจำวันเสาร์ที่ ๒ กุมภาพันธ์นั้นเอง)

"ไทย-ราชวัน" (ฉบับที่ ๓๐๗. ๒๕๐๐) พากหิวข้าวด้วยคิดว่า "เสนท์สาว
คลอลิก" พากหิวด้วยว่า "พวกนั้นโอเคเลยมาบอกข้าพเจ้าพระครู" ราชวัน
ลงใจคิดว่า "เลยเหตุผลก็เกิดความหลังราชสีห์ ผมไม่บอกก็เกิดความหลังก็
ถูก" มีเนื้อหาทั้ง "ตัวฝรั่ง" และ "ตัวคนไทย" พร้อมทั้ง "ตัวธรรม" ทั้งสองไปนั้น..

"คลอลิก" เจ้าของคำขวัญยุค "เกิดความหลังราชสีห์" คิดว่า "เด
ตามหลังหมา" พาสัมผัสพระครูพวกข้าพเจ้ากับไทย-ราชวันว่า ไม่เคยถูก
ประชาชนอ่านได้เลย ไม่ว่าจะไปแสดงที่ไหนมันก็คนคือนับทั้งสิ้น พวก
นักก็ออกวิ่งแข่งกันเพียง ๒-๓ คนเท่านั้น แล้วไล่ความมาเป็นมา และ
ความขมขื่นก็บอกเสียงใจเขาอยู่ในขณะนั้น ตลอดทั้งเปิดออกเรื่องเหวน
อศวน้อยยังสิ้นใจสิ้นพวง.

ประมาณ ๕๓๐๐. วันที่ ๑ กุมภาพันธ์นั้นนายเสนท์ โกมารสุน "คลอลิก"
หรือ "ราชสีห์น้อย" ก็พาเพื่อนฝูงร่วมมา ๔-๕ คนมาขึ้นรถเพื่อที่จะวิ่งไทย
ราชวัน เรื่องที่เขาถูกข้าพเจ้าที่เขียนใหม่ ซึ่งเราได้นำเสนอข่าวเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม
ค.ม. นายเสนท์กล่าวว่า เขาได้พาคณะคนวิ่งไปแสดงที่นั่นโดยส่วนตัว ไม่
เกี่ยวกับการเมือง ที่ว่ามีคนเคยมีรอยทวนตลอดเวลานั้นความวิ่งก็เคยมีแสดง
ความขมขื่นก็ให้เขาแสดงต่อไป เพราะในขณะนั้นมีนักกวนคนหนึ่ง กำลังจะ
โกลนไล่เขาอยู่แต่เขาก็ใช้แรงจนประสบความสำเร็จไป ได้การที่เขาเข้าพระครูเสว
มนักคิดในหน้าที่ โขงพระครู นายเสนท์กล่าวว่าคนที่หนึ่งว่า "ผมไม่แสดงที่
ไหนก็ได้รับการต้อนรับด้วยดีเสียยิ่งกว่า อย่างนี้ยากกว่าไหนพระครูและ
อยู่ชานเขื่อนเมื่อมีคนอื่นขอที่จะวิ่งให้เขาฟังทุกคนก็เข้าใจ."

เมื่อต้นปีกละ . ดนุโทยบงพอกที่ป่าไปจับ ชะนี
ส่งทางไปห้พรประเทศทั้งแปดได้เงินทองวันละ ๗๐ บาท
แต่พวกจับเรือแปดทงหน่อได้เพียงวันละ ๑๐ บาท.

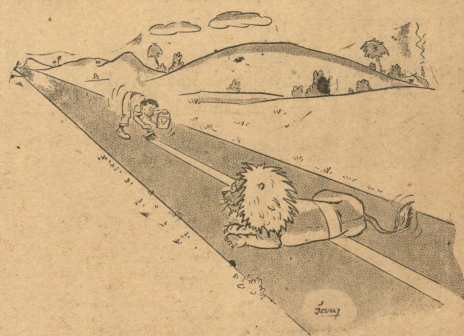

ยังมีพวกอยู่ด้วยไม่รู้จักไหม จับปัดไก่ ค้อน นก ฆาตกรเอา
-กตัญญู ห่อหยาบใส่เรือไปขายเพิ่มนกก ได้นกมาใช้ตั้งเดือนละ สัก ๓๐!

ข้อเท็จจริงการเข้าพรรคของเสนนั้น เจ้าตัวได้เล่าให้ไทรยวันฟังว่า
สมัยก่อนคนในหมู่บ้านของการทอผ้าสีนั้น เขาจะเป็นลูกน้องอยู่ และ
ยอมอดวินเล็กไว้ยกหาไปใช้สอยเป็นประจำ โดยส่วนตัวแล้วจึงรักการพยอม
อดวินแล้วมาก สำหรับตัวเขาเองแม้จะให้อธิว่าเป็นศิษย์ แต่ก็มีความมุ่งมั่น
อยู่ในใจว่า ระกระโกลงเข้าสู่การเมืองอย่างจริงจังและอยากได้อยู่ใกล้รัฐบาล
เพื่อระบอบการปกครองของคัลลิตให้สูงขึ้น ๆ ไป ดังนั้นเมื่อยอมอดวินเล่าเรื่องไป
เป็นโฆษกพรรค ประกอบของเขาได้สนใจใฝ่หัดการการเมืองของยอมพล ป. อยู่
ด้วย ก็เลยให้ทำหน้าที่นี้อย่างภาคภูมิใจไป.

"คัลลิตโก" เล่าต่อไปว่า เขารู้สึกว่าจะแนบชิดของเขากับมาก
เมื่อรับตำแหน่งโฆษกพรรคการเมืองแล้ว ระหว่างนั้นเขาก็ได้พบกับตัวระสมคร
ผู้แทนเขียงใหม่ด้วย น.ร.ว. ก็ถูกทอ จึงเอาไปลงในหน้าหนังสือพิมพ์ว่าต่อไป
คงจะมีคัลลิตโกเข้าไปควบคุมกลายในสภา เขาเองเคยคุยกับช้อยังไงแต่ระ
ชาชนแล้วว่าการเป็นผู้แทนนั้น ไม่ใช่เรื่องยากก็ถูกพิจารณาเป็นผู้แทนโค่น
เคียว คัลลิตโกเล่าว่าเขาคือคนที่เป็นได้ และการเข้าพรรคการเมืองนั้นเขาคือ
เกิดความหลังราชสีห์คือยอมพลมากกว่าจะเกิดความหลังคัลลิตโก เขาจึงเชื่อ
ว่าเขาไม่ให้อธิระชาชนขึ้น "ใหม่" เลย.

ส่วนที่เรื่องถูกกลายไปใหญ่โตนั้น นายเสนก็กล่าวว่า "คงจะเห็นผม
ได้ใกล้ชีวิตรัฐบาลมากขึ้นเอง จึงมีคัลลิตโกกับคัลลิตโกและหาทางโค่น
ล้มทำลายพรรคระโคว ๆ" โดยปกติคัลลิตโกก็รักกันดี เพื่อผลประโยชน์แก่งาน
อาชีพทางคัลลิตโกเอง.

เสนที่ โกรมชุน กล่าวต่อไปว่า "ขณะนั้นผมคิดว่าเสียประโยชน์ม
หากประชาชนไปมาก แต่ผมจะออกจากโฆษกพรรคก็ยังไม่ได้ เกือบทำงานหา
ว่าสมท้อไรทะเลาะทะเลาะไม่จริงจึงเมื่อเลือกตั้งเสร็จแล้วจะต้องออกจากพรรค
ก็เขากว่า แม้ในขณะนั้นถ้าท่านชวนหาเสียง หากผมหลบไปให้หลบทุกครั้ง
ผมยังทำงานด้วยความกตัญญูต่อผู้ใหญ่นัก ๆ หากไม่มียอมพลกับยอมอดวิน
เผ่าสึงก็พรรคกระเสริมจนเกิดแล้ว ผมคงออกจากกัน"

เมื่อถูกถามเรื่องแหวอดวินกับยศนายร้อยตำรวจเอก "คัลลิตโก" ตอบ
ว่า "แหวอดวินผมได้วิ่งไล่กระด้วย" พุกพลาญใหญ่ (อ่านคตหน้า ๓๐)

เสียดสีน้ำเมา

ตอน ๒๙

ชายนั้นหยุดชักก้อยบนเสารั้วนั่นเอง. ในขณะที่รีรออยู่นั้น เปรมก็ได้ยินเสียงคนข้างนอกควาควาเข้ามา.

“แกอย่าให้อู่วะนะ! นี่ตำรวจ! ตำรวจล้อมแกไว้รอบบ้านแล้ว. ขอมให้จับเสดๆ.”

ในวินาทีที่เสียดสาค้นที่สุดสั่นลง เปรมก็เห็นบุรุษผู้เกาะค้ำอยู่บนเสารั้วทั้งตัวลงกับดินทันที แล้ววิ่งหนีไปทางหลังเรือนอย่างรวดเร็.

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่มีคิดฝันทำให้เปรมงงไปหมด เขาตั้งมองดูอยู่ที่หน้าตึกอีกครึ่งหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นทางหลังเรือน. สองนัดแรกหายเสียงไป. ประเดี๋ยวเดียวก็หลายนัดก็ดังตามมา. แล้วต่อจากนั้น ก็มีกระแอมบิงกันเป็นการใหญ่.

เปรมไม่ทันหาจะคิดอะไรได้นอกจากจะเข้าใจเอาว่าทางตำรวจจะต้องช่วยกันกระหน่ำชายผู้นั้นเป็นการใหญ่. บัญชีที่เขาเกลียดชังคิดก็คือ ชายนั้นเป็นใคร ทำไมตำรวจจึงไล่ตามมาล้อมยิงเขาถึงบ้าน. เขายิ่งคงปักใจเชื่ออยู่ว่าชายที่ตนรั้วเข้ามาเมื่อตะกี้อีกคนคนเดียวกับที่เขาเห็นที่สถานีปากน้ำไป. การยิงกันที่สถานีเมื่อวันวานอาจจะเห็นเหตุที่ทำให้ตำรวจไล่ล่าติดตามมาก็ได้. เปรมไม่ไปให้นายปลอกและกันย. สองคนนั้นทำอะไร? ทำไมจึงเต็มไปด้วยความลึกลับดำมืด ถึงขนาดเกลี้ยพันไปปิดตำรวจและบุรุษประหลาดที่ส่องในรถไฟ. คำแข็งของกันยที่เขาได้ทราบยังมีไม่ชัดเจนพอที่จะมองเห็นเหตุการณ์อะไรได้อย่างแจ่มแจ้ง. แต่เขาก็เกิดความแน่ใจว่า เขาจะต้องเข้ามาอยู่ในข้ออะไรสักอย่างหนึ่งที่กำลังทำอะไรที่ตำรวจไม่ชอบ.

เสียงปืนจึงคงดังต่อไป. จิตใจของเปรม—บุรุษผู้เคยมีชีวิตที่สะอาดและบริสุทธิ์เหมือนรวงข้าวในท้องนา—ก็ยังคงคิดต่อไป. เขาคิดว่าเขาจะระทึกการกับตัวเองอย่างไรต่อไป. เขาได้ทิ้งทั้งอนาคตเข้ามาในกรุง. ทั้งจะเป็นชาวกรุง เพราะในเมืองสวรรค์แห่งนั้นเงินหาได้คล่องและเร็ว. แรงงานใช้แค่เพียงเล็กน้อย. ไม่หนักเหมือนการไถนาอยู่ก็สบายเพราะแรงความมกหนักน้อย. แต่ในกรุงแห่งนั้น. เขาได้พบกันยายปลอกซึ่งเรียกตัวเองว่าอา. นายปลอกบอกว่าเขาจะรวยเร็วด้วยการช่วยเหลือของเขามาในกรุง. คุณเอใจเขาไม่รู้แน่. ทำให้เขารังเกียจ. ไม่ค่อยเห็นด้วยเหมือนทำงานเช่นนี้กับอา. แต่ว่า—เงินที่มันมีต้องหาด้วยตัวแรงและความกล้าคำมกอย่างที่เขาพูดมาในรถไฟ. บุรุษมิดๆ อย่างเขาต้องคงทนกลัดกรงเข้าใหญ่ในสำนึกไปจากเขา ไม่มีความหมายอะไรนัก เพราะนั่นเป็นภาระที่หนักอึ้งที่เขาต้องแบกรับ. แต่ตำรวจนั้นก็ยังหาว่าหนักอยู่. เขายังไม่มีความพอใจและแม้ของเขาคือเพราะถูกยิงทั้ง. เขายังไม่คิดว่าเขาเองได้ถูกซ้อมอย่างทารุณของโรงพัก. ตำรวจมีอำนาจมาก. เขาเป็นนายรัฐ. ราษฎรยอมมีอีกอำนาจเห็นอะไรไม่. ตอนนั้นเปรมก็คิดว่าเริ่มทีไร. เขาเกิดความลังเล. ไม่แน่ว่ารายชื่อนี้ “คนส่ง” ของนายปลอกก็ไปอีกก็หรือไม่.

สิบห้าปีที่ผ่านไป. เสียงปืนค่อยเบาบางลง. ในที่สุดก็หยุดกัน. ความเงียบก็กลับคืนมาสู่บริเวณนั้นอีกครั้งหนึ่ง. เปรมยังคงนั่งอยู่อยู่ที่หน้าตึก. ขณะนั้นแสงทองส่องฟ้าแล้ว. จึงเห็นอะไรที่โตขึ้น. เขาเห็นในเรือนใหญ่เต็มไป

ด้วยความมัวเมา เพราะมีคนวิ่งไปวิ่งมา ซึ่งสามารถจะเห็นได้จากทางช่องหน้าต่าง. ก่อนที่เขาจะตัดสินใจว่าจะทำอะไรต่อไป. เปรมก็เห็นคนมายืนเฉยๆ มาตามข้างรั้วสังเกตุสิ่งในโรงรถ. แล้วจากนั้น เขาก็ได้ยินเสียงคนเข้าขึ้นบันไดมา.

เปรมผละจากหน้าตึก. ไปออกที่ปากน้ำ. คนมายืนยืนมาในชุดของสีหน้าซีด. ท่าทางลึกลับ. ความหวาดกลัวและตื่นเต้นในแววตาและท่าที ได้ปรากฏออกมาให้เห็นชัด.

“ถ้าตำรวจเข้ามา. บอกว่าฉันเป็นเมียเธอ.” กับเขาพูดอย่างเร็ว. เขาเงยมองออกไปนอกหน้าต่าง. กับท่าทางที่เต็มไปด้วยความกระวนกระวาย.

เปรมตกตลึงเมื่อได้ยินคำพูดประโยคนี้. เพราะเขาไม่คิดว่ามันจะพูดออกมาได้อย่างง่าย ๆ. ซึ่งทำให้เขาหันเหอกันควายออก. กับเขาพูดแล้วก็ได้ไปที่หน้าตึก. ยืนมองมองดูทุกภาพที่เห็นใหญ่และสว่าง. เรือนซึ่งทำการด้วยความมัวเมามากขึ้น. เพราะตำรวจได้จับตัวเข้ามา. เปรมเข้าไปยืนข้าง ๆ แล้วถามว่า.

“อะไรกัน?”

“ตำรวจเขาคามพวกเรามา.”

“พวกเรา”. เปรมทวนคำอย่างแปลกใจ. “คนนั้นหรือหรือ—คนกับ

เมื่อความจริงได้เปิดเผยให้ประจักษ์

เด็กหนุ่มที่เข้ามาเข้ามาหาทั้งชั่ว. ก็เริ่มทะเยอทะยานถึงโลก

เขาผ่านถึงเงินจำนวนแสน ซึ่งจะปลิวไปปรยมาสู่อ้อมห้วงโดยไม่ยั้งหยุด เพราะการค้ำฝืนเถื่อน!

ขอเขียนบทเพื่อเรื่องเอก
โตม...สด ทูมบริติช

วิวเจ้ามาเมื่อวานสว่างนั้นใช่ใหม?

“เออเห็นหรือ?” กนิยาจึงหันไปรุมทันที แวดำค่อนข้างก้น.

“ผมเห็น. เขาอ้อมไปทางหลังเรือน” เขาหยิบกุญแจขึ้น ไม่กล้าพูดต่อ

ไปว่าเขาไปเข้าไปแอบมองและเห็นชายนั้นพูดคุยกับนักฆ่าเฉลียง.

“นั่นแหละพวกเรา. เขามาจากปากน้ำไฟ. หนีตำรวจ.”

“มีอะไรหรือครับ?” เขมรถามกับก้นมาทันที.

“เออยังรู้ไหม? ถ้าสู้จนถึงระบอบ.” กนิยาไม่ตอบ แต่กลับถาม
ทวนซ้ำเสียงเดิมไปด้วยความเคร่งเครียด.

“สู้อะไรครับ?”

“งาน-ตำรวจ-ชีวิต”

“งาน-ผมรู้.”

“ตำรวจเล่า?”

เขมรนิ่งจึงไม่ตอบ กนิยาจึงพูดต่อไป.

“เออยังไม่เข้าใจอะไรเลย. งานของเราเป็นงานที่เสี่ยงอันตราย. แต่
เงินก็-เงินเร็ว. ถ้าเออต้องการเงิน. เออก็ต้องเสี่ยงกับตำรวจ.”

“เสี่ยงยังไหน. ผมยังไม่เข้าใจ.”

“เสี่ยงกับการถูกจับ.” กนิยาจึงพูดกับเขมรขณะมองก้นไปรุมคล้าย
กับพยายามระเภาความรู้สึกของเขา. “ฉันทามเออว่าเรารู้ไหม. เออต้องคอย
มายืนจับคนที่ไม่สนใจ.”

“แต่ผมยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย. ให้ผมทราบอะไรบ้าง. แล้วบางทีผมจะ
ตัดสินใจได้ก็ขึ้น.”

หญิงสาวมองลูกพี่สาวพรานอย่างค่อนๆ ทาฮานจึงรู้ว่าเธอเล่าอะไรให้ฟังดีหรือไม่. ลักษณะนิสัยของเขมร เมื่อได้รู้ถึงชีวิตกันหลายวัน พอจะให้ความเชื่อมั่นได้อย่างหนึ่ง
คือว่า เขมรก็เป็นคนดีที่ใจหนักแน่น. ร้องกระโห่นาเขาเป็นส่วนเป็นข้อรับประณามว่า เขา
ไม่ไปคนกลัวคน. แม้ปรมาความใจของเขาจะชั่วร้าย. ยังไม่มีเหลี่ยมมุมที่จะต่อสู้กับชีวิตอย่าง
รักคน. เขายังต้องการความรอบรู้เรื่องชีวิตอีกมากมาย. ไปเจอคนวิเศษ (อ่านต่อหน้า ๓๓)

เสียงปืนดังขึ้นทางหลังเรือน สองนัดแรกเงยบหายไป
ประเดี๋ยวเดียวอีกหลายนัดก็ดังตามมา
แล้วค่อยจาง... ก็มีการระดมยิงกันเป็นการใหญ่!

ภาพประกอบโดยป๊อ'พน'

นายกวง อภัยวงศ์
เตือนเสือ'รังวัด'ให้เพื่อนฝูงเมื่อสิบปีก่อน.

เปิด ปลายดาบถูกตัดป กลางวิธีปลง

ปัญญาเฉลียวฉลาดหลักแหลม เป็นที่
นับถือยำเกรงแก่ผู้คนทั้งปวงจำนวนมาก
แต่ร้ายฝ่ายขึ้น ชื่อหลวงประคัมธนู
ธรรม, อีกคนหนึ่งเพี้ยนคำเพี้ยนกันด
ให้เกิดมา เพื่อสร้างความหรรษาแก่ปวง
ชนทั้งหลาย คล่องแคล่วทั้งปวงทั้งปฐิ ชื่อ
หลวงโกวิทอภัยวงศ์. ดังเดิมสามคนนี้
เป็นศิษย์ใจคอเดิม เคยคบคบร่วมคิด
เปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดินมาด้วย
กัน, ครั้นภายหลังเมื่อการใหญ่ที่คิดไว้สำเร็จ
เรียบร้อยแล้ว, ก็เกิดแตกคอกแตกความ
คิดเห็น แยกไปตั้งตัวเป็นเอกอยู่คนละ
คิด แล้วคนไทยในยุคหนึ่งจึงแยกออกเป็น
'สามก๊ก' โดยเด็ดขาด โดยมี 'ซุค'
ขึ้นตรงต่อกัน ต่างฝ่ายต่างสงวนท่าที
คุมเชิงเรื่องการปกครองบ้านเมืองตลอด
มา ทำให้เป็นที่หัวหวาดสะของชน แก่
ข้ามแผ่นดินผู้เสียข้าอาภรณ์ทั้งหลายทั้ง
ปวงถึงกัน..."

การเมืองของไทยในระยะ
นั้นซุกมุกกันเวียนหัวแย่งชิงวิ่ง ๆ โดย
เฉพาะ ใน พ.ศ. ๒๔๕๕ ด้วยแล้ว.
ภาวะการฉิม ๆ ระเิกกลางล้นที่
เคียว พ้นสื่อพิมพ์และฝ่ายค้านไม่ค
รัฐบาลอย่างเห็นแก่ด ในเรื่องกรณี
สวรรคต และเรื่องอำนาจมหาดแพ
ไม่เว้นแต่บัดวัน ก่อความยุ่งเคืองแก่

คณะรัฐบาลผู้บริหารประเทศเป็นอย่างยิ่ง แทนองค์ประกาศภาวะฉุกเฉิน
และเซ็นเซอร์ข่าวหนังสือพิมพ์ออกมามี. มีหน้าข่าวกรมตำรวจมี
ประกาศควไ้ชิง ว่า "ผู้ใดยอมสละชีวิตให้ร้ายแก่รัฐบาลมีคำพิพากษาถึง
ตาย" อีกด้วย, เลยสร้างเรื่องซุบซิบโจษจันในหมู่ประชาชนเป็นการใหญ่
โยปลื้มมิกและบริษัสนที่ที่ประนามการกระทำอันคล้าย ๆ "เสด็จการ"
ของรัฐบาล. ไม่รู้มาจากไหนปลิวว่อนทั่วเมืองไปหมด ในโรงหนัง
ทุกโรงหนังกำลังฉาย ๆ อยู่ก็มีเสียงประหลาดกลัดกลืน กระโดนกล่าวนาม
บุคคลสำคัญ ๆ ปลงพระชนม์ในหลวง กังแซกแซงถกถกกันขึ้นมา. ทำ
เอาตำรวจวิ่งจับมือคนในโรงก ก็คนนั้นที่วิ่งไปหมด.

ขณะนั้น.. (พ.ศ. ๒๔๕๕) กำลังใกล้ถึงเวลาเลือกองค์สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรเข้ามาเต็มทีแล้ว ตามมติของทาง... ฝ่ายเอกสาร
ต่าง ๆ ในกรุงฯ เา และธนบุรี จึงเต็มไปด้วยความคึกคักของบรรดา
ผู้ที่จะสมัครชิงชัยชิงไหวชิงพริบ. ที่เป็นพรรคพวกฝ่ายรัฐบาล ก็ประ
ภาคนโยบายการปรัปรงประเทศชาติทั้งที่ท่ามาแล้ว และกำลังระกระ
ทำต่อไป. ว่าก็ยังมีกันชิง... ที่เป็นฝ่ายค้านก็ซุกซิบเรื่องกรณีสวรรคต,

▲ หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ▲
หนักใจในภาระของรัฐบาลครั้งวันคณะราษฎรไม่ออก

การเมืองยุคนั้นแบ่งเป็นสามก๊กโดยปริยาย
ต่างฝ่ายต่างถกถกกันนับไม่ไปหมด..

โดยเฉพาะหัวหนักก็ฝ่ายค้าน กับลูกน้องก็รัฐบาล ที่ประหวัดกันด้วยฝ่ามือกลางธรรมาณัส.

องค์การสรรพาวุธ, การช่างแคลนข้าว, การกรโกลงเย็บกเขียนราษฎรขึ้นมา 'สวด' โหมก็รัฐบาลลูกกลัดกลืนมัน
กรงไปหมด.

หาเสียงกันไปได้ยังกันไป...ฝ่ายพรรครัฐบาลซ้างแย้ ที่ทำจะเป็นรองพรรคฝ่ายลงไปทุกที เลยหันมาใช้
วิธีใหม่ คือการตัดชื่อกล่าวหาจับฝ่ายค้านละไป..ขนาดเบา ๆ หน่อยก็โดนคัมมันบ้างช่องเป็นไป นายเลียง ไชยกลาง หัว
แฉะหัวแรงพรรคประชาธิปไตยโดนจับของหลวงสามหน. ดร. ไซค์ คัมพันธ์ พร้อมด้วยสมาชิกพรรคประชาธิปไตยอีกสอง-
สามคน และนายยอธรรม บุญบันดาล นักหนังสือพิมพ์ที่พลอยพาพลอยไปถูกจับนอนกรงไปกับเขาด้วย, นายคง อภัยวงศ์
ถูก 'อุปโลก' จากรัฐบาลให้เป็นรองหัวหน้าคณะผู้แทนไป..เราๆเกี่ยวกับดินแดนซึ่งหัวก่ซึ่งเกิดกรณีพิพาทกับอินโด
จีนของฝรั่งเศส ณ. ศาลโลก ทั้งที่รู้ตัวว่าเป็นโดยอา 'กิดกัน' ไม่ให้ได้เข้รับ
เลือกตั้งเป็นรัฐมนตรี, แต่เป็นางของประเทศไทย นายคงก็เต็มใจไป..นายโง่ สุวรรณ
ทัต. ครั้นกล่า้วยฝ่ายค้านอยู่ที่นี่ถูกมีอดีช่วงถูกระเบิดใส่ไว้โดนฉนมหาเสียง บาดเจ็บ
สาหัส จนาคต้องคิดฆ่าทิ้งไปข้างหนึ่ง...ทุกสิ่งทุกอย่างอันสนเครียดเข้คิดเห็น ๆ.

โดย.....ส.ส.ว.

ข้อสังเกตของ สมิธ เรื่องอิกร

๔๒ อเมริกา

บันทึกสังคมอันอื่น

โดยผู้เขียน

ซึ่งไปเผชิญการการณ่มาด้วยตัวเอง

นิลลิตลาโลเกดนี.

๒๓

ก่อนอื่นใด ที่ข้าพเจ้าจะนำท่านไปสู่จุดหมายของเรื่องนั้น ข้าพเจ้าจะได้แนะนำปัญหาบางประการ ที่น่าสนใจมากแล้วเสียก่อน. ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้วในตอนก่อนว่า ถึงแม้... ก็ขัดเคือง... ต้องทำนองนี้นั่นเอง. ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ความหมายของมันในเรื่องนั้นอยู่แต่อย่างสมบูรณ์ นั่นก็เป็นมูลเหตุอันสำคัญอันหนึ่ง ที่ทำให้เด็กสาวอเมริกัน หลายต่อหลายคน ต้องออกจากโรงเรียนเพราะมีท้องเสียก่อน อย่างไรก็ตามโดยเฉพา นิลลิตลาโลเกดนี ซึ่งข้าพเจ้าจะได้เล่าให้ฟังในบทต่อไป เหล่านี้เป็นมูลกรณีอันสำคัญที่หาได้มีสถิติสำรวจในสภาคิสัยตัวข้าพเจ้าไปอย่างน่าอเนกใด โกรธเถาะคาดไม่ถึงว่าภายในมหาวิทยาลัยจะมีนิลลิตลาโลเกดนี. คนหนึ่งแล้วก็หลายต่อหลายคนในเวลาต่อมา... อยู่ในรั้ววิทยาลัยที่ชิคาโก.

อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่เหล่าแต่อย่างเดียวที่ท้อใจในสถิติผู้หนึ่ง หรือเหล่านั้นถึงที่ไว้รับครั้นนั้น ก็เป็นถึงขวัญใจที่หาได้ผู้หนึ่งการศึกษาลูก "อยากได้ครั้งแล้วก็ครั้งเล่าอีกเหมือนกัน ท่านที่สนใจในพฤติกรรมของนิลลิตลาโลเกดนีได้จบตอนไป.

ในขณะนั้นปรากฏว่า ความคิดในเรื่องเพศมีอิทธิพลสูงกวายหนึ่งในสหรัฐอเมริกา ความคิดในเรื่องนี้มีหลายประเภท รวมถึงการยกยู่ผู้สาว ตลอดจนการฆ่าตัวตายในใจหญิง รวมอยู่ด้วย "เฮคควอเคอร์ ดีเท็กท" เป็นผู้เผยสถิติอันน่ากลัวไว้ที่ทราบว่า

แล้วชาวอเมริกัน ๘๖ เปอร์เซ็นต์ และหญิงอเมริกัน ๘๘ เปอร์เซ็นต์ ก็กระทำความผิดในเรื่องเพศ-Illegal Sexual conduct สถิติก็กล่าวแสดงให้เห็นว่า การก่อกวนของเด็กหนุ่มและเด็กสาวซึ่งถือกันว่าเป็นธรรมดา นั้น เป็นปัญหาทางสังคม และในที่สุดก็กลายเป็นอาชญากรรมไป. บรรดาผู้ประพฤติผิดก็กล่าวปรากฏว่าทั้งหมดกลายเป็นจำเลยในศาล ยังถูกลงโทษ ถูกปรับ ความโทษอาชญากรรมแล้วแต่กรณี.

ความคิดในเรื่องเพศนี้ นับว่าเร่ร่อนชุกชุมมากขึ้นเป็นลำดับ สิ่งที่น่าพิศวงก็คือ ความคิดในเรื่องเพศเหล่านี้ยังกล่าวความคิดประเภทอื่น "เฮคควอเคอร์ ดีเท็กท" คงพูดได้ว่า "Are you a sex criminal?" ซึ่งหมายความว่า ท่านเป็นอาชญากรในเรื่องเซ็กส์คนหนึ่งหรือเปล่า? คำตอบของเรื่องนี้ก็คือ "อเมริกันมีอาชญากรในเรื่องนี้ ๓๐๐ ล้านคน!" และว่าต่อไปว่า "ท่านก็เป็นคนหนึ่งในจำนวน ๓๐๐ ล้านคนนั้นด้วย" "เฮคควอเคอร์ ดีเท็กท" เฮคควอเคอร์ ดีเท็กท ความคิดในเรื่องเพศมีอยู่มากมายเช่นนี้ เป็นเพราะการใช้กันถึงกฎหมายสำคัญ รัฐหนึ่ง ๆ มีบทบัญญัติโทษแก่การก่อกวนไป มีหน้าที่ว่าความคิดในเรื่องเพศบางรัฐไม่ถือว่าเป็นความผิด แต่ก็รัฐหนึ่งถึงเป็นความผิดก็มิ. โภชเหตุนี้เมื่อตราโทษทางไว้ (อ่านต่อหน้า ๓๔)

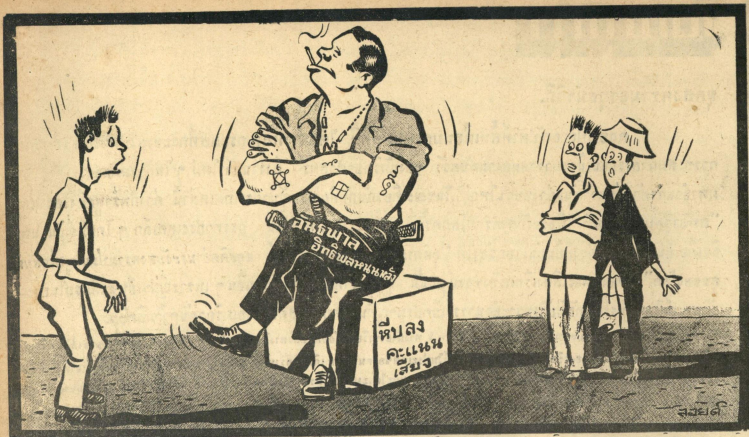
นิลลิตลาโลเกดนีของนิลลิตลาโลเกดนี
กำลังเปิดเผย จะถูกตำรวจจับกุมตัว ... (ไปต่อกันในตอนต่อไป.)

ในที่สุดการเลือกก็ผ่านพ้นไปอย่างถูกต้องก็เริ่มมี. พรรคสหชีพ และพรรคแนวรัฐธรรมนูซึ่งเป็นฝ่ายรัฐบาล. ประสพชัยชนะได้วิเศษเลือกโดยหมก มุมเข้นไปตาม ๆ กันและเพื่อให้ประชาชนเห็นว่า พรรคทั้งสองนักรณัณเดง สดใสได้ในการปกครองประเทศเป็นที่เริ่มแข่งเสมอ นายปรีดี พนมยงค์ จึงลงจากจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เช็กโกดาสให้พลเรือตรี ถวัลย์ ช่างนาวาสวดี เข้ามาดำรงตำแหน่งแทน. แต่ท่านนายกรัฐมนตรีผู้นี้ไม่เคยมีประสบการณ์เมืองนี้เข้ามา. โภชเข้ามาลงเพี้ยนก็แปลกก็เกินเกินเกินเกินกว่าที่จะทำอะไรอะไร ๆ ร้องถึงสมาชิกของพรรคใหญ่ทั้งสอง ก็จึงวิ่งเข้าพลอยไป ประเลาะประโลมให้ผู้อื่นว่าอีกสักพัก. หลวงดำรงฯ ก็จึงไปไม่รวมค่อไป ทั้งที่กระอักกระอ่วนใจไม่ออกบอกไม่ถูกแล้ว.

แต่ถึงอย่างนั้น แม้จะพยายามปรับปรุงคณะรัฐมนตรี วงศ์วิจิตรก็หาจะเอาตัวลูกพี่ลูกน้องมาขึ้นเป็นรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรีก็ขึ้นเป็นรัฐมนตรีแล้ว แม้ก็ขึ้นไม่กระตือรือร้นสักเท่าไหร่บ้าง ๆ โภชเข้าก็เข้าพวกเดียวกัน. ความคืบหน้าในองค์การของพรรคประชาชน มีบันทึกไว้และรัฐบาลนักหนาไม่เหลืกัน. ... บัณฑิตเจ้าข้าจะหาอะไรไปไม่ได เพราะไม่มีที่ขึ้นชื่อราชภัฏราชบัณฑิตขึ้นไป ถึงถึงถึง ๒๓ บาท. (๑๕ ก.ก.) ปลาทิ้งกระต๊าก, ไข่เป็ดฟองละหกสิบก็เสาะงัด. ใครจะเอาตัวเร่รังรังก็คิดที่จะกระโดดจากที่สุกได้ก็เกิดเสีย. ถึงหรือภาคใต้ในสกลปฏิบัติราชการขึ้นเป็นครั้งใหญ่. องค์การราชการที่ขึ้นที่ใดในกรม สกลก็ขึ้นทวีข้าพเจ้าในเวลาที่ตาม จ.ร. ทอ. ปลาทิ้ง ขึ้นไปของที่รับคดคกของชีพ "ชื่อแพะเขาถูก" ร้องประกาศขอเลิกไปเมื่อเอาไปอะไร ๆ พร้อมกันนั้น... เจ้าของพล. ป. จะคิดขึ้นขึ้นการเมืองใหม่ก็ตั้งความหมายคือสกลกันหาว่า ไปทั่วตัวนักการเมืองที่มีเป็นอิสระกันขึ้น และ ไม่ "อุกเหิน" กับของแพะพวก ๆ กัน ฐานะและเล่ห์ภพของรัฐบาลกลางอ้างในเวลานั้น จึงค่อนข้างมั่นคงและสงบ. แม้ว่าจะมีพรรคการเมืองขนาดใหญ่ว่า อย่างพรรคแนวรัฐธรรมนูและสหชีพ เห็นเหมือนหรืออย่าง ๆ ก็ตาม. ที่น่าขนหัวลุก ๆ คือ ประการ "เร่รัง" ซึ่งมันเห็นได้ว่าไม่เลือกสักการมาให้เห็นหน้ากันกลาง. ... ๆ ในวันที่ ๑๓. ๑๐ ก็กับชาวบางบ้านหรือชาวบางอยู่เพื่อที่ก่อนจะหาว่า เป็นเจ้าพวกใด ๑๐ ครั้งเมื่อประธาณูปาษา ท้ายทายาทก็ขึ้นเริ่มแรก.

ระหว่างระยะเวลาที่ยัง ๆ ชุกชุมชุกชุมขึ้นขึ้น. นายคง คงขึ้นขึ้น

• ท่าน ในกร (อ่านต่อหน้า ๓๑)

ใครจะโคกกว่ากัน ?

จากระเบียง บรรดาการเมือง

บทบาทสำคัญ ของพรรค
มนักคิดฯ ได้ก้าวหน้าไปอีกขั้นหนึ่ง
แล้ว และเป็นการก้าวครั้งสำคัญที่
แสดงให้เห็นสมรรถภาพ และความ
ยิ่งใหญ่เหนือพรรคอื่นๆ ทั้งหลายนั้น
ก็คือ การเข้ารายการโทรทัศน์เพื่อ
หาเสียง ของพรรคเสรีมนักคิดฯ
ซึ่งปกติจะสมัครใจในวันจันทร์ พุธ
และศุกร์.

รายการแต่ละครั้ง ที่ถ่ายทอดออก
ไปนั้น ก็เป็นเรื่องของการหาเสียงตลอด
การเลย คือว่าพอเป็นรายการที่เป็นภาค
ข่าว เกี่ยวกับการรอกหาเสียงของพรรค
ในสถานที่ต่างๆ ทั้งมีการสนทนา
เกี่ยวกับเรื่องการเลือกตั้ง และได้แจก
รายการบรรณเพื่อ ให้เป็นกรณี
ให้ผู้ชมโทรทัศน์ ไม่ให้เกิดความเบื่
หน่ายด้วย คล้ายกับว่าผู้ชมรายการโทรทัศน์
จะหาความรู้เรื่องการหาเสียงของ

พรรคเสรีมนักคิดฯ ประกอบไปกับ
การหาความบรรเทาด้วยในทวี. การหา
เสียงทางโทรทัศน์ครั้งนี้ ใช้เงินไม่เข่น
คือว่า ครั้งละ ๑๕,๐๐๐ บาททีเดียว ซึ่ง
คงไม่มีพรรคใด จะกล้าทำได้อย่างนี้
เพราะอย่างม่อๆ โดนเข้ารายการเดียว
ก็แล้วแล้ว ยี่สิบกว่านั้นทางพรรคเสรีฯ
ยังมีจอมอ้วนฉ่ำ ครายนั่น เสด็จ
การพรรค ประธานบริษัทไทยโทรทัศน์
เป็นผู้จัดการเองเสียด้วยแล้ว. ใคร
จะมากล่อออกรายการ ทางโทรทัศน์ได้
เพราะจะต้องใช้เงินเยอะคือมีจอพลพอ
ดูทีเดียวจึงจะคุ้มค่าในการได้ มั่นนั้น ก็
ไม่มีทาง หรือว่าจะออกรายการทางโทรทัศน์
ให้ใครจริงๆ แล้ว ก็ไม่มีทางอีกนั้น
แหละ เพราะเหตุว่าไม่เวลาสำหรับจะ
ออกให้ ซึ่งรายการปกติทางสถานีก็
ออกโทรทัศน์ในชั่วโมงการ, พุธสัปดาห์และ
เสาร์ และพรรคเสรีฯ เหมารายการ
ใน วันจันทร์ พุธ ศุกร์ เข้าด้วยแล้ว

ตลอดปีถ้ายังไม่มีการวางสำหรับ
พรรคอื่นเลย.

พร้อมๆ กับกระเคลื่อนไหวอัน
ทุเมศระแรง ของพรรคเสรีมนักคิดฯ
นั้นเองก็มีข่าวการแตกแยกกันขึ้นในระ
หว่างพรรคกัมมันต์สมาธิบาลอยู่คนเดียว
กล่าวคือได้มีการพิมพ์บัตร ส่งไปยังบุคคล
ในหมู่คณะรัฐประหาร ชักชวนให้
เลือกบุคคลในคณะรัฐประหาร เข้า
เป็นคณะพระนคร โดยให้ระบอบยุค
กลางจะเลือกคือ จอมพล ป. พิบูลสงคราม.
พล.อ. หลวงสวลีศักดิ์ สุขุข
พล.อ. เกษ เกษประสิทธิ์ พล.โท.
บัญชาทิพย์ เทพพิทักษ์ พ.ท. ม.ร.ว. น้า
เสวี เกษมสันต์ และ พล.ท. ชุม น้า
สีกันนั้น เพราะบุคคลเหล่านี้เป็นบุคคล
ในคณะรัฐประหาร ซึ่งการแนะนำ
มานั้นมีเพียง ๖ คนเท่านั้น ยังไม่ครบ
ทีม ขาดอยู่ ๓ คน จึงจะครบ แต่
ในหนังสือนี้ มีก็แค่ข่าวการเลือก

ใคร ให้เลือกแก่บุคคลในคณะรัฐประ
หารเท่านั้น.

การที่เกิดขึ้นนี้เอง เว้นถึงสม
ชิกในคณะรัฐประหารนั้นขึ้น ทำให้เกิด
เสียงวิพากษ์วิจารณ์ขึ้นต่างๆ ในทำ
นองที่เป็นการแตกแยกกันขึ้น ในระ
หว่างพรรคกัมมันต์สมาธิบาล ก็คือระ
หว่างพรรครัฐประหาร กับ พรรคเสรี
มนักคิดฯ ซึ่งตามสามัญสำนึกก็ควร
จะเป็นเช่นนั้น. เพราะการระบอบยุคกลาง
ทำให้สมาธิบาลในคณะรัฐประหารเลือก
ตัวเข้ามานั้น ก็เป็นบุคคลในคณะรัฐ
ประหารเท่านั้น การที่หนังสือเวียน
ออกไปเช่นนั้นจะเป็นอันไปไม่ได้หรอก
จาก บุคคลในคณะรัฐประหารควรจะ
แต่ถ้าจะมองกันให้ลึกซึ้งไปแล้ว มันก็
เป็นเรื่องน่าคิดกันด้วยเหตุผลต่อไปนี้
ว่า การที่จอมพลตกลงใจในการสมัคร
เข้าร่วมเลือกตั้งครั้งนี้ ก็มีได้ทำไปโดย
พลการ ในฐานะที่จะเป็นหัวหน้า
พรรคมนักคิดฯ และหัวหน้าพรรค
รัฐประหาร ก็ได้นำเอาธงเข้าไว้
หาไว้ และได้รับความเห็นชอบจาก
พรรค และคณะรัฐประหารให้สมัคร
ตามทีม ที่ได้ตกลงกันไว้แล้วด้วยก็
ฉะนั้น จึงไม่จำเป็นอะไรที่จะต้องมาชัก
แยกกันอีก หรือแม้ว่าพรรครัฐประ
หารจะสมัครเข้าร่วมเลือกตั้งกับทีมใด
เป็นการกระทำที่ เกิดการแตกแยกกัน
แต่อย่างใด เพราะเป็นสิทธิของพรรค
นั้นระบอบกระทำ และการที่หนังสือ
เวียนไปเช่นนั้น ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นบุคคล
ในพรรครัฐประหารกระทำไป มีนอา
จะเป็นการขู่แท้ๆ ให้เกิดการแตกแยก
ขึ้น ตามแผนของการเมืองนี้เห็นได้
หรืออาจจะเป็นของสมาธิบาลรัฐประหาร
กลไกคนหนึ่ง ทำไปจริงๆ ก็เห็นได้
เหมือนกัน เพราะสมาธิบาลนั้นแล้ว
เป็นไปโดยถูกต้อง ทั้งเป็นระบอบที่
ได้วันเลือกตั้งแล้วด้วย คอยเหตุผลสัก
หน่อย เพราะธรรมชาติการหาเสียงเลือกตั้ง
ครั้งนี้ก็เห็นได้ว่า ทุมนั้นแล้วจะต้องใช้
ลูกไม้กันทั่วทั้ง (อ่านตอนหน้า ๒๔)

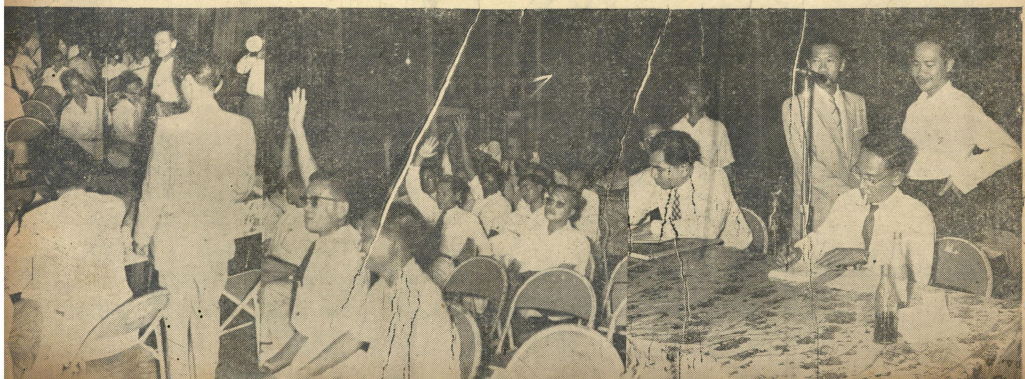

งานส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์และการเลือกตั้ง

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายทหารบินใหญ่เก่าแก่ แม้จะว่างเว้นงานเป็นมาเล่นงานเมือง พอเปิดงานส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์แล้ว นอกจากนั้นแสนยานุภาพของกรมตำรวจก็ออกโรงในงานด้วย ตำรวจสุนัขในแก๊งแรงคนแก่เป็นประธาน และหัวหน้าทีม (คนแก่อีกนะแหละ) เป็นผู้อยู่ปล้ำก๊.

อีกสัภาพเล็ก ๆ เป็นภาพที่ได้จากการเลือกตั้งนายกสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย นายเลมาเป็นนายกแทน การเลือกตั้งได้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยดีทุกประการ.

ภาพโดย

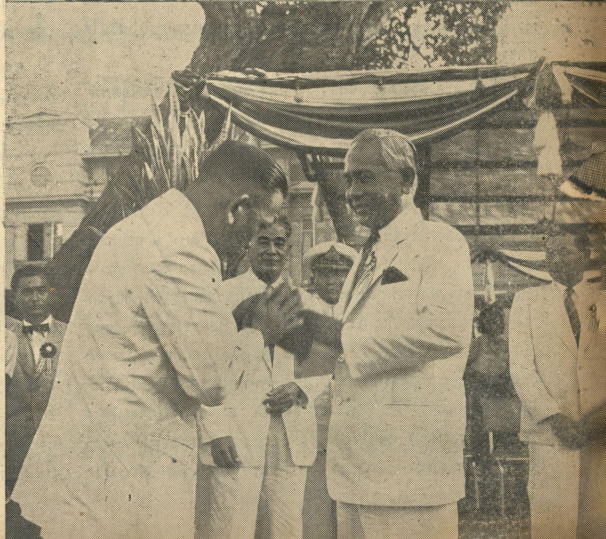
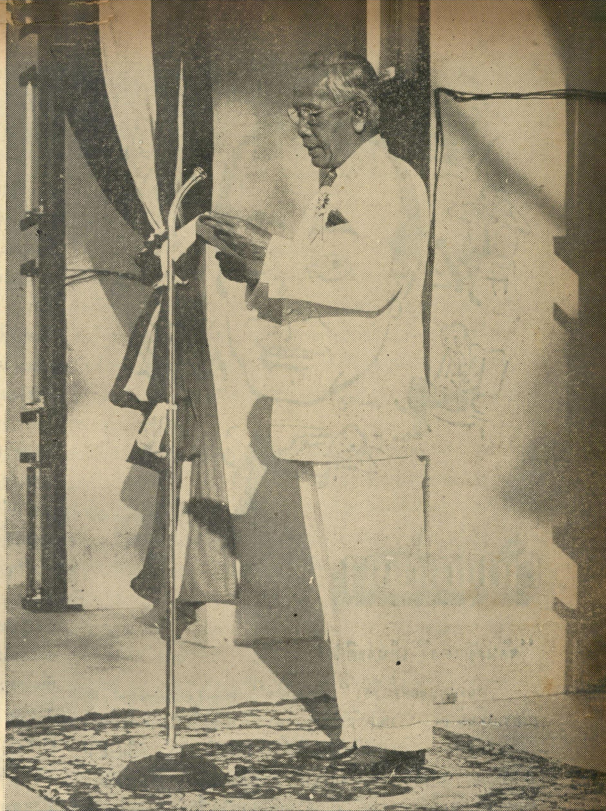

แยกสมาคมหนังสือพิมพ์

จึงเข้าด้วยเป็นเด็กมือก็ยังแม่นอยู่ จอมพลลงไปยังด้านหลังจาก
ตงการกระโดดข้ามรั้ว, งานน พท.อ.เดช เดชประดัญท หนึ่ง

ว สวีรสก นายกคนเก่าพันตำแหน่งไป นายสมัย เรืองไกร เจ้า

ตากลอง-โหลปดาห์"

คนไทยเราเคยมีแต่สิ่งที่ถูก ๆ ที่คลล ๆ และ "มีอะไร มากอยู่หลาย
 คอหลายคน ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ชาย และเราจึงไม่เคย "สร้าง" ทราย
 (GTMx) ของผู้สังเกต ๆ เหล่านั้นกับอาจารย์รังสฤษดิ์ก็เกี่ยวข้อง อย่างบท
 "ปากคำเป็น" ของพ่อหนุ่มน้อยในเรื่อง "สื่อพิชิต" หรืออย่างบทของพ่อหนุ่มอีกคนหนึ่ง
 ใน "ดาร์วินคิด" (The Man Who Knew Too Much) ซึ่งเราก็คงคิดโกโนมา
 แล้วแต่ในบทประพันธ์ของไทยเราานนี้ มีเรื่องโกโนเหมาะสมที่สุดอย่าง...มีเรื่อง
 โดนผู้สร้างหนังสือควรว้าง หรือบทกวีของ "สละสล" ตัวโกโนเขียกโกโน
 บทประพันธ์ของไทย ๆ เรื่องโดนควรว้างเราควรว้างเป็นเรื่องหนักหรือจวน
 มาบ้าง เหล่านี้เป็นเรื่องควรว้าง (และควรว้าง) ให้มีกัลยาณมิตร

กรุงข้าน^๕เป็น "มังกะทอง" แล้ว
 ขื่อน^๕เป็น "หงหยก" และเรียกกัน
 ใน "โบตัน" สมัยว่ากรุงข้านพินา
 "เนรมิตภาพนคร" วรระ "เค็ม"
 วิธ^๕และชื่อเสื่อเสว^๕ระเอระชื่อระ
 ออกมาตอนเย็นเช่น "งักโกโทอง"
 "กิละทอง", "จางะทอง" หรือ
 สัตว์เลี้ยงกลานระไวโกโตะเป็น "ทอง"
 หรือ "หยก" อันเป็น "สัตว์เคี้ยว
 รั้งจานขเด" และชื่อเป็นตราพระ
 จำตรกลานระไวกระระระระระระ
 โดยเป็นภาพดิน (ขิงโจ ก.)
 ใต้เป็นเหตุความ ได้ขึ้นฉายลึงลิ้น
 กิตติภาพระระระระระระระระ
 เรืองเป็นราชันข (ราชบุตร^๕นัก)

ทาน เพื่อจะได้ได้รับเลือกเข้ามาเป็น
 ผู้แทน ซึ่งเป็นที่รู้ ๆ กันอยู่แล้ว
 โดยโดยเฉพาะยังถือโอกาสได้เข้ามา ก็ยัง
 มีวิธีการต่าง ๆ แปลก ๆ เกิดขึ้นเสมอ
 เหมือนกัน เช่นเรื่องของการเมืองนั้นเป็น
 เรื่องที่ทางราชการคนใดว่า จะเป็น
 ไปตามทางของคลองธรรมหรือไม่ จึง
 เป็นเรื่องที่ยังจะได้อีกมาก กับที่ท้องที่
 ถูกต้องเสียก่อน ที่จะลงมือไปไหน
 หักหาใจ อย่างเช่นเมื่อไม่เข้าใจใน
 มาดการปกครองเกี่ยวกับราชการ
 การเมืองนั้นเป็นเรื่องหลาย ๆ
 นกค้ำครึ้นวราชา ซึ่งผู้ว่าราชการ
 ภาแห่งชาวของคราวว่า ผู้หาเสีย
 ของพรรครวมมีขึ้นที่คนถูกปฏิบัติ
 ขณะกำลังไปทำการหาเงิน ให้
 หักหาพรรคการเมืองนั้น บุนนาค
 แค้นแล้วจึงนำลูกบุนนาค โดยที่หา
 พรรครวมมีขึ้นเองว่า ชาว
 บุนนาคมีความรักใคร่ ชำรุดปรารถนา
 กับเป็นการปลุกปลอบ ของพรรค
 กันขึ้นมาก็อีกคน คงมีการที่จะ
 ประชาชนในจังหวัดนั้น หรือจังหวัด
 อื่น ๆ ไม่ให้ใครไปสนับสนุนพรรค
 ใด ๆ ซึ่งผู้ปกครองหาเงิน ๆ ท่าน
 ว่าถ้าใครได้เสียให้พรรคการเมือง
 ขึ้นแล้ว ภายหลังจากที่เงินได้
 ขึ้นเป็นของของทางราชการนั้น อย่าง
 นำกลับคืนแล้ว แล้วใครจะเอาสิ่ง
 ไปคืนให้แก่กัน เพื่อช่วยเหลือพรรค
 ธรรมบ้าง โดยไม่ให้ใครมาคอย
 ว่าถ้ามีการถูกปฏิบัติ อันเป็นเรื่อง
 นำกลับคืนบ้าง และในที่สุดแล้ว
 ก็ไม่มีความจริง อย่างที่เหมือนกัน
 เพราะ พล.ท.อ.เผ่า ศุภานนท์
 กรมตำรวจเอง ก็กล่าวขึ้นกับนัก
 หนังสือพิมพ์ว่า ไม่จริงในเรื่องนี้
 ที่ไม่เกี่ยวกับการเมือง แต่อย่างไร
 แล้วนั้นเป็นอย่างไรกัน จวบจน
 ถึงถึงกันขึ้นบ้าง เกี่ยวกับข้าราชการ
 เมืองประจวบคีรีขันธ์

NEWS

ในบรรดาผู้สมัครเข้าร่วมเลือกตั้ง ในทีมของจอมพล นั้น มีบุคคลหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะมีนามมากล่าวขวัญสักเล็กน้อยคือ พลเอกวาปีเพ็ญเดช บวรวิทย์ชาติหรือ วรวิทย์จักกัปปโสภณ ผมประชาชนว่า พระบวรวิทย์ฯ นักการคลังชั้นอาชาครม ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีมา ๑๒ ปีแล้ว ท่านผู้นี้ได้สมัครเข้าร่วมเลือกตั้งจังหวัดพระนครในนามพรรคจอมพล ได้ทุนการสมัครประจำ

[illegible]

๑๒ ๑
พน้องชาวพระนคร. ทเคารพ.

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ นั้นสมัครรับ
เลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
แห่งจังหวัดพระนครศรีอยุธยาหนึ่ง โดยการ
นำของจอมพล ป. พิบูลสงคราม.

ผมไม่ใช้หมุด ได้แต่ทำงาน
ประจำอยู่ให้ และก็ได้ใช้ประโยชน์
จากสิ่งเหล่านั้นทั้งที่หลายคนในฐานะเป็น
รัฐมนตรีเป็นเวลา ๑๒ ปีแล้ว กาลเวลา
และผลงานที่ผมได้ปฏิบัติมา คงเป็นข้อ
พิสูจน์อยู่ในตัวแล้วว่า ผมควรจะได้รับ
ใช้ทำหนังสือที่หลายต่อให้หรือไม่ ผม
มีความสับสนอยู่จริง เป็นคดียกรรมปะ
จาง การหมุดมากโดยที่ไม่ได้มัน ไม่
ใช้แนวทางนิยมของผม ฉะนั้น หากท่าน
สั่งให้เขียนเล่มมาก ก็ให้ผมได้เขียน
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใช้แทนโดย
ปกติดี ก็จะได้ถูกกว่าคนอื่นมากไปลง
คุณไม่ให้ผมด้วย ทั้งนี้ผมขอประทาน
โทษที่ไม่สามารถจะ (อ่านต่อหน้า ๔๓)

เลือกตั้งสระบุรีสกปรก อดีตรัฐมนตรีถูกปลอมหลายเลข.

(จากข่าวภาพ ๑ ก.พ. ๒๕๐๐)

ตั้งแต่มีจอมพล ป.ระโงให้ประกาศออกมาว่า “การเลือกตั้งครั้งนี้จะคงบริสุทธิ์” แต่จากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเวลานั้น ก็ทำให้หลายศรัทธาของประชาชน ที่มีอยู่ต่อคำกล่าวของจอมพล ป.ลงไปอย่างหมดสิ้น ทั้งนี้ เพราะความจริงที่เกิดขึ้นคือเพียงคำโฆษณาชวนเชื่อ เพราะประชาชนจึงพากันวิตกและกลัวว่าการเลือกตั้งใน ๒๕๐๐ นั้น จะต้องถึงเลือกตั้งและเกิดในภายความสับสนวุ่นวายระลอกแรกที่สุด และไม่มีผู้หาประโยชน์ของนโยบายที่ก่อไว้เพื่อความแตกกันนี้ ให้เห็นประโยชน์ในระบอบประชาธิปไตยของไทยเรา นั่นคือความบกพร่องของระบอบนี้เอง

[illegible]

ความจริงในระบอบเร้ารักนั้นอยู่แล้วว่ามิชอบชาติไทยเราอยู่ไหน นั่นก็คือการดูว่านักทางการเมือง และ เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของเหล่ากักรพรรดินิยม กระทั่งวงกรมกองต่างๆ ของเขาเน้นกระทำการทหาร ที่ ใหญ่หลวงหนทางๆ ของอเมริกาเข้ามาควบคุมอยู่บนหลังนั้น ฉะนั้นความดีของชาติไทยนี้ไม่มีความหมายอะไรใน ขณะนี้ เมื่อกล่าวถึงของชาติไทยนี้เห็นชัดจริงๆ น้อยอย่างแล้ว ทำในสำนักการเมืองต่างๆ ซึ่งอ้างกันว่าชาติกัน ทั้งนั้นจึงไม่มีให้ระส่ำกั๊กกันเพื่อหาทางแก้ไข หมายความว่าประเทศเรากลายไปโดยทันทีเองเรื่อไป จงดูให้ดีว่า ชาติอันดีของไทยเรานี้ไปเสียไปไหน หากเป็นกลุ่มไปกระทำการเพื่อมันก็กำลังจะเข้ามาทำลายเอาละของชาติไทย อดทนกับนโยบายระบอบกษัตริย์ของประเทศไทยไว้ สิ่งเหล่านี้เราจะเห็นได้ว่าประเทศชาติกำลังถึงมือของยุบทุกขณะ ที่

โลกใหม่—ชีวิตเก่า.

ชีวิต

ต่อจากหน้า ๑๕

วันที่ ๒๑ ส.ค. ๘๘. สำนึกแห่งการ
ลาออกจากการเป็นสมาชิกวุฒิสภา
นั้น นายปรีดี พนมยงค์ ได้กล่าวว่า เนื่อง
จากสุขภาพไม่สมบูรณ์ แต่โดยทั่วไป
ไปทางเข้าใจกันว่า นายปรีดีลาออก
เพราะทนความกดดันจากเสียงวิพากษ์
วิจารณ์ในกรณีสวรรคต. และการ
เสื่อมความนิยมในตำแหน่งของตัวเอง
จากประชาชนทั่วไป.

หลังจากที่ทหารจับผิดชอบ ในวง
บริหารประเทศแล้ว. นายปรีดี พนม
ยงค์ จึงได้รับพระบรมราชโองการแต่งตั้ง
ให้เป็น "รัฐบาลอาวุโส" ตั้งแต่ครั้ง
เมื่อพันตำรวจโท ผู้สำเร็จราชการแทน
พระองค์. ก็ท่านก็อยู่อย่างเงิบ ๆ ทั่ว
บ้านทั่วเมือง เป็นที่ปรึกษาและกำลัง
สำคัญในคณะบริหารของรัฐบาลชุดหลวง
ข้าราชการลี้ภัยที่อดทนมา จนกระทั่งเกิด
รัฐประหารขึ้น เมื่อค.ค.ค. ๘ พ.ย. ๖๐
จึงได้เดินทางออกนอกประเทศไทยไป
ในฐานะผู้ลี้ภัยการเมือง. ▲

เวียง รณนิจ.

นายคางถูกตบ

ต่อจากหน้า ๒๓

เงินหมด ถ้าจะขึ้นราคาคาหมะระทาง
หลักเมือง-ถนนตก จากห้าสิบสตางค์
เป็นหนึ่งบาทกว่าก็เคย นบว่าสมควรอยู่
แต่เป็นการรุนแรงเกินไป สำหรับผู้คนที่
ไทยสาร ไม่ให้ทางโลกให้กระทำได้มาก
ไปกว่า ให้มันไปเรวจากยี่สิบห้า ที่บ้าน
ช่วงค่าน้ำมันก่อน ส่วนราคาน้ำมัน จะ
ได้ถูกถูกลงหรือไม่ ประการใดก็ยัง
ไม่แน่ใจหรอกค่ะ แต่กระผมขามวังเคน
"ช่วยเหลือ อย่างนี้ก็มีค่าบ้าง"

และแล้ว, นาคหลวง ออกรถที่ กล้วย
ไปเจรจาติดต่อขึ้นรถราขึ้นในราคาพอ อด
คนคงได้ลดราคาในราคาพอ แต่พอจะคง
ออกจากรถไปบ้างเท่านั้น ในที่นี้พอควรต่อคน
ของ นาคหลวงแล้ว บวกกันตั้งที่เข้าให้รถ
รุ่นละ ๒ ปี รถเล็กและ ๒ ปี หรือจะมาก
กว่านั้นก็ตามกับกรณีขี้นี้.

วันคืนล่วงรู้ไปโดยทรง

ความเกรงเกรง เหนือการการณืไว้
เช่นนั้น. กระทั่งมาถึงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม
ค.ศ. ๒๕๖๐ อันเป็นวันเข็มนาฬิกา
สำคัญแห่งราชวงศ์ไทยก็เกิดเหตุการณ์
"อัยยิก" อย่างที่เห็นชัดเจนทางรัฐสภา
ของชาติ. ระหว่าง นายคาง ออวยงค์
หัวหน้าพรรคประชาธิปไตยกับนายบุญ
สืบแสง ร.ม.ค. เกษตร (ผู้ร่วมชุดรัฐบาล
หลวงธรรมา) เป็นเหตุการณืที่สร้างความ
ความเกรงกลัวว่าไปทั่วทุกมุมเมือง สม
ควรจะเรียกชื่อ อย่างนี้เรียกว่า "การตบหน้า... ขุนคางระวิการณื"
(Historic Slap) กันส่ายปลายเหตุ
เป็นมาอย่างโน้น. รายละเอียดแห่ง
รศชก. เล็ก ๆ ของมันมีดังนี้:

เช้าวันนั้น (๑๒ พ.ค. ๖๐) บรร
ยาการณืแห่งรัฐสภาของชาติก็เกิด
เริ่มขึ้นชงอกกล สมัยประชุมครั้งนั้น,
เกิดข้อพิพาทการเลือกตัว ประธานสภา
และรองประธานสภาการณืเริ่มวาระ
(ซึ่งได้แก่ นายปรีดี ศรีวิฑูรย์ แห่งพรรค
สหชีพ และ พ.อ. พระยาสุรพหุชัย
ตามลำดับ) แต่ก่อนถึงเวลาเข้าประ
ชุม สมาชิกสภาทั้งหลายต่างยืน
กลุ่มสนทนากันเป็นหมู่ ๆ. คามย่นโก
สกลบ้าง, คามระเมียบสกลบ้าง, คาม
สนามทญ้างบ้าง แต่ส่วนใหญ่มักจะไป
รวมกันอยู่ที่สโมสรสภา. กำลังมี "จิว"
วงใหญ่ของโรงอยู่อย่างแจ่มจัน. จิว
นั้นมีผู้แสดงหน้าอยู่เพียงคนเดียว คือ นาย
ถั่ว "ดาวบอด" จั่วโรนคร. ส.ส.
นอกสภา. นายถั่วกำลังสนุกเต็มที่ เขา
ยึดโต๊ะนายปริญญาก จากนาย ขุนกระ
บี่ เป็นที่ตั้งแสดง. นายถั่วกำลัง
พวงดาวโรคราใดโรคราใด ในบรรดากลุ่มนัก
การเมืองทั้งหลาย ให้ ส.ส. ในที่นั่ง
อย่างออกกรลออกขาด เมื่อร้อนยิ่ง
พระเดชพระคุณไปดาม ๆ กัน. "ดาว
บอด" คำคมนั้น... เสียดสีกัน... ประ
นามคนนั้น แล้วหัวเราะ "เวงเลี่ยน" เบ็ด
อภิปราย รัฐมนตรีก็ดอง อยู่สักพัก.

เลือกชกจะจัดครั้งขึ้น. เลขออกท่าออก
ทางขึ้นในคตอ "พูนพามาสถก"
ประกอบคำพาทย์ไปด้วย. นายถั่วกระ
โดดขึ้นโต๊ะเพื่อเบี่ยงใหญ่... แทนนัย
มิหนำใจ "อาชญากรรมเบอริเก้" พาท
กฤษณะซึ่งขึ้นลงไป บนขวดเหล้าขวด
โรคราแตกกระจาย วิมาศสันติโร. เล่ม
เฮาส. ส. หักหลายแตกก็... กอຍหัง
ออกจากสโมสรไปหมด ไม่มีการขอ
คิด. นายถั่วซึ่งขึ้นหอบอยู่ใต้โต๊ะ, เลย
ทำสิ่งมหัศจรรย์การณืสำคัญก็ถึงเป็นคำพิ
เพย (เหมือนจะให้จั่วไปร้องเล่นกัน
นาน ๆ) ตามหลังไปว่า :

"โธมไทย-โธมพาม, โธม
ราชนคร-โธมท้าว !!"
ในสโมสรสนุกถถึงพริกถึงขิงอย่าง
นั้น แยกพระที่นั่งจนเกิดกบฏเสียง
เหงาขึ้นเขา ส.ส. ขึ้นคุยกันเสียง ๆ
กำลังส่งนองทั่วทั้งการณืเลือกก็ ประธาน
และรองประธานสภาอยู่ไม่. ทาง
ด้านหนึ่ง, นายคาง ออวยงค์. หัวหน้า
พรรคประชาธิปไตย กำลังขึ้นหัว
ข้อกระดิกอยู่ขึ้นเพื่อน ส.ส. คนอื่น ๆ
อย่างครึกครื้น แต่ขณะนั้นนายคางกำลัง
คุยชกชกอยู่คนเดียว. ถูกกลลภก็ขึ้น

เขา ๆ นายคางหันกลับไปมองก็พบนาย
บุญสืบแสง ร.ม.ค. เกษตร ซึ่งไม่
ก้าวส่ว ๆ มาจากในมม อันหน้าขม
ก็ทำท้าวท้าวหลังแค้นคางอยู่ใกล้ ๆ.

"อัยยิกด้วยด้วยใดโธม..." นาย
บุญตามเสียงหันกลับ.
นายคางหัวเราะเล็ก "โธมพี่เอม,
เอาก็ไหนก็เลย"
นายบุญไม่ตอบ. หันกลับก็เกิด
กลุ่มพามานาคาง. คงไปยังข้างหน้าต่าง
หลังยัดลึก ๆ ทางด้านทิศตะวันออก.
พอไปถึง นายบุญก็กำลังถามย้อน ๆ
ให้นายคางทักก็ตอบว่า.

"นี่... อัยยิกจั่วจั่ว, ล้อหัวเรื่อง
ไปปากปากจั่วไหม?"
นายคางเลิกก็อย่างไม่มีเรื่อง หัว
ร้อก็เกิดหงุดหงิด ก่อนจะย้อนถามไปว่า
"ปากปากจั่วเรื่องอะไรกัน... จั่วไม่เกิด
รู้แะ"
"ก็เมื่อลือไปก็การณืศาล เป็น
พยาน ออณ พินัยพิศ อัยยิกว่า "ครั้ง
หนึ่งผมขี้เขาหมายบุญ สืบแสง ออณด้วย
ไปออกเสียงจะ ทำไปโธม"
"ใช่... " นายคางซึ่งยังไม่

BORGWARD
Isabella
combi

- บอว์การ์ด ไอแซเบลล่า สดุดัน เบ็กค่อน แบบ คอสมิ
- + คัดเลือกโดยเจ้าเมือง
- + เป็นรถนั่งคนขับ
- + เป็นรถ ๗ ที่นั่ง เบ็กค่อน บรรทุกของได้มาก
- บอว์การ์ดคอมบี้ เหมาะที่สุดสำหรับคนหาเงิน และ
ธุรกิจทุกชนิด

บริษัท สยามอัติเต็คซี่ (อิมพอร์ต) จำกัด

๖๖ ถนนสุขุมวิท ๑๕ กรุงเทพมหานคร ๑๐๑

คุณพอจะ: ปากกาลูกปืน ที่ดีกว่า ไฉไลรึยัง?

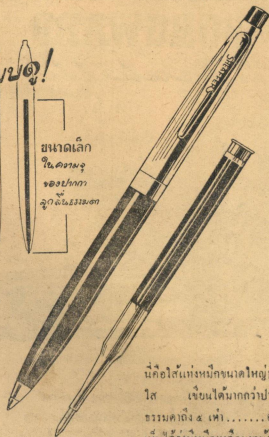
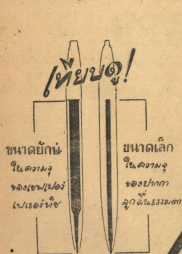
ปากกาลูกปืน เชฟ
เฟอร์ เฟเธอร์ทัช
เขียน โดย ไม่ ต้อง
กดมือแม้แต่บ่อย คุณจะ
พอใจในความ "เบาหวาน"
เมื่อเขียน ด้วย ปาก กา ลูก
ปืนนี้... ง่ายคาย... เรียบ
รื่น... และสะดวกยิ่ง

ปากกาลูกปืน

SHEAFFER'S

Feathertouch

เขียนได้มากกว่า ปากกา ลูกปืนธรรมดา
ถึง ๕ เท่าตัว

นี่คือปากกาเขียนลูกปืนที่ดีที่สุด
ที่คุณเคยได้เขียนปากกาเขียน
ธรรมดาแล้ว... คุณจะสามารถ
เห็นได้ว่ามันดีกว่าปากกาเขียนทั่วไป

บริษัท มอร์เนียร์ จำกัด

ถนนสีลม

SP/14/SC/34T

หนังสือเกิดความคิดทุกชิ้นด้วยโทษ หลัง
แวนกันนั้น ทวีระอารยธรรมาภัย ภูมิ
เสด็จเสด็จต่อไป "นั่นคือให้การไป
คามรุษกับข้าพเจ้า ไม่ได้เทศนาเลย
ข้อเท็จจริงนั้นมิใช่สิ่งใดที่ไปจนถึง"
"นั่นแหละ... ล้อหมิ่นพระมาท
บุคคคชัณฐิมนครียังอื้อ โภชไม่ไว้
หน้า"

นายควงซึ่งซัดกลิ้งกลิ้งในท่ากึ่ง
ของนายบุญ ทุยทุยทุยทุยทุย
ประเลาะประโลมด้วยเสียง ที่นั่นนวลขึ้น
"เปล่าๆ... อ้อ! ไม่เทศนาถึงอย่างนั้น
หรือ! ความจริงนั้นมีอย่างไร อ้อ! วัช
ไปตามนั้น"

นายบุญ สิ้นแสง หรืออีกนัยหนึ่ง
ที่หนังสือพิมพ์ พากันตั้งฉายาใหม่ให้
ภายหลังเหตุการณ์นั้นแล้ว "เสือนอน
คู่" อาจจะไม่ค่อยเหมาะสมนักอยู่แล้ว
จึงโผล่ของออกมาว่า

"ต่อหน้าปากกลืนมันคืน อ้อ
ขอบหน้าที่ได้ไหม ?

ได้ยินกันนั้น... เลือดคือนินยร์เก่า
ก็เริ่มเคืองตุ๊ก ๆ ขึ้นมาทันที. นายควง
และอีก "ขบ" ของเขาตอบรับคำทักนั้น
ทันที "เอาซิเพื่อน คนก็บ..."

เท่านั้นเอง. นายบุญ ผู้มีตำแหน่ง
เป็นอธิบดีกรมตำรวจก็เกิดนึกถึงของชาติ
ก็จ้องมือขึ้นลูบคลำ ฟาดบั้งอย่างมา...

ขณะนั้น... ใต้ ๆ ขว้างขึ้นของกับ
นายบุญก็เกิดนึกถึงพาทักกับ ส.ส.สองสามคนคือ
พระยาเศวตพจน์ อ.ส.พระยาชอง, นายนิสสัย
โรจน์พิทักษ์ ส.ส.ชอง, อื่นๆอีกต่อไป เมื่อ
นายชอง (เศวต) ส.ส.ธนบุรี คิดเห็นว่าพาทัก
พระยาชอง... จึงกระซิบบอกนายชองเป็นเงาที่เห็น
ก็ว่าว่า "นั่นแหละ... เขาก็จะฟ้องกัน"

ส.ส.ธนบุรีจึงลุก ขึ้นอย่างไม่เจ้อลือ.
เพราะคิดว่า เป็นผู้ถือการมาด้วยกันในยามที่
คิดนี้ได้ จ้องพระยาชองว่า ส.ส.ชองพาทักว่า
"เขาจะฟ้องกันก็... เขาใช้..." ว่าถึงขั้นคิด
ผ่านไปยังมือไปเองได้ แต่เขาชอง เศรษฐกิจ
ไม่พ้นลือลือลือลือ เลือดตัว "จลา" ใหญ่ที่สัฟฟาน
จากนั้นชองกับนายบุญก็หันไปมองกันอยู่. เมื่อ
ส.ส.ที่สามหันหลังกลับไป ก็พาทักจากคนคิดว่า
ฝ่ายนั้นนายบุญก็คิดมา. ยี่สิบอยู่ขึ้นบนเขาน
นายควงก็เข้าจับมือของนายชองไว้. แต่เมื่อ
นั้นเมื่อชองก็สามรถขึ้นเข้าไปที่กลาง สิ้นแสงเห็น
ณัฒนธรรมว่า... คนๆชื่อนั้นชอง... อ้อ! วัช มีอะไร
และนั่นนี่นั่น

ครั้งเดียว, ไม่ถูกคิดกันหน้าใจ.
นายบุญ สิ้นแสง จึงเจ้อลือลือลือลือ

เข้าเ็นที่ที่สอง แต่หน้านิสสัย โรจน์
พิทักษ์กับมือมือไว้หน้า และพยายาม
แยกร.ม.ช. โทโยออกไปเสียทางหนึ่ง
ก่อนจะจากไป นายบุญยังมีความ เป็น
เชิงทักทายอีกว่า "จะเอาอีกไหมล่ะ, ที่
ไหนก็ได้..." ซึ่ง "ตะปุกควง" ก็ตอบสน
อย่างไม่ลดละว่า "เอาก็เอา ที่ไหน
ก็ได้!"

หลังจากเสร็จสิ้น การประชุม
แล้ว นายควง อยงยงคักก็เกิดหัวเราะว่า
ออกมาจับนายชองที่ทอง เห็นเหมือนมีอะไร
ไรเกิดขึ้น ก่อนทำการคิดลือลือลือลือ
ข่าวหนังสือพิมพ์ นายควงเยือกเยือกว่า

"เขาหัวเราะผมเปรียบว่าเขาในถ้อย
คำที่ผมได้กล่าว... ครั้งหนึ่งผมยังเขา
นายบุญ สิ้นแสง สมัยที่เขาเป็นอธิบดี
กรมรถไฟชองเสียเลย ผมบอกกับเขา
ตรงๆว่า ผมไม่เ็นเทศนา เขาหัวเราะผม
แหละ, แล้วก็โดนคนนั้นทักหน้าเขานั่น
แหละ. ถ้าโดนจังๆ คนชื่อนั้นคนผม
สองที่ผมก็ทักหน้าเขาเอง..."

นักหนังสือพิมพ์คนหนึ่ง แห้วว่า
"ท่านจะเอาเรื่องใหม่อีก?"

นายควงหัวเราะหน้าเขี้ยว แล้วขบ
หน้าเขี้ยว พร้อมกับทักว่ากระตุกกระตุก
เมื่อเขมมือไปก็ขบแกว้แหละ. "อ้อ...
ไม่เอา! แล้วหรือเรื่องนั้น, นักฯ หนอยๆ
ตอนผมถูกกบฏก็ทักกับนิสสัย โรจน์
พิทักษ์มาแล้วมาเห็นเขาอีก ไม่เง
หมอมานี่!"

สักพัก ร.ม.ช. บุญ สิ้นแสง ซึ่ง
โดนหลวงรังว่าๆ เรายังไปสนทนา เป็น
การส่วนตัว. ซึ่งใครๆก็เข้าใจว่าเขาคือ
การดำเนินในการกระทำครั้งนี้ ก็เกิด
หน้าเขี้ยวหน้าเขี้ยวออกมา พลคคคคคค
หนังสือพิมพ์เป็นพลวน. ไม่ยอมแกล้ง
ข้อเท็จจริงอย่างไร ลงบรรดาไว้ก็เกิด
ลึกลับกันนั้นขึ้นรอบหน้าควงผู้คนพล
หายไป...

พฤติกรรมครั้งซึ่งสร้างความเกรี้ยว
กราวในวงการเมือง และหมู่ประชาชน
มากมาย, เป็นอาหารปากไปหลายวัน...
บุคคลที่ นิสสัย (อ่านต่อหน้า ๓๔)

๐ เลือดสีน้ำเงิน

และซื้อกินไป สำหรับโลกที่กินยาเสพติดเขา
เข้าไปท่องเที่ยวชู้ชู้... ถิ่นชู้ชู้... ถิ่นชู้ชู้...
รับทราบบรรณาธิการโปรด และให้ทำงานมาก
ขึ้นจนเกิดความคิดขึ้นมากมาย เขาจะเขียนสิ่งที่ประ
ชู้ชู้ที่สุดจนหนังสือสำหรับงาน "ชู้ชู้" ที่กำลัง
ทำกันอยู่.

นายปลอกและคนทุกคนที่ทำงานร่วมกับ
นายปลอก. คนเหล่านี้ไม่ได้ทำให้อิน
ชาเกิดความรุนแรงอะไรเลย เพราะ
แต่ละคนมีแค่ปฏิกิริยาที่เหมือนตัวพิก
ทุกคนคิดและทำอย่างเอาตัวรอด. คดี
ของเขาคือ โศก โศก, โศก โศก
มัน. เขามองแค่ความกลัวมัน. เพราะ
มนุษย์เกิดมาเพื่อ ตัวของตัวเอง
เพื่อเอาตัวไว้รอด—ไม่ว่าโดยวิธีใด.

มาเทียบกับผ้าที่ประเพณีเดิมไปด้วย
 รอยต่าง ร่องรอยของความโลมม ก็
 ย่อมจะเห็นชัดขึ้นอีก เปรมเป็นคน
 ชัด ก็น่าจะอยู่ประโยชน์อยู่ในใจ เขา
 ควรจะเป็นคนที่ปลอดภัยสำหรับทุกข้อ
 คอยเขา-และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง-สั
 ตร์กับเขา ซึ่งเปรมก็เหมือนจะไม่จ-

กันยากักสินใจ. การขบถความ
จริงแก่คนชั่วอย่างเปรมทงระไม่เ็นผล
ร้ายเรเกินในนัก.

“ฉันไว้ใจเธอ,เปรม” กนิยาเอ่ยขึ้น
เบาๆ “เธอคงไม่ใช่ฉันแน่. ทั้งจึงฉัน
ควรจะหาวิธีปลดออกก่อน. แต่เขาก็มี
ศักดิ์เป็นอาชของเธอ. เขาคงไม่ว่าอะไร
ถ้าฉันจะบอกเธอ. เธอคงจะเกลียดฉันว่า
เรากำลังทำอะไรกัน. งานของเราต้อง
เสียงมากเพราะมันเกี่ยวกับฝัน.”

“นี่หรือครับ?” เขมมพลเสียดัง
แหลม “ผมก็พอจะเข้าใจบ้าง แต่ที่
ยังงงมาก ก็คือ—เรื่องมันไปอย่างไรมา
อย่างไรกัน. ดูนั่นยุ่งๆ ไม่รู้ว่าใครเป็น
ใคร”

“^๕เรื่องมันมาก” ถิ่นยาทรภะท้วงนึ่ง
 ขนมักกลมควทงนึ่งท้างหน้าค้าง เปรม
 ก็เลย ^๕นึ่งลงบนตงไม้ฉำฉาข้าง ๆ น. ^๕
 “^๕เราเป็นคนวัยซนเล่นโดยเสียบ. แลน

ของเราก็คือ เมื่อได้เงินได้มากพอ
แล้ว เราจะเ็นนายทุนเล็ขอเองแบบ
ไอ้เส็ง ไม่ค่อยให้นายทุนเขาทำอะไรไป
เปล่าๆ อย่างที่กินทำอยู่เดี๋ยวนี้นะทำงาน
ของเรา เป็นงานที่ค้งแข่งขัน

มาก. เพราะไอ้ตั้งมันขวางหน้าอยู่
มันต้องการ ธรรมะเอาคืนไป ในภาว
เสียคนเถียว. เมื่อต้องเผชิญหน้า
หา มันก็ถอยเป็นศัตรูกัน. ไอ้ตั้งคน
ขมระไปเป็นคนของไอ้ตั้ง. มันต้อง
การกระทำที่ปลอดกลืนใจเสีย จึง
แย่งเอาคืนไปเสีย. นี่ปลอดการคือใจ
แต่ก็ขมขื่นเสียว่า มันถูกไอ้ตั้งแย่ง
ขืนเสียจึงไปแก้. การจะแก้การ
เถว. เอาจะแก้เอาจะโระโระได้
แล้วไปไหน ?

เปรมผกคีรขรวิ เขาถามว่า
“ฉันมีชายแห่งเดียวหรือครับ
ต้องแบ่งกันหรือ?”

“^๕ม้ายเขอะแอะทางเตนอ แ

แหล่งของเรสควกซาก และซื้อไก่ถูก
เค็มที่ปลอกเป็นคนพบนั่น ก่อนใคร
เคยทำให้เจ้าแล้วที่สามพรวน. เธอ
คงจำได้ว่าปลอกเคยไปหาพ่อของเธอ
บ่อย ๆ. นั่นแหละเขาไปติดกับเจ้า
แล้ว."

“เจ้าตัวดำ! เปรมทวนคำ “อ้อ,
ผมเพิ่งทราบ. งั้นอย่าลืมนึกถึงคนทำ
ให้ไ้ไ้แล้วรวยขึ้นมาละซี.”

“ปล่อยคนส่วน. แต่เจ้าสัวเล่า
 รวจากคอกเขยมาแล้ว เมื่อพบอา
 ปล่อย. ก็เงินคอกเขยที่รื้อมาจากพวก
 ชาวานแหวะที่เจ้าสัวเล่า เอามาเป็น
 ทุนให้ปล่อยไปซื้อผืน.”

“แล้ว—ทำไมถึงเลิกกันเสียเล่า
ครั้น?” เปรมถามด้วยความอยากรู้.

“เจ้าสัวเล่าแก่เขาเปรียบมาก. แล
 เขาคำไรคนเกี้ยว. เราโตไม่คุ้มกับการ
 เลี้ยงกับคฤหาสน์และภรรยารูปงาม. พ
 ปล่อยคนมาทำกับยี่สิบ. ทุเหมือนนาย
 เทวากับพวกเขา ไปทำกับเจ้าสัวเล่า
 แทนพี่เขย”

แปรวนักไปถึงภาพเงิน สามแสนใน
รถยนต์ทองคำ นักถึงสหนายเหว้า
เขาพบหญิงที่อยู่กลางถนนที่สามพราน
เหว้าจึงว่าแล้วแล้วจับไปขาย

“ตอนพี่พลอตทำกบเลี้ยงไส้ ไช้เสี
ก็รู้ว่าแหล่งของเราปลอตกัย เพราะม
ทางชนมาถึงปากน้ำโพได้ โดยไม่ค
กลดตัวราว แล้วก็ซอไ้ทุกเลี้ยงคว
มันก็เลยนำยักซอจากเตียงว้าย ม
ตามหลังเรา การแบ่งซอเกิดก

ใช้เสียงพยายามจะชักชวนเราทุก ทาง. มัน
พยายามจะทำให้เราผิดใจ กับพวกเจ้า
ขอฉันทางซ้ายแทน เท่านั้นยังไม่พอ.
มันยังพยายาม จะให้เรารู้สึกผิดกับเสีย
ใจของชนอีกด้วย."

“ผมพอเข้าใจ.” เปรมพูทอย่าง
ใช้ความคิด “ถ้าเช่นนั้นก็น่าจะว่า เรา
จะต้องสู้กับศัตรูทั้งสองด้าน ทำความ
ไต่เต้า?”

กันยาวชักหน้า
“ถูกแล้ว มันเป็นคึกขนาบ. ต้อง
เสียงมากหน่อย. แต่เราได้แบ่งจาก
ขเสียคึกมาก จึงยังอยากจะสู้ต่อไป.”
“อาปลอต คึกจะทำกับขเสียอีก

นานไหม?” เขตรมถามอย่างมีความ
หมาย.

“เรายังสะสมเงินไม่ได้มากพอ”
กันขาดชย “อีกสักยี่สิบถึงยี่สิบห้าปีข้างหน้า
ก็อาจจะทำได้ โดยไม่ต้องพึ่งเงิน
เลย.”

“เราจะชนไก่ออกสักกี่เที่ยว?” เปรมถามต่อไป

กัณยาพจนานุกรม
จักรวรรดิไทย

“เอาขืนนี้ดีกว่า. ภาราจารย์
เลิกชน เรายังมีเงินหลายแสนบาท
มันมากพอสำหรับการค้า. เธอไ
นานตายเธอไปโพยเงินแสน. เมื่อ
ไทยไปเคยเห็นชาวคนไหน ที่โล
นได้เงินแสน. เคยเห็นบ้างได้บ้าง
แท้. ก็. ยะแยะ. โจรนาทียัง
ต้องกลายเป็นของเจ้าที่ไปหมก. เธอ

อยู่สามพรานเอกพระวิบูลย์ ชาวนา
ข่งผอม เจ้าตัวเล็กขี้นม, เอกทอง
เล็กเอรา. ทรกลบไปผอมทั้งสามพราน
หรือระวันออกก็พูดว่า

เปรมพรม. เขาเกิดลึกลับถึง
เงินแสน ๆ มันเป็โลกสัจจะหาที่
ไหนไม่ได้อีกแล้ว. เขาเชื่อว่าถ้าเขา
ขมเ็นจนจำนาย เขาจะรุ่งเรืองมา
ของการซื้อและกาขาย จนหมดสิ้น
แล้วสักวันหนึ่ง เขาถึงจะเป็นนาย
ทุนเสียเอง. ถ้าไม่จนต้องทุกข์
อย่างนั้นไม่ไหว. เมื่อคิดถึงโอกาสที่จะ
พยายานเป็นนายทุนเสียเอง เปรมก็ใจ
เต็ม. ความทุกข์ที่เกิดจากหนี้ตัวจรวงล่อม
ยิ่งจนของนายปอจนนี้แท้ ค่อย ๆ หมด
ไป, คงเหลืออยู่แต่ความเยือกเย็นที่
เย็นเป็นตราหฐิเงินจนเงินล้าน อยู่อย่าง
เฉย. เงินสักกัฏฐาอะไร... มื่อไรสง
สยก็เลิก... น่ะอะไร... เห็นสำคัญกว่า
อะไรกันนี้!

กัฏฐาที่เปรมจะพูดอะไรก็ไป ทำ
ราวกับทำจนเขาหมดความขำขัน ส่วน
มากเข้าหาทางประทุษร้าย. การค้น
เรือนใหญ่ได้กัฏฐาเงินไปอย่างแรงเกรี้ยว
แฉกทุกคน ลูกเขย หือออกมาตั้งอยู่ใน
ท้องไร่แซกพรอรั้งด้วยหญิงสาว ที่ขี้
ก้นเมื่อตอนเช้า. ทุกคนถูกขัดกลาม.
หากหน้าค่างไรจง ก็เปรมกับกัฏฐา
แถมมองอยู่ สามารถจะเห็นภาพใน
ท้องไร่แซกในครัวเรือนได้แน่ๆ เพราะ
หน้าค่างใหญ่สองหน้าค่าง ซึ่งก้นเมื่อ
ก็ราวกับเห็นของนาง ไรเข้าโลงหมก.

"นี่" ลูกชกมากกว่าใคร. แม้
ไม่ได้นั้นว่าพูดอะไรกันบ้าง แต่ท่าทาง
ของ "นี่" ก็บอกอยู่ด้วยเต็มไปด้วย
ความหวาดกลัว. การขัดกลามได้คำ
เน่นไปเพราะมาดัยยิถกวนาว่า ก็อาจ
นั้นก็มีเสียงกร "หาว" ดังเข้ามาใน

ซอ. รวรถอยู่หนึ่งประตูใหญ่ตรง
ข้ามโรงรถ ที่เปรมกับกัฏฐาซนด้วยอยู่
คำวรายนาหนึ่ง วิ่งจากเรือนใหญ่มา
ลอคกลอนประตู. พอประตูเปิดก็ออก
เปรมกับกัฏฐาไม่มีโอกาส เห็นรถสีขาว
จอดอยู่หน้าประตูของนายตน. นั่นคือรถ

พยายาล. ไครคนหนึ่งหรือหลายคน
คงจะถูกขโมยจากเรือนนี้ ๆ.

ที่ได้นั้นเปรมก็ตั้งสติ. ตัวจริง
มาหาพบรูปร่างเล็กและตัวเล็กจนออกมาปรากฏ
ตัวผู้ที่เห็นประหลาด. พยาลตรงออกมา
หนึ่ง สายปลอยกลอนแล้ว. แล้วกัฏฐาก็วิ่งเข้า
บุรุษขึ้นกร นบ. ตอนเปรมไปรบกับกัฏฐาก็
เห็นภาพของนายปอจน. กัฏฐาวิ่งออกมา
เขาไป เปรมต้องถูกพาเข้าคัง. บุรุษที่นั่งคือ
เขาตอนลี้ภัยตัวกัฏฐาที่เห็นประหลาด ๆ เขานั่งถือคอกไม้
รุ่ง และเขานั่งจกคอกไม้ตัวกัฏฐาที่เห็นประหลาด
กัฏฐาที่เห็นลี้ภัยหนี โยนหัวจากที่เห็นประหลาดเข้ามา
แล้วและเปรมวิ่งไล่เข้าหาคนที่เห็นประหลาดเป็น
ชายคนหนึ่งที่คนก็กลองสากไม้ไปเข้าแล้ววิ่ง
หนีตัวจริง. เขาจำภาพของกัฏฐาได้ และใน
บัดนี้...จากคอกไม้กลองสากไม้ อยู่บนแปลไม้.
หม้อจกของเขาคงฉานไปด้วยก็เอ:

คำวรายนาคับจะขึ้นแล้วก็ขึ้น
เข้าไปนรก. จากนั้นพยายาลก็
โหมขึ้นไป. กัฏฐาแล้วรถ "หาว" ที่
ซอและกลองสากคณณ กัฏฐากัฏฐา
แล้วเริ่มแตกเสียงขึ้นการนำทาง.

อีกไม่กี่นาทีต่อมา ทุกคนในขบวน
ทั้งแขกผู้ชาย และสาวชาวเหนือกลอง
คน "นี่" ก็เกิดออกมาจากเรือนใหญ่
หือลี้ภัยตัวกัฏฐา ซึ่งลี้ภัยจกครว
มือ. นายคำวรายนาคับซึ่งให้รถออก
เข้ามาในขบวนแล้วก็ให้คนเหล่านี้น
ไปนั่งอยู่ในรถลี้ภัยคนจนเต็ม. คือ
จากนั้น เขาก็ไปนั่งรถลี้ภัยหนึ่ง
พร้อมตัวคำวรายนาคับว่าถึงใกล้.

แต่พอรถจะเคลื่อนคัน นาย
คำวรายนาคับ ก็กลับสั่งให้หยุดแล้ว
โดดลงม่อ. เขามองดูโรงรถที่
เปรมกับกัฏฐา ซอแล้วอยู่ข้างบน
แล้วก็เดินเข้าไป...

(โปรดอ่านต่อไปในฉบับหน้า)

□ จากระเบียงพระถาวรการเมือง

ต่อจากหน้า ๒๕

นายปอจนที่นั่น ที่หลายให้หัวถึงกัน.

ด้วยความเคารพ.

เขา บริกัฏฐาทูกิจ.

มีหลายคน ไปเที่ยวชมของบูชกลลล
คราวหมอมหา ๒๓ ซึ่งทั้งนี้มีผู้ที่ให้กลลล
สยของเออละว่า กระระใช้รถลี้ภัยที่นำ
เขาเป็นผู้นำหรือไม่ว่า.

แก้ว นันตร.

□ ในสนาม

ต่อจากหน้า ๒๖

คือ พ.ท.เกษม ภาควิชาฉีดยา, นายอ.
วิสุทธารักษ์, นายกัฏฐา ธิกรเสนา ณ
อยุธยา, นายโลก โภกรมกุล ณ.นคร
ซึ่งก็ ๆ กันแล้ว ก็ลงสนทนากับนาย
ซอให้หมอซอ ซึ่งให้ที่ทราบด้วยว่าคณะ
กรรมกาโรลิมียกเมืองไทย เขา
เลือกเพื่อกันอย่างไร ท่านประธาน
เลขาธิการ, เหวือนุญฉกกรรมกาโรลิมียก
๔ คน ที่ทำการกำหนดขึ้นเรียบร้อยแล้ว
ที่พานักกีฬาไปแข่งขันโอลิมเปีย ครึ่ง
๑๕ ที่ลอสแอนเจลิส, ฟินแลนด์ และครั้งที่
๑๖ ณ. กรุงเบลเยียม, ออสตราเลียแพ
กัฏฐาฝ่ายกรรมการทุกประเภท และ
ทุกคน.

หมอซอโรนให้ทุกฝ่ายอยู่ในเรื่องคณะกรรมการ
กาโรลิมียกได้ทราบ. ไรว่าคือ หมอซอ
หัวเลี้ยวไปทราบเรื่องคณะไรที่เท่านี้ ๔-๕ ปี
แล้วว่านี่ ๔ แห่งคณะกรรมการโอลิมเปียของ
เมืองไทยก็ควรจะกำหนดหมอซอมาจนบัดนี้ แม้
แต่ที่ควรจะโรลิมียกเมืองไทยเขายังอยู่ให้หม
หมอก็ยังไม่ทราบ.

แล้วหมอจะตอบข้อข้องใจของ

กัฏฐาไม่ไป แต่ที่ฟังคนอื่นเขาเล่าให้ฟัง
ว่า คณะกรรมกาโรลิมียกเมืองไทย
บางคนทวนแทนเกออีกรวงกันนักหนา
ไม่ยอมทำไปอย่างเพราะว่าได้มีโอกาส
เดินทางไปยังต่างประเทศ โดยควบคุม
หรือติดตามไปแข่งขัน โอลิมเปียกัฏฐาก็
ก็พาไป โดยไม่ต้องออกทุนทรัพย์เลย
แม้แต่ค่ากางเกงก็ด้วย เพราะรัฐ
บาลกำหนดเขาเงินมาช่วยการที่เก็บมา
จากคน ๆ หนึ่ง ๆ ค่าสากีตา ขยมา
ขายมีออกให้ ได้แค่กรรมกาโรลิมียก
อีกและนักกีฬาไปแข่งขัน ย่างประ
เทคละนั้นแต่ละคนก็วิ่งพนทนเกออื่น
นักหนาแล้วไปแข่งขันโอลิมเปียก็เพียง
เงินกัฏฐาบ้างส่งจกนี้ ก็ถึงก็คิดจกคำ
แห่งคือไปอีก เพราะว่าการเลือกคณะ
กรรมกาโรลิมียกของเมืองไทยอยู่ใน
วงแคบและด้วยระเบียบเลือกกันก็เกอ.

นี่ถึงเมื่อที่... ของกรมพลศึกษา
กาโรลิมียกเมืองไทยได้แล้ว และการแข่งขัน
โอลิมเปียครั้งนี้ จะแข่งขันในกรุงโรลิมียก
ในปี ๑๙๖๐ ซึ่งเมื่อใดที่เมืองไทยจะเลือก
และกรรมการจะโรลิมียกเมืองไทยนั้นกัฏฐา
นั้นจึงจะรู้ ๆ นอกนั้นก็แล้วกัน ในบทนี้จะ

□ เรื่องหนึ่ง ๆ

ต่อจากหน้า ๒๔

คล้ายคลึงและเสมอเหมือนกัน มังกร
กัฏฐา... เช่น ที่นครมีภกษายคน
ที่มากแล้ว.

อันที่จริง "มังกรทอง" นั้น นับว่า
ส่วมีความสามารถอย่างยอดเยี่ยมที่
สร้างให้สำเร็จเสร็จสิ้นลงภายในระยะ
เวลาอันรวดเร็วไม่ผิดสัญญา เข่า
โปรแกรมฉาย ที่โรงหนังเฉลิมไทยใน
อำนาจการของนักฉีกรว คัฏฐาไรได้
เวลาที่จริง แม้ว่าเขียนหนึ่ง "สัปดาห์"
ในระยะแรกหรือมาเป็น "สัปดาห์" ใน
ระยะหลังก็ตาม ก็ยังเป็นที่น่าสนใจ
เพราะฝีมือฉายของกัฏฐา ส.ช.วิ
บุรณนี้แท้จริง (นอกจากของคอนเซ
คอนเซกชันชาว นกแล้วคณณ) ในกา
พนัน ม้วนเกมกัฏฐาไม่ไป) แต่เนื้อหา
ของ "มังกรทอง" นั้นก็สร้าง "ไร"
แท้ ๆ เหมือนฉาย "มะ" ตัว ๆ
ชา ๆ จาก "หงษ์หยก" อยู่แน่นอน
เลยทำให้กัฏฐากลับเข้า.

กัฏฐาหนึ่งเรื่องผ่านมากเขาบอก
ว่ากัฏฐาเพราะเขาเป็น "พน" ของเกอ
หลานและ ส.ช.สนจินดา เขาไม่ไป
"เรื่อง" หากแต่ว่าเขา "ภาพ" แทน
เมื่อถูกถามถึงว่า เพราะเหตุใดจึงไม่ไป
ดูเรื่อง เขาก็พากันตอบว่าเพราะ "ม
กรทอง" ไม่มีสาระในเนื้อหาอันใด
จะโรลิมียกเป็นขบวนเลย นอกจาก
"ภาพ" อันน่ารักและน่ารักตัวของ
เกอหลานกับ ส.ช.สนจินดา เท่านั้น
คำตอบนั้นเห็นเพราะพอสรุป "รวม" ได้
เลยว่าถ้า "มังกรทอง" ไม่มีเกอหลาน
และ ส.ช.สนจินดาแล้ว กัฏฐาหล่า
นั้นจะดูอะไร? ยังสงสัยอีกมาก! ▲

แดง พยัคฆวรรณ.

กรรมกาโรลิมียกเมืองไทย จะมีการเปลี่ยนแปลง
บาลิตศุภคาที่หน้านี้ เรื่องโอลิมเปียเมืองไทย
หมอเมืองพุดกัฏฐา.

ส.ช.วิบุรณนี้คือกัฏฐาและพระพุทธรูป บาง
ที่อาจจะได้ถูกชิงเรื่องโอลิมเปียเมืองไทย อีก
ได้-ส.ช.วิ.

"นายเซ"

บุกเบิกฉบับนี้

๑) นายควงถูกตบ

ต่อจากหน้า ๓๒

นายจรรยา "เสือนั่น" สืบเสาะว่าเป็นคนหรือสัตว์สัจจิต แต่โทษร้ายที่สุดคนไม่แพ้ "ลึขุบ" ในเรื่องพงศาวดารจีนชอบขบขัน, ขนาดมีปืนอยู่ในครอบครองมากกว่าสิบกระบอก พากันล่าเหยื่อไปตาม ๆ กันพร้อมกับโลงจีนจางว.

"อนิจจา...ไม่มีนาย ที่ขุดคนนาถาริบนกขของข้าก จะทำตัวเป็นไม้เลื้อยโคเช่นนี้!

สาธุชนทั้งหลายได้สดับแล้ว ก็บกมื่อชนนอก ครุ่นคิดด้วยความ

เอเน็จนอนว่า... แผ่นดินไทยเรานั่นหอฮ้างสันฮอดเว้งเบ้งจึงเหมือนแผ่นดินดังตึกขี้ในเรือรามาเก็บเรตไม่มีมิดเลย!! ▲

๑) งานโคติน

ต่อจากหน้า ๓๕

อยู่ตลอดเวลา มีอยู่ครั้งหนึ่งที อดทนเวสเคอร์วิ่งหนีพวกพวกออกเิประกะโยทหนัก้าง และร้องโกลโกลโยนไปถึงถนนพระอาทิตย์ ซึ่งอยู่หน้าบ้านมิวลิคซ์ ในขณะนั้นมีคนเกินอยู่กัถนนนั้นสองคน ถึงกับหนีมากู แต่เคราะห์ที่ไม่ใช้ท่าพญู้นั!

เมื่อถึงชนแล้งไม่พาทังซึ่งใช้วีลุดัก และ หมอกลงดึกเข้าให้เขาหนีตลอด ๒๕ ชั่วโมง ในขณะเกือบหนีก็ขอให้ พ.อ. คพิณ ส่งเครื่องบินทะเลมาช่วยไปรักษาในสหรัฐอเมริก ากการบังคับตามลำกับและหายเป็นปกติ ภายหลังสงคราม อดทนเวสเคอร์ ได้กลับมาทำการค้าอยู่ในกรุงเทพฯ คราวเท่าทุกวันนี้.

การที่อดทน เวสเคอร์ มีอาการคุ้มคั่ง และฝึกปรักไปอย่างมากมาย เช่นนี้ "รัฐ" ถัดนี้มีพรรคพวกที่ใกล้ชิด ลงความเห็นว่าเนื่องจาก การขาดเพศตรงกันข้าม เป็นเพื่อนเฉพาะอย่างนี้ ในเมื่อถูกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่คงจะคงอยู่ไม่คง ถ้าพ้นกันเกือบถึง ๒ เดือน และทหารจะแวงอยู่ตลอดเวลาเช่นนั้น ย่อมจะทำให้สภาพทางจิตเปลี่ยนแปลง ไปก็อย่างหนึ่งมีเป็นผลคือ ไม่ว่ามนุษย์คนใดถ้าโดนอย่างอดทน เวสเคอร์บ้างก็แน่นอนว่า จะไม่กลายเป็นบ้าไปบ้างหรือไม่.

เพราะฉะนั้นบรรดาหัวหน้าเสรีไทยจึงตกลงกันว่า จะต้องหาวิธีเยี่ยมยามไว้เพื่อคนเหล่านี้ "ผ่อง" ที่มาซ่อนตัวอยู่ออกไป ยานนาเอกนั้นก็คือ "ผู้หญิงสาว ๆ สวย ๆ"

เมื่อได้ค้นพบแหล่งเหตุของโรคสันประสาทถึง และด้วยยานนาเอกก็กล่าวแล้ว หัวหน้าเสรีไทยก็จัดการให้เข้าบ้านคน ที่นั้นมีชีวิตแห่งหนึ่งขึ้นในพระนคร แล้วทำการเฝ้ากับความแปลกกัที่เข้าเ็น กล่าวคือมิให้ผู้หญิงใดแปลกปลอมเข้าไปในบริเวณนี้ ทั้งให้ตำรวจมาคอยการเฝ้ารอบ ๆ ขั้วเวดข้านั้นด้วย ประการสุดท้ายก็ถือรักษาผู้หญิงสาวจำนวน ๕ คนมาไว้สำหรับรับรองและรักษาโรคของ "แขกผู้เมื่ยบติ"

แต่พอถึงเวลาที่จะเชิญคนไว้คือ ๓.๐.โยริค ปาเมอ์ และคิ คณินี่ไป "การรักษ" ตามคำหรับที่จัดเตรียมไว้ นกคณินี่สองของหรืออย่างโน้ให้ทราบว่าได้มีอิสระไว้อยู่ไป อ้างว่าตำรวจเห็นเหมือนคน และเป็นห่วงของ เวส

เคอร์จึงขอตัวไปนอน ได้ทราบว่าการจัดการรับรองการณ์ อันนี้โดยไปหาขอเงินมาช่วย ต่อมาภายหลังปรากฏว่า "ยานนาเอก" นี้ได้ตัวไว้รอดคลั่งจึงอพก "โยริคคณิน" ภายหลัง ได้คงจะถืออยู่เหมือนกัน.

การปฏิบัติงาน "โคติน"

ซึ่งเป็นการเสี่ยงชีวิต และค่อนข้างอยู่ทุกวินาที เช่นในการฉีกของอดทน เวสเคอร์และผ่องก็เช่น ๆ ที่เข้ามาทำเนิงานอยู่ในเมืองไทยระหว่างสงครามก็ทำให้สามารจกันขึ้น นับว่าเป็นงานที่ท้าทายประสาท ก่อพันคนอยู่ตลอดเวลาพออยู่ได้แล้ว แต่การเตรียมเทียบขั้ขรภาพที่หน้าเสรีไทย เฉพาะอย่างซึ่ง "รัฐ" หัวหน้าใหญ่ด้วยแล้ว เป็นการแนะนำบุคคลที่กล่าวพลันอยู่ในฐานะที่ค่อนข้างและเสี่ยงจนความยิ่งกว่าพวกฝรั่งเสียอีก เพราะบรรดาหัวหน้าเสรีไทยเหล่านี้ ต้องทำงานทั้ง "บนดิน" และ "ใต้ดิน" ในขณะเดียวกันและยังทั้งระแวงระวัง ทั้งคนไทยด้วยกันและญี่ปุ่นอีกด้วย ไม่รู้ว่าจะถูกญี่ปุ่นจะคว่ำตัวเมื่อใด ยิ่งต้องระเวลาเฝ้าฉากปฏิบัติการณ์นานเนิ่นเพียงใด ก็ยิ่งเป็นการทรมานประสาท มากเพียงนั้น เพราะฉะนั้นบุคคลที่ทำงานเสียสละอย่างนี้ จำเป็นต้องมีระยะประสาทเข้มแข็งเป็นพิเศษ.

พฤติการณ์ที่หนึ่ง ที่น่าคนคนได้เกิดขึ้นในปลายเดือนมิถุนายน๒๕๔๘ นายพลนาถาริร แม่ทัพกองทัพญี่ปุ่นในระเทศไทยในสมัยนั้น ได้กำหนดการฉลองครั้งใหญ่ขึ้น ในวันที่ ๒๕ มิถุนายน และให้ออกบัตรเชิญบรรดาข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายไทยทั้งทหารและพลเรือน ไปร่วมรับประทานอาหารที่กองบัญชาการของกองทัพญี่ปุ่น ถนนสาธิต เหตุการณ์ทำนองนี้เคยเกิดขึ้นแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อหลายปีก่อนมาแล้วในประเทศจีนโก้น ญี่ปุ่นได้เชิญข้าราชการชั้นผู้ใหญ่และบุคคลสำคัญของประเทศนั้น ไปร่วมรับประทานอาหารและในวันนั้นเอง บรรดาหัวหน้าพวก "ใต้ดิน" ในอินโดจีนก็ถูก(อ่านต่อหน้า ๔๕)

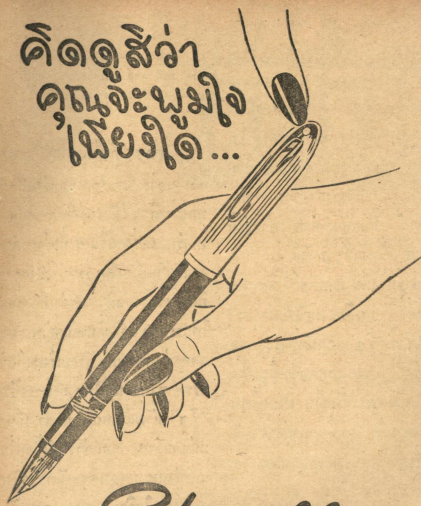
วิธี ตัวแสบเงิน เพื่อเดินทาง

สตางค์ . ปลอดภัย

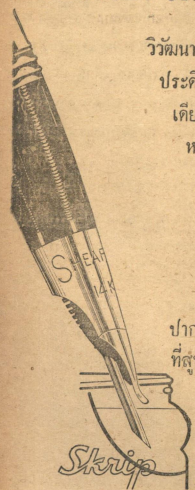
ติดตัวไว้ได้ก็ รศมการออมสิน ราชดำเินพระนศร

คิดดูสิว่า
คุณจะมีใจ
ผ่องใส...

Sheaffer's

เชฟเฟอร์ สโนว์เกล จูดีชา

วิวัฒนาการยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่มีการ
ประดิษฐ์ปากกาหมึกซึมกวดเพียงครั้ง
เดียวเชฟเฟอร์ สโนว์เกล จะสุข
หมึกได้เต็มค้ำ โดยไม่ต้อง จุ่ม
ปลายปากกา ลงในน้ำหมึกเลย
และปลายปากกาทอง ๑๘ ก.
หรั้ มีขนาดเหมาะกับมือ
เขียนของท่าน

ปากกาหมึกซึมชนิดเดียวในโลก
ที่สลับหมึกโดยไม่ประอะป้อน

บริษัท บอร์เนียว จำกัด

ตามสั่ง

SPS/IM/SOL 501

□ บทความการเมือง

ต่อจากหน้า ๕

ศาสนากับการเมือง: หมู่นี้เราได้เห็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์และ

ที่ฟังจากวิทยุกระจายเสียง ในเรื่องที่มีผู้

อาศัย พุทธศาสนา และศาสนา อิสลาม มาปะปนการเมือง อันเป็น
การบั่นทอนคุณความดีของศาสนาส่งอันโดยทางอ้อม เพื่อหวังประโยชน์
ส่วนตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวไทยมุสลิมถึงกับสวดตามพิธีศาสนาและ
กล่าวอวยพรขอเคชะพระผู้เป็นเจ้า ประทานความสำเร็จให้แก่กิจการ
เมือง ซึ่งเราถือว่าเป็นการชักยักศาสนาอิสลาม ที่พระนายนุ้ยอำมหิตไกรวง
บุญศิริไว้ ที่เรากล่าวกันว่าเราได้ถือว่าเรารู้ศาสนาอิสลามแก่ประการใดแต่
เราได้อ่านพระวาทะและพฤติกรรม (สุนะนาห์) ของพระนายนุ้ยอำมหิตซึ่งเขียน
ขึ้นโดย อัลลามา (มหาบัณฑิต) เซอร์อับดุลลาห์อัลมาญญูล์ซุราราว์กีในวิ
ธิการสวภมณฑ์ ไม่มีข้อความใดที่ผู้สวดน่ายไปใช้เพื่ออวยพรแก่ผู้ใด ในการ
เล่นเหลื้มเล่นการเมือง ที่มันมรณะอยู่ในยศสวภมณฑ์คือพระนายนุ้ยอำมหิต
และบรรดาแม่กับสาวกของท่านที่ส่งอันเท่านั้น และประจบด้วย "สันติภาพ
จงประสบแด่ท่าน และขอบพระคุณคุณพระอัลลาห์" โดยเหตุนี้จึงมี
เสียงแตกกระจายในหมู่มุสลิมไทย หน้าที่พาราชมนตรีท่าน สุวรณศาสตร์
กล่าวว่า "ไม่ว่าใครจะศาสนาไปเกี่ยวข้องกับการเมือง"

ในพิธีการสวดมนต์นี้ ปากว่าได้ทำกัน ๓ แห่งคือที่มัสยิด
มหานาค ทำเนียบรัฐบาลและสนามกีฬาแห่งชาติ และในโอกาสหนึ่งท่าน
หมอดบ. พิศาลสงคราม นายกรัฐมนตรีได้กล่าวปราศรัยและสารภาพออกมา
ว่า การที่ท่านได้ส่งปัญญิตการบางอย่าง ซึ่งก็แก่ประโยชน์นิยม ของศาสนา
อิสลามมาแล้วนั้น ท่านอาจทำเกินเลยไปได้ เพราะความงัดใจที่เห็น
แก่ชาติบ้านเมือง ซึ่งน่าจะเชยความหลักแหลมของท่านไปซ้อน เพราะ
ไม่ว่าบุคคลใด ถ้ารู้ว่าตัวทำอะไรพลาดคิดแสดงออกมา เชื่อว่าผู้นั้นเป็น
สติบรูณ ถ้าว่าไปแล้ว คำสั่งของท่านนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นเป็น
ผู้ศรัทธาศาสนาอิสลามโดยตรง แต่พระนายนุ้ยอำมหิตไกรวงบุญศิริว่า "ถ้าศัตรู
เข้ามาหาเราจงให้ข้าวให้น้ำและที่พักพิงอาศัยเขา ๓ คืน" ซึ่งแสดงให้เห็น
ว่า นัพระทัยของพระนายนุ้ยอำมหิตที่เชื่อมด้วยพระเมตตากรุณาและไม่มีความ
พยายามทำลายร้ายต่อศัตรู ทั้งนี้ที่มุสลิมไทยญาติกับท่านหมอดบ. โดยอโหสิ
กรรมนั้นเราเห็นด้วย และถือว่ามุสลิมเหล่านั้นได้ปฏิบัติตามพระโอวาทของพระ
ศาสดาของเขามาแล้ว นำสรวรรณอยู่เหมือนกัน ส่วนที่มุสลิมพวกหนึ่งไม่เห็น
ด้วยในการที่เอาศาสนาไปปะปนกับการเมืองนั้น เป็นการถูกต้องที่สุด และ
ท่านพาราชมนตรี ท่านได้กล่าวไว้อีกตอนหนึ่งว่า "เรื่องที่เกี่ยวข้องกับศาสนา
นั้น เมื่อใครทำผิดไปแล้วประหารชนก็รักกันไปเองว่าใครดีใครถูก เพราะ
ผมเชื่อว่า คงไม่มีใครทำตามอย่างอีกเป็นแน่" แต่ศาสนาทุกศาสนาถ้า
ชาติไหนคิดเห็นแก่ตัวมาก ๆ ก็เนือวลงไปทุกที พวกนี้เองที่ทำให้ศาสนา
เสื่อมไม่ว่า พุทธ หรือ อิสลาม อย่างว่าแต่พระศาสดาได้สิ้นพระชนม์ไปแล้ว
คงพ้น ๆ ไปเสีย แม้แต่เมื่อพระนายนุ้ยอำมหิตยังมีพระชนม์อยู่ ก็มีพวกอูญะ
ฮ์อยู่เหมือนกัน คือเวลาอยู่ในหมู่มุสลิมก็ยกย่องว่าท่านมุสลิม เวลาอยู่กับ
พวกอื่นก็ว่าท่านเป็นเขย และประพฤติ "มุนาฟิ๊ด" หน้าให้หลังตลอดด้วย.

บทกวีฉบับไฮดร

เมื่อพูดถึงเรื่องศาสนากับการเมือง เราหันกลับมามองดูสิ่งที่ได้รับชมที่อุดมคติและความศักดิ์สิทธิ์ของนักบุญในศาสนาคริสต์ ออสมิเตอร์ เมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่ ๒ กล่าวคือเมื่อสมัยที่อิมิเตอร์ เครือข่ายกักกันคนโง่กับมีเขตลอร์ดอิมิเตอร์ ปังโกส ธมส์พีระพระเจ็ดองค์ ๗ ได้มีการแพร่กระจายบรรพชา โองการไปทั่วจักรวรรดิของพระองค์ว่า ถึงกับว่านักโง่ของทหารสมัยที่อิมิเตอร์พลกษัตริย์ที่ฝั่งฝรั่งเศส ขอให้มีการสวดบทสวดของเรามีจิตใจที่ผูกพันกับอิมิเตอร์ด้วย.

คณิงนิยนักใจดี บรรดาธรรมศาสนาต่าง ๆ ทุกนิกายได้ทำพิธีสวดมนต์วอน แด่กษัตริย์โรมันคาร์ลิกอิมิเตอร์ โคโยให้เหตุผลว่า จะสวดวอนให้สัมพันธ์กับอิมิเตอร์และเบอมนันแต่ทำไม่ได้ แต่จะสวดวอนขอสันติภาพได้ ผู้คนคิดแข็งข้อขัดพระบรรพชาโองการคือ อารัมขบิชอบ แมนนิกซ์แห่งรัฐวิคตอเรีย ซึ่งผู้เขียนได้เคยสนทนากับท่าน และอยากจะทำว่า ท่านรู้พระพุทธรูปศาสนาดีกว่าผู้เขียนเสียด้วยซ้ำ และเคยว่ากัณยนิยนักใจดี แต่ท่านไม่ทราบความจริงอยู่อย่างหนึ่ง ที่คิดว่า คนไทยไม่คุ้มครอง.

ต่างประเทศ

ข้าราชการกับการเมือง: เราเห็นด้วยกับรัฐบาลสหรัฐอเมริกาที่ขยับไล่ล่าบาสต์ เดอมนันชน ข้าราชการประจำสำนักโฆษณาคณะรัฐสภา ประเทศเกาหลี ประธานาธิบดีคนนโยบายาธิปไตยอเมริกันที่ขยับขึ้นอย่างรุนแรง ในเมื่อข้าราชการอเมริกันต้องวางตัวเป็นกลาง ไม่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมือง ผิดกับข้าราชการไทยที่สมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมืองได้ เพราะข้าราชการแต่ละคนก็สังกัดวิธานนโยบายของรัฐบาลทุกรัฐบาลไปไม่จำเป็นพรรคใด ดังนั้นจึงต้องวางตัวเป็นกลาง ความกฎหมายอเมริกันที่เรียกว่า Hatch act ออกเมื่อปี ๑๙๓๙ ห้ามนายทหารและข้าราชการฝ่ายบริหารมีส่วนร่วมในการเมืองหรือในการณรงค์หาเสียง อนุญาตแต่มีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งเท่านั้น ผู้ใดละเมิดข้อห้ามนี้ มีโทษจำคุก ๕ ปี และห้ามปฏิบัติในลักษณะอื่น ๆ อีก ข้าราชการพึงได้รับ และห้ามเป็นเกะกะไม่ให้อำนาจทำงานรัฐบาลอีก.

ข้อความที่เอ็ดมันตัน ดาห์มันก็คือนโยบายที่ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ได้เคยออกกล่าวว่า "เป็นวิธีของการไร้ของชาติสิทธิของคนคนเคย์" และว่า "พวกคักกัโลอันกันสันนิบาตและนักการเมืองทั่วโลกได้มีความเกื้อหนุนจนเจ้าจากทุนของอเมริกา และไม่เห็นด้วยในการที่รัฐบาลอเมริกันกักกันห้ามปรามไม่ให้กับนักหนังสือพิมพ์เดินทางเข้าไปในประเทศจีนคอมมิวนิสต์ นโยบายต่างประเทศของอเมริกาอาจนำมาซึ่งสงครามโลก ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ขอสนับสนุน"

ข้อที่เราอยากชมความกล้าหาญชาญไชยของ เอ็ดมันตัน ก็คือแสดงความคิดเห็นออกมาอย่างจริงจัง และด้วยความที่ไม่ไหว ที่เห็นชาตินิยมเมืองของคนที่ความเหลวแหลก ก็แสดงความคิดเห็นออกมา โดยไม่ทันคิด ว่า ตัวเองเป็นข้าราชการที่สังกัดวิธานนโยบายของรัฐบาลอยู่กลดไป จะชอบหรือไม่ชอบก็ตามที ก็ทำไม่ได้.

นโยบายข้าราชการไทยโดยมาก เป็นสมาชิกพรรคการเมืองและกำลังสนับสนุนนโยบายของรัฐบาลนี้ยังออกหน้าออกตา และประนามพรรคการเมืองอื่น ๆ เขาย่อมทำได้เพราะรัฐบาลนี้แก้โอกาสให้เขาเป็น

สมาชิกพรรคการเมือง ดังนั้นถ้าพรรคอื่น ๆ นอกจากสมาชิกก็เข้ามาเป็นรัฐบาล ระเอบบุคคลพวกนี้ไว้ระวาระการต่อไปหรือไม่ เป็นข้อยกเว้นนักคิดสำหรับรัฐบาลใหม่ ถ้าไม่แก้โพทวมให้แตกหัก เชื่อว่ารัฐบาลใหม่จะไปได้ตลอดรอดฝั่งได้แก่.

การช่วยต่างประเทศของอเมริกัน: องค์การอิก้าที่ขอมจาก

อินเดียนเนชันนัลโคโอเปอเรชันแอสซอสเคชั่น อินนิทานักช่วยเหลือนานาประเทศทั้งนี้มาตั้งอยู่ในประเทศนั้น โดยลูกค้าที่มากคนสำคัญของประเทศอเมริกันว่าเป็นการทำให้ ชาติอเมริกาต้องวินาศกรรม ผู้ที่แสดงความคิดเห็นคือนายสจวร์ต แรเกน อิก้าผู้ช่วยรัฐมนตรีต่างประเทศและเคยเป็นเอกอัครราชทูตอเมริกันมาแล้ว ๓ ประเทศ แรเกนว่าคนอเมริกันที่แนะนำให้ทำการช่วยเหลือนานาประเทศก็กรากบุคคล ๓ ราย พวก คือพวกที่มีอุดมคติแบบเพอร์เฟกต์ในทางที่เข้าใจว่า การที่อเมริกาจะเป็นเพื่อนกับชาติต่าง ๆ นั้น เกณฑ์รัฐบาลที่ช่วยเหลือนานาประเทศให้ถูกเงินด้วย พวกที่ส่งกองทัพออกที่อุตสาหกรรมของชาติของชายแองเคิลอิก้า เพื่อส่งไปช่วยประเทศต่าง ๆ และพวกที่สามคือ พวกที่ทำงานในองค์กรการซึ่งเป็นงานสลายและใช้ยาฆ่าเพื่อทำลายชีวิตของผู้อยู่ตลอดเวลาที่องค์กรการนี้คงอยู่ ที่ว่างานนี้เร่งมาเสนอเพื่อแสดงให้เห็นว่าค่าของแรเกนเป็นรากฐานเกี่ยวกับความเห็นของเอ็ดมันตัน พนักงานยูนิซีที่รัฐบาลอเมริกันไล่ออกตามเรื่องก็กล่าวมาว่าดังนี้.

นโยบายต่างประเทศอเมริกัน: จอนฟอสเตอร์คัลเลซ รัฐมนตรี

ต่างประเทศอเมริกันกล่าวถึงอุตสาหกรรมต่าง ๆ ไร้อย่างหนัก โดยพาดพิงเห็นว่านโยบายต่างประเทศเหลวแหลกละกวม โดยเพราะอย่างอื่นนโยบายครั้นออกกลาง ถึงกับสมาชิกสภาเซเนแนดมีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศใดกล่าว ว่า สภาของเกรตส์สัมคมความไว้วางใจกัลเลซ และเรียวคังให้มีการสาขายานนโยบายต่างประเทศอเมริกันเสียสักที เพราะส่งกลุ่กัลเลซไม่ให้วางนโยบายและแผนการที่เป็นหลักฐาน

สมุดโตอารี ๒๕๐๐-๒๕๐๒

ของ

สำนักพิมพ์อุดม

- เล่มเดียวใช้ได้ถึง พ.ศ. ๒๕๐๒
- ขึ้นเล่มใหม่พร้อมทุกปี
- ปกแข็งเค้นทอง มีริบบิ้นค้น
- ขนาดโตความมาตรฐานในตลาด
- บันทึกข้อความได้มาก

มีจำหน่ายทั่วไป เล่มละ ๑๕ บาท

สำนักพิมพ์ "อุดม" ๒๕๐๒, ๒๕๐๓, ๒๕๐๔, ๒๕๐๕, ๒๕๐๖, ๒๕๐๗, ๒๕๐๘, ๒๕๐๙, ๒๕๑๐, ๒๕๑๑, ๒๕๑๒, ๒๕๑๓, ๒๕๑๔, ๒๕๑๕, ๒๕๑๖, ๒๕๑๗, ๒๕๑๘, ๒๕๑๙, ๒๕๒๐, ๒๕๒๑, ๒๕๒๒, ๒๕๒๓, ๒๕๒๔, ๒๕๒๕, ๒๕๒๖, ๒๕๒๗, ๒๕๒๘, ๒๕๒๙, ๒๕๓๐, ๒๕๓๑, ๒๕๓๒, ๒๕๓๓, ๒๕๓๔, ๒๕๓๕, ๒๕๓๖, ๒๕๓๗, ๒๕๓๘, ๒๕๓๙, ๒๕๔๐, ๒๕๔๑, ๒๕๔๒, ๒๕๔๓, ๒๕๔๔, ๒๕๔๕, ๒๕๔๖, ๒๕๔๗, ๒๕๔๘, ๒๕๔๙, ๒๕๕๐, ๒๕๕๑, ๒๕๕๒, ๒๕๕๓, ๒๕๕๔, ๒๕๕๕, ๒๕๕๖, ๒๕๕๗, ๒๕๕๘, ๒๕๕๙, ๒๕๖๐, ๒๕๖๑, ๒๕๖๒, ๒๕๖๓, ๒๕๖๔, ๒๕๖๕, ๒๕๖๖, ๒๕๖๗, ๒๕๖๘, ๒๕๖๙, ๒๕๗๐, ๒๕๗๑, ๒๕๗๒, ๒๕๗๓, ๒๕๗๔, ๒๕๗๕, ๒๕๗๖, ๒๕๗๗, ๒๕๗๘, ๒๕๗๙, ๒๕๘๐, ๒๕๘๑, ๒๕๘๒, ๒๕๘๓, ๒๕๘๔, ๒๕๘๕, ๒๕๘๖, ๒๕๘๗, ๒๕๘๘, ๒๕๘๙, ๒๕๙๐, ๒๕๙๑, ๒๕๙๒, ๒๕๙๓, ๒๕๙๔, ๒๕๙๕, ๒๕๙๖, ๒๕๙๗, ๒๕๙๘, ๒๕๙๙, ๒๖๐๐, ๒๖๐๑, ๒๖๐๒, ๒๖๐๓, ๒๖๐๔, ๒๖๐๕, ๒๖๐๖, ๒๖๐๗, ๒๖๐๘, ๒๖๐๙, ๒๖๑๐, ๒๖๑๑, ๒๖๑๒, ๒๖๑๓, ๒๖๑๔, ๒๖๑๕, ๒๖๑๖, ๒๖๑๗, ๒๖๑๘, ๒๖๑๙, ๒๖๒๐, ๒๖๒๑, ๒๖๒๒, ๒๖๒๓, ๒๖๒๔, ๒๖๒๕, ๒๖๒๖, ๒๖๒๗, ๒๖๒๘, ๒๖๒๙, ๒๖๓๐, ๒๖๓๑, ๒๖๓๒, ๒๖๓๓, ๒๖๓๔, ๒๖๓๕, ๒๖๓๖, ๒๖๓๗, ๒๖๓๘, ๒๖๓๙, ๒๖๔๐, ๒๖๔๑, ๒๖๔๒, ๒๖๔๓, ๒๖๔๔, ๒๖๔๕, ๒๖๔๖, ๒๖๔๗, ๒๖๔๘, ๒๖๔๙, ๒๖๕๐, ๒๖๕๑, ๒๖๕๒, ๒๖๕๓, ๒๖๕๔, ๒๖๕๕, ๒๖๕๖, ๒๖๕๗, ๒๖๕๘, ๒๖๕๙, ๒๖๖๐, ๒๖๖๑, ๒๖๖๒, ๒๖๖๓, ๒๖๖๔, ๒๖๖๕, ๒๖๖๖, ๒๖๖๗, ๒๖๖๘, ๒๖๖๙, ๒๖๗๐, ๒๖๗๑, ๒๖๗๒, ๒๖๗๓, ๒๖๗๔, ๒๖๗๕, ๒๖๗๖, ๒๖๗๗, ๒๖๗๘, ๒๖๗๙, ๒๖๘๐, ๒๖๘๑, ๒๖๘๒, ๒๖๘๓, ๒๖๘๔, ๒๖๘๕, ๒๖๘๖, ๒๖๘๗, ๒๖๘๘, ๒๖๘๙, ๒๖๙๐, ๒๖๙๑, ๒๖๙๒, ๒๖๙๓, ๒๖๙๔, ๒๖๙๕, ๒๖๙๖, ๒๖๙๗, ๒๖๙๘, ๒๖๙๙, ๒๗๐๐, ๒๗๐๑, ๒๗๐๒, ๒๗๐๓, ๒๗๐๔, ๒๗๐๕, ๒๗๐๖, ๒๗๐๗, ๒๗๐๘, ๒๗๐๙, ๒๗๑๐, ๒๗๑๑, ๒๗๑๒, ๒๗๑๓, ๒๗๑๔, ๒๗๑๕, ๒๗๑๖, ๒๗๑๗, ๒๗๑๘, ๒๗๑๙, ๒๗๒๐, ๒๗๒๑, ๒๗๒๒, ๒๗๒๓, ๒๗๒๔, ๒๗๒๕, ๒๗๒๖, ๒๗๒๗, ๒๗๒๘, ๒๗๒๙, ๒๗๓๐, ๒๗๓๑, ๒๗๓๒, ๒๗๓๓, ๒๗๓๔, ๒๗๓๕, ๒๗๓๖, ๒๗๓๗, ๒๗๓๘, ๒๗๓๙, ๒๗๔๐, ๒๗๔๑, ๒๗๔๒, ๒๗๔๓, ๒๗๔๔, ๒๗๔๕, ๒๗๔๖, ๒๗๔๗, ๒๗๔๘, ๒๗๔๙, ๒๗๕๐, ๒๗๕๑, ๒๗๕๒, ๒๗๕๓, ๒๗๕๔, ๒๗๕๕, ๒๗๕๖, ๒๗๕๗, ๒๗๕๘, ๒๗๕๙, ๒๗๖๐, ๒๗๖๑, ๒๗๖๒, ๒๗๖๓, ๒๗๖๔, ๒๗๖๕, ๒๗๖๖, ๒๗๖๗, ๒๗๖๘, ๒๗๖๙, ๒๗๗๐, ๒๗๗๑, ๒๗๗๒, ๒๗๗๓, ๒๗๗๔, ๒๗๗๕, ๒๗๗๖, ๒๗๗๗, ๒๗๗๘, ๒๗๗๙, ๒๗๘๐, ๒๗๘๑, ๒๗๘๒, ๒๗๘๓, ๒๗๘๔, ๒๗๘๕, ๒๗๘๖, ๒๗๘๗, ๒๗๘๘, ๒๗๘๙, ๒๗๙๐, ๒๗๙๑, ๒๗๙๒, ๒๗๙๓, ๒๗๙๔, ๒๗๙๕, ๒๗๙๖, ๒๗๙๗, ๒๗๙๘, ๒๗๙๙, ๒๘๐๐, ๒๘๐๑, ๒๘๐๒, ๒๘๐๓, ๒๘๐๔, ๒๘๐๕, ๒๘๐๖, ๒๘๐๗, ๒๘๐๘, ๒๘๐๙, ๒๘๑๐, ๒๘๑๑, ๒๘๑๒, ๒๘๑๓, ๒๘๑๔, ๒๘๑๕, ๒๘๑๖, ๒๘๑๗, ๒๘๑๘, ๒๘๑๙, ๒๘๒๐, ๒๘๒๑, ๒๘๒๒, ๒๘๒๓, ๒๘๒๔, ๒๘๒๕, ๒๘๒๖, ๒๘๒๗, ๒๘๒๘, ๒๘๒๙, ๒๘๓๐, ๒๘๓๑, ๒๘๓๒, ๒๘๓๓, ๒๘๓๔, ๒๘๓๕, ๒๘๓๖, ๒๘๓๗, ๒๘๓๘, ๒๘๓๙, ๒๘๔๐, ๒๘๔๑, ๒๘๔๒, ๒๘๔๓, ๒๘๔๔, ๒๘๔๕, ๒๘๔๖, ๒๘๔๗, ๒๘๔๘, ๒๘๔๙, ๒๘๕๐, ๒๘๕๑, ๒๘๕๒, ๒๘๕๓, ๒๘๕๔, ๒๘๕๕, ๒๘๕๖, ๒๘๕๗, ๒๘๕๘, ๒๘๕๙, ๒๘๖๐, ๒๘๖๑, ๒๘๖๒, ๒๘๖๓, ๒๘๖๔, ๒๘๖๕, ๒๘๖๖, ๒๘๖๗, ๒๘๖๘, ๒๘๖๙, ๒๘๗๐, ๒๘๗๑, ๒๘๗๒, ๒๘๗๓, ๒๘๗๔, ๒๘๗๕, ๒๘๗๖, ๒๘๗๗, ๒๘๗๘, ๒๘๗๙, ๒๘๘๐, ๒๘๘๑, ๒๘๘๒, ๒๘๘๓, ๒๘๘๔, ๒๘๘๕, ๒๘๘๖, ๒๘๘๗, ๒๘๘๘, ๒๘๘๙, ๒๘๙๐, ๒๘๙๑, ๒๘๙๒, ๒๘๙๓, ๒๘๙๔, ๒๘๙๕, ๒๘๙๖, ๒๘๙๗, ๒๘๙๘, ๒๘๙๙, ๒๙๐๐, ๒๙๐๑, ๒๙๐๒, ๒๙๐๓, ๒๙๐๔, ๒๙๐๕, ๒๙๐๖, ๒๙๐๗, ๒๙๐๘, ๒๙๐๙, ๒๙๑๐, ๒๙๑๑, ๒๙๑๒, ๒๙๑๓, ๒๙๑๔, ๒๙๑๕, ๒๙๑๖, ๒๙๑๗, ๒๙๑๘, ๒๙๑๙, ๒๙๒๐, ๒๙๒๑, ๒๙๒๒, ๒๙๒๓, ๒๙๒๔, ๒๙๒๕, ๒๙๒๖, ๒๙๒๗, ๒๙๒๘, ๒๙๒๙, ๒๙๓๐, ๒๙๓๑, ๒๙๓๒, ๒๙๓๓, ๒๙๓๔, ๒๙๓๕, ๒๙๓๖, ๒๙๓๗, ๒๙๓๘, ๒๙๓๙, ๒๙๔๐, ๒๙๔๑, ๒๙๔๒, ๒๙๔๓, ๒๙๔๔, ๒๙๔๕, ๒๙๔๖, ๒๙๔๗, ๒๙๔๘, ๒๙๔๙, ๒๙๕๐, ๒๙๕๑, ๒๙๕๒, ๒๙๕๓, ๒๙๕๔, ๒๙๕๕, ๒๙๕๖, ๒๙๕๗, ๒๙๕๘, ๒๙๕๙, ๒๙๖๐, ๒๙๖๑, ๒๙๖๒, ๒๙๖๓, ๒๙๖๔, ๒๙๖๕, ๒๙๖๖, ๒๙๖๗, ๒๙๖๘, ๒๙๖๙, ๒๙๗๐, ๒๙๗๑, ๒๙๗๒, ๒๙๗๓, ๒๙๗๔, ๒๙๗๕, ๒๙๗๖, ๒๙๗๗, ๒๙๗๘, ๒๙๗๙, ๒๙๘๐, ๒๙๘๑, ๒๙๘๒, ๒๙๘๓, ๒๙๘๔, ๒๙๘๕, ๒๙๘๖, ๒๙๘๗, ๒๙๘๘, ๒๙๘๙, ๒๙๙๐, ๒๙๙๑, ๒๙๙๒, ๒๙๙๓, ๒๙๙๔, ๒๙๙๕, ๒๙๙๖, ๒๙๙๗, ๒๙๙๘, ๒๙๙๙, ๒๖๐๐, ๒๖๐๑, ๒๖๐๒, ๒๖๐๓, ๒๖๐๔, ๒๖๐๕, ๒๖๐๖, ๒๖๐๗, ๒๖๐๘, ๒๖๐๙, ๒๖๑๐, ๒๖๑๑, ๒๖๑๒, ๒๖๑๓, ๒๖๑๔, ๒๖๑๕, ๒๖๑๖, ๒๖๑๗, ๒๖๑๘, ๒๖๑๙, ๒๖๒๐, ๒๖๒๑, ๒๖๒๒, ๒๖๒๓, ๒๖๒๔, ๒๖๒๕, ๒๖๒๖, ๒๖๒๗, ๒๖๒๘, ๒๖๒๙, ๒๖๓๐, ๒๖๓๑, ๒๖๓๒, ๒๖๓๓, ๒๖๓๔, ๒๖๓๕, ๒๖๓๖, ๒๖๓๗, ๒๖๓๘, ๒๖๓๙, ๒๖๔๐, ๒๖๔๑, ๒๖๔๒, ๒๖๔๓, ๒๖๔๔, ๒๖๔๕, ๒๖๔๖, ๒๖๔๗, ๒๖๔๘, ๒๖๔๙, ๒๖๕๐, ๒๖๕๑, ๒๖๕๒, ๒๖๕๓, ๒๖๕๔, ๒๖๕๕, ๒๖๕๖, ๒๖๕๗, ๒๖๕๘, ๒๖๕๙, ๒๖๖๐, ๒๖๖๑, ๒๖๖๒, ๒๖๖๓, ๒๖๖๔, ๒๖๖๕, ๒๖๖๖, ๒๖๖๗, ๒๖๖๘, ๒๖๖๙, ๒๖๗๐, ๒๖๗๑, ๒๖๗๒, ๒๖๗๓, ๒๖๗๔, ๒๖๗๕, ๒๖๗๖, ๒๖๗๗, ๒๖๗๘, ๒๖๗๙, ๒๖๘๐, ๒๖๘๑, ๒๖๘๒, ๒๖๘๓, ๒๖๘๔, ๒๖๘๕, ๒๖๘๖, ๒๖๘๗, ๒๖๘๘, ๒๖๘๙, ๒๖๙๐, ๒๖๙๑, ๒๖๙๒, ๒๖๙๓, ๒๖๙๔, ๒๖๙๕, ๒๖๙๖, ๒๖๙๗, ๒๖๙๘, ๒๖๙๙, ๒๗๐๐, ๒๗๐๑, ๒๗๐๒, ๒๗๐๓, ๒๗๐๔, ๒๗๐๕, ๒๗๐๖, ๒๗๐๗, ๒๗๐๘, ๒๗๐๙, ๒๗๑๐, ๒๗๑๑, ๒๗๑๒, ๒๗๑๓, ๒๗๑๔, ๒๗๑๕, ๒๗๑๖, ๒๗๑๗, ๒๗๑๘, ๒๗๑๙, ๒๗๒๐, ๒๗๒๑, ๒๗๒๒, ๒๗๒๓, ๒๗๒๔, ๒๗๒๕, ๒๗๒๖, ๒๗๒๗, ๒๗๒๘, ๒๗๒๙, ๒๗๓๐, ๒๗๓๑, ๒๗๓๒, ๒๗๓๓, ๒๗๓๔, ๒๗๓๕, ๒๗๓๖, ๒๗๓๗, ๒๗๓๘, ๒๗๓๙, ๒๗๔๐, ๒๗๔๑, ๒๗๔๒, ๒๗๔๓, ๒๗๔๔, ๒๗๔๕, ๒๗๔๖, ๒๗๔๗, ๒๗๔๘, ๒๗๔๙, ๒๗๕๐, ๒๗๕๑, ๒๗๕๒, ๒๗๕๓, ๒๗๕๔, ๒๗๕๕, ๒๗๕๖, ๒๗๕๗, ๒๗๕๘, ๒๗๕๙, ๒๗๖๐, ๒๗๖๑, ๒๗๖๒, ๒๗๖๓, ๒๗๖๔, ๒๗๖๕, ๒๗๖๖, ๒๗๖๗, ๒๗๖๘, ๒๗๖๙, ๒๗๗๐, ๒๗๗๑, ๒๗๗๒, ๒๗๗๓, ๒๗๗๔, ๒๗๗๕, ๒๗๗๖, ๒๗๗๗, ๒๗๗๘, ๒๗๗๙, ๒๗๘๐, ๒๗๘๑, ๒๗๘๒, ๒๗๘๓, ๒๗๘๔, ๒๗๘๕, ๒๗๘๖, ๒๗๘๗, ๒๗๘๘, ๒๗๘๙, ๒๗๙๐, ๒๗๙๑, ๒๗๙๒, ๒๗๙๓, ๒๗๙๔, ๒๗๙๕, ๒๗๙๖, ๒๗๙๗, ๒๗๙๘, ๒๗๙๙, ๒๘๐๐, ๒๘๐๑, ๒๘๐๒, ๒๘๐๓, ๒๘๐๔, ๒๘๐๕, ๒๘๐๖, ๒๘๐๗, ๒๘๐๘, ๒๘๐๙, ๒๘๑๐, ๒๘๑๑, ๒๘๑๒, ๒๘๑๓, ๒๘๑๔, ๒๘๑๕, ๒๘๑๖, ๒๘๑๗, ๒๘๑๘, ๒๘๑๙, ๒๘๒๐, ๒๘๒๑, ๒๘๒๒, ๒๘๒๓, ๒๘๒๔, ๒๘๒๕, ๒๘๒๖, ๒๘๒๗, ๒๘๒๘, ๒๘๒๙, ๒๘๓๐, ๒๘๓๑, ๒๘๓๒, ๒๘๓๓, ๒๘๓๔, ๒๘๓๕, ๒๘๓๖, ๒๘๓๗, ๒๘๓๘, ๒๘๓๙, ๒๘๔๐, ๒๘๔๑, ๒๘๔๒, ๒๘๔๓, ๒๘๔๔, ๒๘๔๕, ๒๘๔๖, ๒๘๔๗, ๒๘๔๘, ๒๘๔๙, ๒๘๕๐, ๒๘๕๑, ๒๘๕๒, ๒๘๕๓, ๒๘๕๔, ๒๘๕๕, ๒๘๕๖, ๒๘๕๗, ๒๘๕๘, ๒๘๕๙, ๒๘๖๐, ๒๘๖๑, ๒๘๖๒, ๒๘๖๓, ๒๘๖๔, ๒๘๖๕, ๒๘๖๖, ๒๘๖๗, ๒๘๖๘, ๒๘๖๙, ๒๘๗๐, ๒๘๗๑, ๒๘๗๒, ๒๘๗๓, ๒๘๗๔, ๒๘๗๕, ๒๘๗๖, ๒๘๗๗, ๒๘๗๘, ๒๘๗๙, ๒๘๘๐, ๒๘๘๑, ๒๘๘๒, ๒๘๘๓, ๒๘๘๔, ๒๘๘๕, ๒๘๘๖, ๒๘๘๗, ๒๘๘๘, ๒๘๘๙, ๒๘๙๐, ๒๘๙๑, ๒๘๙๒, ๒๘๙๓, ๒๘๙๔, ๒๘๙๕, ๒๘๙๖, ๒๘๙๗, ๒๘๙๘, ๒๘๙๙, ๒๙๐๐, ๒๙๐๑, ๒๙๐๒, ๒๙๐๓, ๒๙๐๔, ๒๙๐๕, ๒๙๐๖, ๒๙๐๗, ๒๙๐๘, ๒๙๐๙, ๒๙๑๐, ๒๙๑๑, ๒๙๑๒, ๒๙๑๓, ๒๙๑๔, ๒๙๑๕, ๒๙๑๖, ๒๙๑๗, ๒๙๑๘, ๒๙๑๙, ๒๙๒๐, ๒๙๒๑, ๒๙๒๒, ๒๙๒๓, ๒๙๒๔, ๒๙๒๕, ๒๙๒๖, ๒๙๒๗, ๒๙๒๘, ๒๙๒๙, ๒๙๓๐, ๒๙๓๑, ๒๙๓๒, ๒๙๓๓, ๒๙๓๔, ๒๙๓๕, ๒๙๓๖, ๒๙๓๗, ๒๙๓๘, ๒๙๓๙, ๒๙๔๐, ๒๙๔๑, ๒๙๔๒, ๒๙๔๓, ๒๙๔๔, ๒๙๔๕, ๒๙๔๖, ๒๙๔๗, ๒๙๔๘, ๒๙๔๙, ๒๙๕๐, ๒๙๕๑, ๒๙๕๒, ๒๙๕๓, ๒๙๕๔, ๒๙๕๕, ๒๙๕๖, ๒๙๕๗, ๒๙๕๘, ๒๙๕๙, ๒๙๖๐, ๒๙๖๑, ๒๙๖๒, ๒๙๖๓, ๒๙๖๔, ๒๙๖๕, ๒๙๖๖, ๒๙๖๗, ๒๙๖๘, ๒๙๖๙, ๒๙๗๐, ๒๙๗๑, ๒๙๗๒, ๒๙๗๓, ๒๙๗๔, ๒๙๗๕, ๒๙๗๖, ๒๙๗๗, ๒๙๗๘, ๒๙๗๙, ๒๙๘๐, ๒๙๘๑, ๒๙๘๒, ๒๙๘๓, ๒๙๘๔, ๒๙๘๕, ๒๙๘๖, ๒๙๘๗, ๒๙๘๘, ๒๙๘๙, ๒๙๙๐, ๒๙๙๑, ๒๙๙๒, ๒๙๙๓, ๒๙๙๔, ๒๙๙๕, ๒๙๙๖, ๒๙๙๗, ๒๙๙๘, ๒๙๙๙, ๒๖๐๐, ๒๖๐๑, ๒๖๐๒, ๒๖๐๓, ๒๖๐๔, ๒๖๐๕, ๒๖๐๖, ๒๖๐๗, ๒๖๐๘, ๒๖๐๙, ๒๖๑๐, ๒๖๑๑, ๒๖๑๒, ๒๖๑๓, ๒๖๑๔, ๒๖๑๕, ๒๖๑๖, ๒๖๑๗, ๒๖๑๘, ๒๖๑๙, ๒๖๒๐, ๒๖๒๑, ๒๖๒๒, ๒๖๒๓, ๒๖๒๔, ๒๖๒๕, ๒๖๒๖, ๒๖๒๗, ๒๖๒๘, ๒๖๒๙, ๒๖๓๐, ๒๖๓๑, ๒๖๓๒, ๒๖๓๓, ๒๖๓๔, ๒๖๓๕, ๒๖๓๖, ๒๖๓๗, ๒๖๓๘, ๒๖๓๙, ๒๖๔๐, ๒๖๔๑, ๒๖๔๒, ๒๖๔๓, ๒๖๔๔, ๒๖๔๕, ๒๖๔๖, ๒๖๔๗, ๒๖๔๘, ๒๖๔๙, ๒๖๕๐, ๒๖๕๑, ๒๖๕๒, ๒๖๕๓, ๒๖๕๔, ๒๖๕๕, ๒๖๕๖, ๒๖๕๗, ๒๖๕๘, ๒๖๕๙, ๒๖๖๐, ๒๖๖๑, ๒๖๖๒, ๒๖๖๓, ๒๖๖๔, ๒๖๖๕, ๒๖๖๖, ๒๖๖๗, ๒๖๖๘, ๒๖๖๙, ๒๖๗๐, ๒๖๗๑, ๒๖๗๒, ๒๖๗๓, ๒๖๗๔, ๒๖๗๕, ๒๖๗๖, ๒๖๗๗, ๒๖๗๘, ๒๖๗๙, ๒๖๘๐, ๒๖๘๑, ๒๖๘๒, ๒๖๘๓, ๒๖๘๔, ๒๖๘๕, ๒๖๘๖, ๒๖๘๗, ๒๖๘๘, ๒๖๘๙, ๒๖๙๐, ๒๖๙๑, ๒๖๙๒, ๒๖๙๓, ๒๖๙๔, ๒๖๙๕, ๒๖๙๖, ๒๖๙๗, ๒๖๙๘, ๒๖๙๙, ๒๗๐๐, ๒๗๐๑, ๒๗๐๒, ๒๗๐๓, ๒๗๐๔, ๒๗๐๕, ๒๗๐๖, ๒๗๐๗, ๒๗๐๘, ๒๗๐๙, ๒๗๑๐, ๒๗๑๑, ๒๗๑๒, ๒๗๑๓, ๒๗๑๔, ๒๗๑๕, ๒๗๑๖, ๒๗๑๗, ๒๗๑๘, ๒๗๑๙, ๒๗๒๐, ๒๗๒๑, ๒๗๒๒, ๒๗๒๓, ๒๗๒๔, ๒๗๒๕, ๒๗๒๖, ๒๗๒๗, ๒๗๒๘, ๒๗๒๙, ๒๗๓๐, ๒๗๓๑, ๒๗๓๒, ๒๗๓๓, ๒๗๓๔, ๒๗๓๕, ๒๗๓๖, ๒๗๓๗, ๒๗๓๘,

แม่แอนแต่ประกรโคในเรือนครันออกกลาง เหมือนกับแพทย์ที่ว่างยาฉึก ควร
จะเปลี่ยนหมอกันเสียก็ เพราะแพทย์ไม่รู้ว่าการป่วยอันแท้จริงของคนไข้ มี
ซินโครนทั้งของพระคเณศโมคราคซ็อนเซวี แะคซัน ไป โยมก็กลัเลขใน
ทางโทรศน์คย.

แต่ประธานาธิบดีไอเซนฮาว์ได้ออกคำแทนตัวเลขอย่างเข้มแข็ง
และบอกว่า จะไม่เปลี่ยนความคิดเห็นที่โกะพูทไว์ทั้งแต่ก็กลายนี้ว่า กลัเลข
เป็นวิธีผูกทำประเทกที่กักทักทำที่โกะพูทไว์มา และกลัเลขไม่ได้อำ
เนินนโยบายต่างประเทศที่สำคัญ ๆ ก่อนได้รับความเห็นชอบของประธานา
ธิบคย แต่สมาชิกรัฐสภาของเกรสส์ฟานก็เห็นว่า ถ้ากลัเลขลาออกจากรัฐ
มนตรีต่างประเทศเห็นชอบด้วยในนโยบายของไอเซนฮาว์แล้ว จะทำให้ความสัมพันธ์
ระหว่างอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส สู่สภาพเดิมเร็วขึ้น ในสัปดาห์สภายุ่แทน
ก็ลงมติเห็นชอบด้วยในนโยบายของไอเซนฮาว์ที่ว่า "เราต้องรับ" เพื่อปกป้อง
รักษาวินวณครันออกกลางให้พ้นจากการรุกรานของรัสเซีย.

ไอคัได้อากัในการมิชชันครั้งนี้ ก็เลยถูกควัระเซ้ากัแห่งประเทศ
เซ้ากัอาเมิซึ ซึ่งเสกัไปปลักรุงวอชิงตันว่า ไม่คองทรวงเกรงกลัวอะไรหมค
อเมริกันจะช่วยเหลือกัทักในการบ่อนกันครันออกกลาง หากคอมมิวนิสต์รุกร
านหรือโจมตี. ที่ประธานาธิบดีไอคัรับรองแข็งแรงเช่นนี้ ก็โกะพูทไว์ว่าให้
กัทักไวเซ้ากัช่วยเป็นสื่อชักชวน ให้บรรดาประเทศอาหรับทั้งหลายรับรองแผน
การพิชิตไอเซนฮาว์ด้วย เพราะปรากฏว่าในขณะนั้นประเทศอียิปต์, ซีเรียและ
ยอร์แดนกำลังทำตัวเป็นประโยชน์กับฝ่ายครันคกและกำลังกักอยู่ภายใต้อิทธิพล

ไท-สิปตาห์

ของรัสเซียทั้งนี้ในการการเมืองและเศรษฐกิจ แต่ในขณะนั้นยังไม่ทำที่แสดง
ออกมาว่า กัทักไวซีขึ้นราชานันนั้นจะร่วมมือด้วย.

อย่างไรก็ตาม มีข่าวหลายกระแสที่ผู้สันักทักณได้สัคัควัรพังกา
ค้าคอมมิวนิสต์ว่า การช่วยเหลือของอเมริการวณนั้นเป็นการที่รัสเซียเหลือระ
ทนต่อไปนานก็ คงเริ่มเตรียมการที่จะลงตักกับอเมริกาแล้ว และ สงคราม
เป็นนจะคองกลายเป็สงครามร้อนแน่ๆ จนสมาชิกรัฐสภามิชชันอยู่
พรรคแรงงาน ได้ขอร้องให้รัฐบาลอังกฤษออกให้กองบินอเมริกันออกไปเสียบ
จากประเทศอังกฤษ เพราะกลัวรัสเซียจะรุมทำกัถูกระเบิดปรมาณูลงในอังกฤษ
ด้วย ฐานเป็นฐานที่ของอเมริกาทั้งที่รัสเซียได้ช่วยเหลือไว้แล้วนั้น.

ถึงคินระเบิดใหม่ของเลเวีย: ปัญหาควัรัคแซเมียร์โคกลายเป็
กัคินระเบิดขึ้นอีกดังหนึ่งแล้ว ในทวีปเอเชีย
ถ้าไม่ตกลงปลงกันก็กัอาเถิกสงครามก็ เรื่องสุดท้ายสภามัน คงแห่งสท
ประชาชาติให้มีกัให้มีการออกเสียบทั่วควัรัคแซเมียร์ว่าจะสมัครอยู่กัน
อินเดียหรือปakistan ซึ่งอินเดียไม่ยอมและกำลังโกะถึดยงอยู่และว่าขอให้
ปากีสถานถอนทหารออกไปจากควัรัคแซเมียร์เสียก่อนด้วย ซึ่งระยอให้

ซินีนาสโคป กำลังฉาย อยู่ที่นี่

นักตบตี

โปรแกรมพิเศษ

ต้อนรับเทศกาลตรุษจีน

สัวองเนอ

★
อลัน แลตต์
(แนวเส้น)

★
รอสส์ บาน โปเตสท์
(แนวตักอเนต)

★
ลอยด์ โนเลน

★
เชลล์ วิลล์

ห้องขอนัทส์ และยอดมือปืน ตันตัน
ผจญภัย ในเจดีย์ สัวอง
ไวล์ด "เขิน" เสือเถ

"THE GUN-RUNNER"

ยุควิเศษยุคนี้

การออกเสียง บทนี้ปากสากคายถ้อยถนอมหวานแล้วแม้ว่าอินเคยก็ตั้งถอน
กองทหารออกไปด้วยเช่นเดียวกัน ทั้งให้เลิกกองรักษาในแคว้นนั้น
ด้วย เพื่อให้ประชาชนพลเมืองได้ทำการออกเสียงอย่างเสรีโดยไม่ขัดขวาง
กลัวอิทธิพลใดๆ พึงถูกยุติธรรม.

แต่เสียงแห่งรัฐจะน้อยเนื้อต่ำใจ สหประชาชาติอยู่มากด้วย
การพิพาทระหว่างอินเคยกับปากสากคายถ้อยถนอมแล้วจึงแล้ว วาณิก
ทำไม่เริ่มพิพาทกันตั้งแต่ ๒ ประเทศนั้นเป็นเอกราชกันเอง แคมป์เบร์กเป็น
เนชั่นหนึ่งก่อน คับและปากสากคายถ้อยถนอมเป็นเจ้าของ เนชั่นอื่นๆว่าทำไม
สภามันแห่งสหประชาชาติจึงมีผลลุล่วงมกโดยไม่ให้โอกาสฟังถ้อยคำของ
อินเคยด้วยเลย ส่วนเอเลวีเรียที่ถูกฝรั่งเศสยึดและเกาะโซปรัก็ถูกอังกฤษยึด
มกด้วยไม่เห็นสหประชาชาติทำการในเขตทออย่างโรเลย อย่างไรก็ดีตามเหตุ
ว่า ถ้าเขาเชื่อว่าเขาไม่ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงของสหประชาชาติในเรื่อง
แคมป์เบร์ก เขามองทางเลือกอยู่ว่า ปฏิบัติตามนั้นหรือลาออกจากตำแหน่ง
นายกรัฐมนตรีเลย เรืองแห่งลาออกนั้นเข็โพลางๆ เพราะประชา
ชาติอินเคยยกสมาชิให้กำลังความมากกว่ายอมให้ในหรือออกจากตำแหน่ง กวีย
ว่าเนชั่นอื่นๆในขบวนการรวมตัวรวมกันประเทศอื่นๆ แต่เป็น ต้นเรือที่สอง
รองจากมหาตมกันขึ้นในน้ำเรือ อินเคยสามารถคุมกลดลงถึงส่งเอกราชไทยสม
บูร์ดักด้วยแล้วอีกก็ถูกหลายคราวรวมกันถึง ๑๖ ปี เพราะต่อสู้กับอังกฤษ.
อินเคยหรือ คานนุนรัฐมนตรีต่างประเทศ ปากสากคายได้แถลงไว้ว่าสห

ประชาชาติว่า เรื่องปัญหาแคมป์เบร์ก ถ้าสหประชาชาติขึ้นปล่อยปะละ
เลยต่อไปอีก เกรงว่าอินเคยจะขึ้นนำแรงจูงใจเกิดขึ้น ในการกัน
ทำการจัดการเมืองในกรุงลอนดอนกล่าวว่า ไม่มีการใดที่ความสัมพันธะระหว่าง
อังกฤษกับอินเคยจะยกกำลังขึ้นมาเช่นคราวนี้ และได้มีการอภิปรายกันในเรื่อง
เกี่ยวแล้วจึงอินเคยระดมออกการสมาชิกหรืออิทธิพลที่อังกฤษด้วย.

คจินเป็นของเงินแดงแล้ว: คลอมนั้นได้เคยเสนอว่า ทั่วรัฐบาล
พม่าได้ยินยอมที่จะคืนแคว้นวามินให้แก่
จีนแดงไป แต่ให้รอฟังเสียงความเห็นของชาววามินเสียก่อนนั้น. บท
นี้ปรากฏว่าพม่าขึ้นนำชาววามินได้ตกลงกันไว้แล้ว ๓ ตำบล เขาอยู่ในมามารมี
อาณาเขตจีนแดงแล้ว ตำบลที่สามคือ พมอ,คังพิง และ กอญู ทั้งทั้งนำ
ระเป็นเมืองมากกว่าตำบล และทุกตำบลของกมมกแต่ที่ไทยพมอเมืองกอน
(กอญู) ซึ่งอยู่ห่างเมืองสนทวิ ๑๕๐ กิโลเมตร อาณาเขตทั้ง ๓ อยู่ทางฝั่ง
ตะวันออกของต้นแม่น้ำคง (สาละวิน) ใกล้กับอาณาเขตจีน และมีความ
มาก เพี้ยนมาเข้าประชุมสหประชาชาติกันทั่วหัวน้ำทั้ง ๑๐ คน และผู้แทนจาก ๓
ตำบลถึง ๑๐๐ คน ชาววามินปรากฏว่าเป็นทหารที่กล้าและเคยต่อสู้เสียใน
การรบมาแล้ว เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ครั้งนั้นแดงจึงได้บอกแก่คนและพล
เมืองที่เข้มแข็งเพิ่มขึ้น ความวิกลในเรื่องจีนแดง ปรากฏว่าไทยเราเอาไป
ละระยังกล่าวพม่าว่าเขากินกันนั้น นัว่าเป็นผู้มีการแล้ว ทั้งจีนและ
พม่าประกาศว่าความสัมพันธไมตรีระหว่างชาติทั้ง ๒ นี้ ระระชิดแน่นแฟ้น
ยิ่งขึ้น. ▲

□ ในอเมริกา
ต่อจากหน้า ๒๒

แต่ต่างกันเช่นนี้ก็ หรือถูกลงโทษ
ไม่เท่ากันเช่นนี้ก็ จึงทำให้ผู้กระ
ทำความผิดไม่รู้สึกผิด และก่อ
ให้เกิดการกระทำผิดๆอย่างกว้าง
ขวางยิ่งขึ้น. ความผิดในเรื่องเพศมี
หลายประเภท.

๑. การฝ่าฝืนเข้าใจหญิง.
๒. การเป็นขี้สาด.
๓. สมสู่กับหญิงผู้เยาว์.

ข้าพเจ้าไม่ชำนาญกฎหมาย แต่
ก็ทราบว่า ความผิดประเภทเหล่านี้
ความผิดที่กฎหมายของไทยเราระงัด
บารมี ผู้กระทำความผิดจะต้องใช้
ชีวิตจนแก่เฒ่า. แม้แต่ในลัทธิ
คดีข้อนี้ยังขาดคดีที่หนักยิ่ง. เกก
หนุ่มซื่อมึน มอมเหล้าให้เกิดสาวคนหนึ่ง
โดยตนเองเข้าใจว่า เป็นผู้บริสุทธิ์
แล้ว แต่ปรากฏว่าเกิดสาวคน
นั้นอายุเพียง ๑๑ ปีเท่านั้นเอง เรื่อง
เหล่านี้ย่อมไม่ใช่ชั่วช้าใคร ออกข้าง
ไร ถ้ากฎหมายเหล่านี้แล้ว เป็นข้อ
เสียคนอย่างนั้นเอง. ผลก็คือมีถูก
ลากตัวขึ้นศาล ซึ่งกว่าจะระงัดจาก
อย่างต่ำๆ ไม่ต่ำกว่า ๑๐ ปี ตามความ
จริงแล้วกฎหมายของอเมริกาถึงไทย
สถานหน้อย ไทยสถิติปรากฏว่า มี
กระทำความผิดประเภทนี้ คือชายผู้
เฒ่าทำหลาพบนกกับตัว. เมื่อพวก
เราไปถึงอเมริกาใหม่ๆ คนหัวทวด
แห่งยูซิส ซึ่งพวกเราเรียกว่า "อา
จารย" นั้นบอกกับพวกเราว่า "คุณ
องศาบุตรเด็กสาวที่เห็นอยู่ข้างหน้ามีอายุ
สักกี่" พวกเราทราบดีทุกมก บางคน
อายุไม่ถึง ๑๕ ปีด้วยซ้ำไป แต่เขาก็
พิจารณาการกระทำ จึงทำให้เกิดสาว
เหล่านั้นพูดกันว่า บุรุษที่คิด
แล้ว. ตามวิธีต่างๆ ที่เรายกยอว่า
"ที่ห้ามผู้เยาว์เข้า" หรือไม่เขียน
เตือนไว้ไว้ด้วยว่า (อ่านต่อหน้า ๕๕)

ผู้สนใจใน ENGLISH โดยวิธีใหม่ที่มีปฏิิการสอนภาษาอังกฤษ ได้ผลแน่นอน English by the Nature Method

หลักสูตรเดิยได้ได้รับการรับรองจากศาลาการค้า และผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษ
ทั่วโลก และได้รู้ความสำเร็ในนักศึกษากว่า 600,000 คนมาแล้ว
คำรับรองนี้ ได้ต้องการขายในท้องตลาด แต่เราให้ฟรีแก่ผู้สมัครเป็นนักศึกษาของเรา
ผู้สนใจจะสั่งซื้อระเบียบการสมัคร และพิจารณาคำรับรองจากศาลาการค้าว่าจริง พร้อมกับความ
เห็นของนักศึกษามาให้ฟรี โดย

การขอข้อความลงในบัตรนี้และติดส่งไป

บริษัท จอนสัน พับบลิชซิง ตู.ป.ณ. ๓๓๓
หรือ ๓๓๔ ถนนพระสุเมรุ แขวงสะพานแดงมีชาติ พระนคร

ชื่อ _____
สถานที่อยู่ _____
(โปรดเขียนให้ชัดเจน)

โปรดเข้าใจตามนี้ด้วย: เมื่อคุณไปติดต่อหนังสือเรียนเล่มนี้ขอการขายในท้องตลาด โดยไม่
หนังสือเรียนฉบับนี้ของเรานี้ เพื่อลวงไปขายในท้องที่อื่น ๆ
แจ้งว่าหนังสือหรือการแก้ไขได้ส่วนหนึ่งกับคนอื่น หรือก็ของ
กับศิษย์ของเราเลย

ท.ว.๑.

เป็นภาพยนตร์ไทยเรื่อง
แรก ซึ่งได้รับเกียรตินิยม
สูงสุดให้เข้าฉายในต่าง
ประเทศ ถึง 6 ประเทศ!

— ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ —

• पंचमोऽङ्कः

● 11111111 9999

ВНЕШНЕГО

● ព័ត៌មានប្រចាំថ្ងៃ

- ทักษิณ แอ่นผล • สัมพล คงสวัสดิณ •
- อบ บุญเกิด • จันตรี ฟ้าทิกบุตร ฯลฯ

• ପ୍ରଶଂସା ଯେତେବେଳେ ମିଳେ

ຈາກສານື້ງທຸກໆສາຍສີ່ສາຍ
ແອ່ນປະເທດກື່ນຢູ່.

พระอินทร์-นาคินทร์

● 卷之四 ●

๓๖ การต่อสู้อย่างกล้าหาญ

৫৫

ปีใหม่แห่งพุทธศตวรรษที่ ๒๕ นี้ สำนักพิมพ์คลังวิทยาขอเสนอสารคดีพิเศษ ๔ เรื่องเอก

คือ

จอมพลเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี

โดย.... ไทน้อย

ท่านจอมพลสุรศักดิ์มนตรี เป็นอัครราชูปถัมภ์ผู้สร้างตัวขึ้นเองด้วยความ
ปรีชาสามารถและอุทิศตนเป็นอัครจรรย...

เป็นทั้งเสนาบดี นักการทูต แม่ทัพผู้พิชิตสงครามย่อ
และเงี้ยว..เป็นนักปกครอง และสถาปนิกวิศวกรรมผู้สามารถ..
เป็นผู้บ่มองกันประเทศไทยจากอำนาจล้าเมืองขึ้น....

นับเป็นชีวิตตัวอย่างที่ชาวไทย จะต้องศึกษาไว้...ไทน้อย
บรรยายอย่างละเอียดทั้งในด้านชีวิตประวัติ และเหตุการณ์สำคัญอันเป็น
ประวัติศาสตร์.

ทุกเรื่อง ปกแข็ง เติมนทองขนาดมาตรฐาน ราคาเล่มละ ๓๐ บาท

ความเป็นมา

ของพุทธศาสนาในเมืองไทย

โดย... ประพจน์ กวีนิรงค์

จากสารคดีเล่มนี้ ท่านจะได้รู้ความรู้ในเรื่องประวัติศาสตร์.... ลัทธิ...
ศาสนาพุทธนิกายเถรวาทศาสนา... อักษรศาสตร์ทางศาสนา... ปฏิภาณกรรม
ทางศาสนา... จิตกรรมทางศาสนา... การปกครองทางศาสนา... การศึกษา
ทางศาสนา.... ฯลฯ

อย่ากรูเรื่องพระพุทธรูปศาสนา ให้ลุ่มกมิตที่เป็นพุทธ-
ศาสนิกควรอ่าน

ความเป็นมาของพุทธศาสนาในเมืองไทย

ตั้งชื่อได้แต่บัดนี้ที่

สำนักพิมพ์คลังวิทยา ๑๑ ถนนเฟื่องนคร ลีเกิ้ลเลาซิงซ์ พระนคร
สำนักพิมพ์คลังวิทยา ลำา ๕๕, ๕๙, ๓๒๐ นาคระเขมม พระนคร

วิจารณ์การเมือง

โดย..... "สราภย์"

นักเขียนบทความอาวุโส ท่านผู้นี้เป็นที่รู้จักกันดีทั่ว
เมืองทุกมุม..นานมาแล้วจนถึงยุคปัจจุบัน ปากกาของท่านไม่
ใช้ยาพิษ แต่เป็นปรากฏการณ์ความจริงเพราะท่านยึดอุดม
การณ์ ความจริงเป็นหลักฐาน....

วิจารณ์การเมือง ของ "สราภย์" ทำให้ผู้สนใจวิกฤติการ
เมืองไทยเรายกมือได้ประจักษ์แจ้งความดีแล้วแต่ไหน... ยังจะต้องเลือก
ตั้งกันใหม่แน่ ตลอดจนความผันผวนในต่างประเทศทั่วโลก

นับเป็นสารคดีการเมืองเล่มใหม่พิเศษอีกเล่มหนึ่ง ซึ่งสำนักพิมพ์
คลังวิทยาจัดพิมพ์ขึ้นเสนอ ซึ่งทุกท่านไม่ควรพลาด.

จริยบุคคล ๑๕๐ คน

โดย... ประจักษ์ ทองประไพ

คนในโลกที่เขามีชื่อเสียงจนกระทั่งตายไปนับศตวรรษ
แล้ว ก็ยังพึ่งงานของเขาอยู่ เขาทำงานอย่างไร...?

ผู้เขียนได้เล่ารายละเอียดยาวเป็นรายตัวจริยบุคคลว่า มีพื้นเพ
กำเนิดมาอย่างไร และมีชีวิตการแต่ละบุคคลอย่างไร จึงสามารถก้าวไป
สู่ความเป็นอัจฉริยะได้

อัครราชูปถัมภ์ฯ ไม่ว่าในทางกรรม อักษรศาสตร์ สถาปนิก
วิศวกร วิศวกร วิศวกร วิศวกร วิศวกร จะอยู่ในหนังสือเล่มนี้อย่าง
พร้อมเพรียง.

บุกวิชิจิเบร

❑ เลือดดีแดง

ต่อจากหน้า ๔๖

กันยาก เวียนศีรษะจากเวียนศีรษะสูง กลืนยาก ทำหน้าที่ เลขาณาการให้คุณคว. ท่านเจ้าคุณเต็มไปด้วยความชื่นชม ในความสามารถ ของบุตรสาวของท่าน และเรพูกถึงภรรยาของท่าน ด้วยความภาคภูมิใจเสมอ. กันยาเป็นสฤตกริณแรก ของนครเซียงใหม่ ที่เรียน วิทยาลัยชั้นสูงของเมืองไทย และ สามารถทนทานภัยชาวต่างประเทศได้ ด้วย ภาษากฤษอย่างคล่องแคล่ว.

“ชีวิตนี้สวนวนันของเจ้าข้างเต็ม ไปด้วยเหตุการณ์เสียจริง” มารดาทูก กับบุตรสาวของแก ด้วยความชื่นชม. “คนเราจะเอาตัวรอดได้ เพราะปัญญา โดยที่ ลูกผู้หญิงหากคิดแต่จะพึ่งสามี แล้วถือ ชีวิตมันหวั่งจะได้รับความ

ทุกขภัยของหลังเลื่องไม่พ้น”

อยู่ต่อมาอีก ๒ ปี น้าสาวของเจ้า ก็แต่งงาน. น้าของเธอก็เป็นพ่อค้าห้ม ที่มีลยคุณทั้งคนและสัตว์. แต่ ก็มีความสุขอยู่ได้ไม่เท่าไร. เจ้ามิถึ ถูกขยเพราะคำ ผ่นเถื่อน แล้วถูกทำจาก ไปพร้อมภักขทั้งคนสัตว์. ยื่นจำนวนมาก น้าสาวของ.เจ้า ถึงจะได้รับความโศก เศร้าเสียใจสาหัสเพียงไร. ก็สามารถ บินต่อสู้เหตุการณ์. ด้วยเก็ชขันอย่างน่า สรรเสริญ เพราะวิชา ความรู้ และ เกียรติคุณที่มีอยู่ ก็ช่วยให้เธอเป็นครู สอนวิทยาลัยชั้นสูงของเมืองเซียงใหม่ ชั่วเวลาไม่ถึงยก็สามารถชกใช้หนี้สิน ที่สามีทำให้โดนหมดสิ้น และยังมี เงินเหลือพอ ที่ว่าจ้างทนายความขึ้น ติในกรุงเทพา ให้แก้คดีชั้นศาลสูงได้ ในที่สุดสามีก็หลุดพ้นจากคดี.

เมื่อทำ ไม่มีความบ่ื่อหน่ที่จะพึ่งชื่อ รามหลาน. จึงมารดาของเธอมานำให้พริชา แม้นช้อชื่อ เรื่องราวชีวิตของเธอก็ได้ทำให้เธอ คืบแต่อยู่ตลอดเวลา. หลังก้าวรู้เกะที่น้าสาว ของเธอมาเธอยังคงความยินดีที่ปรี เกิดขึ้นใน ครอบครัว. และนี่ก็สุดซึ้งใจเธอสามีของเธอ ให้หลุดพ้นจากเขาอยู่จนสิ้นคืนได้ เพราะความ ใญ่ของเธอคือที่เธอสร้างไว้เมื่อ. เหตุใดน้าสาวของเธอจึงไม่เสียใจกับความชั่วร้ายที่เธอทำ จากคดีเรื่อง. จึงเป็นเหตุให้เธอไปรวมราชการมี อยู่. ก็เพราะเธอไม่สามารที่จะลดความเชื่อ พหิของของลงได้. จึงคิดไปของนอกนอก แสกล่ากว่าหญิงพิสดาร.

มันเป็นเรื่องราวที่ประยัยของเธอ ยิ่งนัก. คืบนั้นเมื่อถึงคราวที่เธอมี ใจ กาศใดก็อยากเล่าเรียน เก็ชข้างข้างนี้ เข้าหยาแห่งชีวิตไว้ว่า คืบของเธอเอง ก็เลือกเคชันกับเคชันกันยา. พร้อม กับทนายคนชั่วชก. ไปยังอย่างที่สุด เธอไม่เกลียดเคชาคของมารดา แม้แต่ คำเคียว. มันลยอยู่ในใจของเธอเหมือน กับแถมมัน. เพิ่งระยะแรกของ การ คึกษา เก็ชการู้สึกอย่างจริงใจว่า โลกภายนอกนั้นกว้างไพศาล กรุณอยู่ ด้วยระบะปาก. แห่งความอิสระ— ความอิสระที่เธอเป็นไม่เคยรู้สึกมาก่อน เลย! ความอิสระในการที่จะไปไหน มาไหนโดยลำพัง. ความอิสระที่จะกิน และเล่น และคามอิสระในการที่จะ คึกษาน่าเรียน และคึกค่านัก. คงจะมีสักคนหนึ่งกระมังที่ยก จำภาพของเก็กกันเรียนสาวซึ่งมีรูปร่าง แขนงยาวในกรุงระโนไนไว้ได้. เธอเค่ง ตัวกับยงสี. คงเค่งเค่งขาว ในมือถือ มกหนังสือ ซึ่งภาคควยเคชชกทั้งนี้ เห็นเล็ก ๆ ทั้ง ๆ ที่เธออยู่ในฐานะอัน มั่งคั่งร่ำรวย แต่เธอพอที่จะกระ เินไปโรงเรียน มากกว่าใช้ร่ดักเรียน อย่างอื่น ๆ. วิทยาลัยของเธอเต็มไป

ด้วยความกระตือรือรญ และสคชัน. เมื่อกันคนเล็ก ๆ. เก็กกันเรียนสาว คนนั้นแหละคือเคชเคชแห่งนางจันช้อย. ชิดาของทนายเคชชกทั้งนี้. ทุกเคช่า. เมื่อกเคชเคชผ่านไป. คนที่รู้จักกระ กระชบให้ทนายในรู้กรูกัน. เพราะเธอ ไรละช้อยเคชไปโรงเรียน. ไม่มีใคร คอยให้ชอกจากคืบของเธอเอง. เก็ช ค้าอาเป็นคนที่มีความรู้ลึกปลาก. ทุรี ลักว่า. จนเคชชกจากประคืบนั้นของ เธอไปอยู่ประคืบเรียน. มันประกบ ด้วยความสวญงมอย่างแท้จริง. ซึ่ง เธอไม่ประสงคที่จะให้มันพ้นไปโดย เหว่นัก. อัคริระชกมันสร้างวามคึก. ความมันให้เคช. มันเป็นความมิด. ล้นค้วางชาวและอิสระ.

มะชอกกานที่เห็นคืบส้างอยู่ สองข้างทาง. และคนที่ไกรเอนปราช จากใบ. ซึ่งรายเรียงกันอยู่ริมตลิ่ง. เมื่อบองคืบแล้ว. เก็ชค้ำะรู้ลึกทันที ว่า มันคล้ายกับไกรระคงคุดคั่วที่ ชูโกลยสดี. ไม่อาจบอกได้ว่า เป็นสัตว์อะไร. เหล่านางหากคือ สิ่งที่ยืดเธอไว้ ด้วยความพอใจอย่าง อัคริระยั้งคั้งแล้ว. แม้นคนนั้นก็เช่น เคชชกมัน. ถึงมันจะแคบแค่งก็สอาด หมดจด. และเต็มไปด้วยความเก๋. แก่. ซึ่งอระระธรรมแผนใหม่ไม่ สามารถจะทำลายโค้งขานัก. สิ่งสำ คัญที่ชกกว่านั้นชกไปก็คคือ มัน บิดเคชเคชชีวิต. ระหว่างบ้านกับโรง เรียนของเธอให้วามอยู่ด้วยกันและ เป็นถนนสายแรก. ที่นำเธอออกไป จากความเคชชกเคชชก สู่การครอง ชีวิตที่ชกอยู่กับทะเลและ. ▲

(ไปรค่านต่อไปในฉบับหน้า)

เพิ่มคิพละสิ่งงานบนเรือนของท่น
ด้วย ศรีมแต่งผม

ปอหเปีย

ผสมมะลิ
ตลอดวัน

บิเชทุ เทนหีเซียง ว่ากิด

876 ตระกคังเค่งกั พระนคร ผู้แทนเจ้าหน่บ

เดอะซม "สิงห์" เ็นโดะ. วิไลวรรณ. สรสิทธิ์.

แผนจัดการภาพยนตร์ เสนอ

นาย: ศักดิ์อนันต์

ประธานาธิบดี นักท่องเที่ยว
สู่เทพ วงศ์ท่าแพ

ดนตรีร้อง
ใน...

นิยายรักหวาน...

นิยายรักหวาน...

จากงานประพันธ์ชิ้นเยี่ยมที่สุด
ของ • จันตา: ๒๒๐ •

สิริธรรมชาติ
สวดลิต

ภาพยนตร์ที่จัดทำด้วยทุนธรรม
และ... เสียสละที่มีค่าธรรม....

• ดนตรีและดนตรีธรรม
ได้กลายมาเป็นทำเพลงอุปสรรค
กันของรักของนายแพทย์
หญิงไทยทั้งโลก....

ร่วมด้วย ...

ผู้ประพันธ์ บทประพันธ์
บทประพันธ์ บทประพันธ์
บทประพันธ์ บทประพันธ์
บทประพันธ์ บทประพันธ์
บทประพันธ์ บทประพันธ์
บทประพันธ์ บทประพันธ์
บทประพันธ์ บทประพันธ์

พราหมณ์ลิต...

นางสาว

ที่... ศาสตราจารย์สมทรง เรือง...

โปรแกรมต่อจาก "เลือกพิชิตศึก"

55

ผดุงศึกษาเปิดมุมคลัง

สำหรับท่านนักอ่านหนังสือทั่วไป

เพื่อให้ท่านนักอ่าน และ นักสะสมหนังสือชนิดทั่วไปได้ทราบ
 สำนึกกับพิพิธภัณฑ์ซึ่งเสนอรายชื่อหนังสือที่ท่านควรมีไว้ประจำบ้าน
 ของท่านคงดีไปนี้.

ภาคนวนิยายชีวิต.

๑. ป๋อฉวน โด อีรอน เล่มละ ๒๕ บาท
๒. โครทรา โด สันต์ เทวรัตน์ เล่มละ ๓๐ บาท (๑ ชุด ๒ เล่ม ๖๐ บาท).
๓. เลือดเพลิง โด อีรอน ฉบับดัดแปลง เล่มละ ๒๕ บาท
๔. จันเขื่อนหรือป๋อฉวน โด อ.ชวเรศศิลป์ เล่มละ ๒๕ บาท
๕. ศัตรูมนุษย์ โด ส. อินทรสุตพร เล่มละ ๒๕ บาท
๖. ล่องเรือ-ล่องเรือ โด หลวงวิจิตรวาทการ เล่มละ ๒๕ บาท
๗. ล่องเรือ-ล่องเรือ โด "ธรรมาธิ" เล่มละ ๒๕ บาท
๘. ล่องเรือ โด น้อย อินทพันธ์ เล่มละ ๓๐ บาท (๑ ชุด ๒ เล่ม ๖๐ บาท)
๙. ลานบ้าน โด "ธรรมาธิ" เล่มละ ๒๕ บาท
๑๐. วังคำ โด "ธรรมาธิ" เล่มละ ๒๕ บาท
๑๑. พิธีกรรมลึกลับ โด "ธรรมาธิ" เล่มละ ๒๕ บาท
๑๒. โขมบุญ โด "ธรรมาธิ" เล่มละ ๒๕ บาท
๑๓. มณีเรือ โด ศรัณย์ ธาปรัตน์ เล่มละ ๒๕ บาท
๑๔. หกปีการรบ โด สุรพันธ์ วรรณิก เล่มละ ๒๕ บาท
๑๕. มวลีเสียงดี โด สุรพันธ์ วรรณิก เล่มละ ๒๕ บาท
๑๖. เทวีจุฬา โด สุรพันธ์ วรรณิก เล่มละ ๒๕ บาท
๑๗. ช่อขงแห่งความรัก โด อ. สนิทวงศ์ เล่มละ ๒๕ บาท
๑๘. เทพธิดาจุฬา โด อ. สนิทวงศ์ เล่มละ ๒๕ บาท
๑๙. รบรพมธรรมดี เรืองแสงทอง โด อ. สนิทวงศ์ เล่มละ ๒๕ บาท
๒๐. สายน้ำ โด "สุภาวดี" เล่มละ ๒๕ บาท
๒๑. สิงห์จางฟ้าบุษบง โด อ.ร.ค. เล่มละ ๒๕ บาท
๒๒. ตะโพนทอง โด น้อย ธาปรัตน์ เล่มละ ๒๕ บาท
๒๓. บทเพลงทิวาสีริ โด ร. จันทพันธ์ เล่มละ ๒๕ บาท

ภาคอาชญาวิทยา:

๑. นักสืบพรวน โด "๔๔๑๑" เล่มละ ๓๐ บาท (๑ ชุด ๒ เล่ม ๖๐ บาท)
๒. อาชญากรรมเลื่องโลก โด ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ภิกขาร เล่มละ ๒๕ บาท
๓. ผู้ร้ายผู้ดี โด "ปากสี" เล่มละ ๓๐ บาท (๑ ชุด ๒ เล่ม ๖๐ บาท)

ภาควิชาการ:

๑. คู่มือฉบับอ่านรวม โด จ.ร. เล่มละ ๑๕ บาท
๒. คู่มือแพทย์ประจำครอบครัว โด หลวงสุตพรพิศ พิศุทธิแพทย์ (อะจาง มุนยาก) เล่มละ ๒๕ บาท
๓. หลักวิชาเลขานุการและเศรษฐกิจ โด มุขม วัชรนะ เล่มละ ๓๐ บาท
๔. เสวตีนิพนธ์ โด ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช เล่มละ ๓๐ บาท
๕. คำราชของนา ๒๐๐ ชนิด โด พวง บุญพาด เล่มละ ๒๕ บาท

ภาคเรื่องชีวิต:

๒. ชีวิตนายพลไทย เนตร เขระโยธิน เล่มละ ๒๕ บาท
๑. ชีวิตการต่อสู้ของบุคคลสำคัญ โด รัชฎ ภูวนนท์ เล่มละ ๒๕ บาท

ผู้ชนะลึบทิศ โด "ยายขอบ" เอ็นเป็นเล่มปกแข็ง
 ๒๕ บาท

ถาวรรวมทั้งชุด กระดาษปอนด์อย่างดี ชุดละ ๕๐๐ บาท,
 กระดาษธรรมดาชุดละ ๓๐๐ บาท

ท่านผู้สนใจในสิ่งหนังสือของท่านนักพิมพ์คงศึกษา ไปรตลิ่ง
 ซึ่งได้พิมพ์ให้ถึงที่อยู่ที่หอวารสารณจากรัฐมนตรีมาซึ่งสำนัก
 พิมพ์วังโรงกาพนครครั้ง พระนคร คำสั่งฟรี!

ไทย-สปีดไลท์

ทั้ง ๕ คน เป็นบุคคลสำคัญของ
 ขบวนการเสรีไทย.

"ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านคงจะเป็นผู้
 สบายดี" "รัฐ" กล่าวถึงอย่าง
 เรียบๆ ในขณะนั้นนายทหารอเมริกัน
 แห่งหน่วย อ.ส.ร. ลูกชั้นขึ้นคันขึ้น ภู
 ประหนึ่งเวลานั้นประเทศไทยมิได้อยู่ใน
 ภาวะสงครามฉะนั้น.

"รัฐ" พยายามอธิบายให้ฟัง แต่
 ถ้าใช้ภาษาฝรั่งเศสแทนภาษาศรีอังก
 "รัฐ" รู้สึกสบายใจมากกว่า เพราะ
 เคยอยู่ในประเทศฝรั่งเศสเป็นเวลานาน
 เพราะฉะนั้น ในการสนทนาก็ นึกอ
 สมัย และคงจะคุ้นเคยกับใช้ภาษาฝ
 ฝรั่งเศส.

"เราไม่ต้องการอะไรจากพระท่าน
 ยิ่งไปกว่านี้" นึกอ คงมีความม
 ใจ "ท่านพระสมเด็จเถิดเถิด ใช้เป็น
 อยุ่ของข้าพเจ้าของเรา"

ที่พระเป็นพระก็ถือ อยู่น
 เคยทราบมาก่อนแล้วว่า เราใช้กัน
 เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวพม่าอันมี
 นามมาแล้ว ถ้าอยู่นั้นใช้เครื่องท
 กันส่นาวัวยุ พยายามในการยั้ง
 วัวยุ อยู่นั้นก็คงคิดว่าเป็นส่นาวัวย
 ของชาวไทย"

เมื่อสนทนากับพระท่านนี้ ถึงเรื่อง
 เล็กๆ น้อยๆ เร็วแล้ว นึกอ สม
 ก็เริ่มเรื่องที่เขา ได้รับมอบหมาย มา
 ให้แจ้งแก่ หัวหน้าขบวนการเสรีไทย
 ในทันที.

"พระท่าน" นึกอ สมัย เริ่มขึ้น
 "ทั้งองค์ท่าน และลอมภรณ์มีความท
 อดายิ่งว่า พระท่านจะรับเวลาเม
 ลากการทวาทลิ่ง ภายในประเทศวิ
 ามกว่า ลอรัทลย เมื่อก่อนเคย
 พร้อมที่จะเปิดการต่อสู้ พร้อม ทุ
 การปฏิบัติงานของขบวนการโคก ใน
 ประเทศของท่าน"

ท่านผู้สำเร็จราชการแผ่นดินเคย

ว่า "ข้าพเจ้าอยู่ในฐานะลำบากมาก
 ในการที่จะเพิ่มขี้อุปทานเมืองของข้าพ
 ข้าพเจ้าคลอกไปโดยไม่มีความลังเล"

พิเคราะห์ว่าในขณะนั้นสงคราม
 รัฐบาลไทย รัฐบาลญี่ปุ่นยังยึด
 อดุมีเป็นจำนวนมาก ตามที่เคย
 เล่ามาแล้วในตอนก่อน และทุกท
 ะเทศใหญ่ในเอเชียใน ก่อนพฤษภาคม
 ที่แล้วมา ในเมืองนั้นจึงเพิ่ม
 อีก ๑๐๐ ล้านบาท. จากที่บอกกล่าว
 ไว้ก่อน ในตอนนั้น รัฐจะไม่ยอมตาม
 ทัพ ในขอรับเงินกู้ยืม และคงกล
 ะสั่งให้ขบวนการเสรีไทยลุกขึ้น ชัย
 โลหการขึ้น เพื่อยกเลิกโลกท
 ว่าประชาชนชาวไทยมีความรู้สึกอย่าง
 ไร แต่ทั้งนี้ขบวนการเสรีไทยเมื่
 ำนั้นทำให้ "รัฐ" พยายามหา
 ทางผ่อนผันผ่อนเบา ให้ผู้นั้นไปก่อน
 ๕๐ ล้านบาท แล้วในเวลาอีกถากถ
 ปรักติงงานในเวลาถัดมา ในที่สุด
 ผู้นั้นยอมตกลงอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง.

เหตุการณ์อันมีค่านี้ ทราบเม
 กันที่ทราบกันอยู่ว่า การที่ประเทศไทย
 ถูกยึดยังยึดแน่น คงไม่สามารถ
 ทนต่อไปได้นานนัก มีวันใดวันหนึ่ง
 เหตุการณ์ใหญ่ ก็จะต้องเกิดขึ้น

"เมื่อก่อนพฤษภาคมแล้วเราอยู่ใน
 ฐานะที่พร้อมในทางของการขึ้น
 ภาชนะนี้" ผู้สำเร็จราชการกล่าว
 ต่อไป "เพราะฉะนั้นผู้นั้นไม่มีการ
 อยู่นั้นในเมืองไทยมากมาย เหมือนเวลา
 นั้น"

"แต่ท่านที่พระท่านกล่าวการ
 ไว้แล้ว ว่าถึงซึ่งท่านจะสามารถค
 านเข้าอีกในกรุงเทพ ฯ ให้ประมาณ
 ๑๐ วันเท่านั้น ไม่ใช่หรือ" นึกอ
 งามขึ้น.

"คุณแล้ว—แต่คำที่ที่สนา
 กอนเมือง เราได้เตรียมการไว้แล้ว
 เราอาจมีความอยู่ได้ถึงสามสัปดาห์

พบว่ากลุ่มรวมตัวรายผู้อื่นมีปากเจ็บบน
โทษของกฎหมายอาญาไปแล้ว. ▲

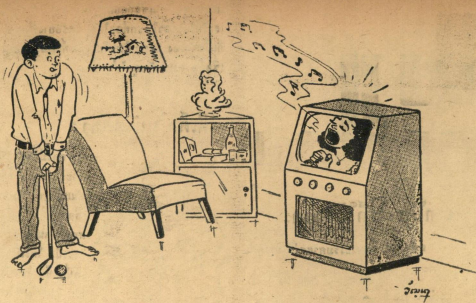
“นักสืบ”

เรื่องขบขัน!

อันว่าตัวเรื่องนั้นเรื่องทองนั้น
ใคร ๆ ก็ว่าเป็นเรื่องใหญ่กันทั้งนั้น แต่
นายแคง หอมหวาน กลับว่าเรื่องเงิน
เรื่องเล็ก เรื่องจาง ความเหตุผลของ
นายแคงเอง ก็มีใครเห็นด้วยหรือไม่
นั้นไม่สำคัญ ที่สำคัญคือนายแคงว่า
เล็กก็เล็กน้อย เรื่องของเรื่องมีอยู่ว่า
นายแคง เป็นคนหลักลอยมาหากิน
ไม่รู้ แต่นายแคงมาขออาศัยนอนบ้าน
นายพร้อม ขวัญนุก เลขาที่ ๑ คน
ชายเขา อาวเอเมือง รั้งหัวสังฆา
ซึ่งเร่ขายขานไม้ก็ให้นอนตัวร่วม
บ้านด้วย โดยไม่คิดว่าความจนหมอม
หมิ่นน่ะให้โทษอย่างไรหรือไม่ ทั้ง
นั้นว่าเนการืออื้อวี่ ของชาวต่างชาติ
หัวทุกแห่งอยู่แล้ว แต่รู้เช่นเท่านั้น
เอง นายแคงหนีไปไม่ยอมเล่าด้วย
ด้วย นายแคงไปคบไปพัวพันกับเงิน
ของ ค.ช. เอ็ม บุตรหัววันมี ๖๓ บาท.

เมื่อเรื่องมันเป็นอย่างนั้นแล้วก็
เกิดครุ่นตัวว่า ต้องไปกระแจะหาหัว
นายแคงมาเร้ากัน ค่อยหานายคำ
วระ นายแคงก็อุยฮายคนหนึ่ง รั้งว่า
เขาไปเอาเงิน ๖๓ บาทไปไว้ แดม
ประกาศก็ว่า “อโหมเงินเรื่องเล็ก
เรื่องจาง ช่างคนขายคึกคึกของชาว
มาแต่เนิ่นแล้วเรื่องใหญ่จริงนะ” แล้ว
เขาก็หัวเราะ แต่ยังไม่ไรการลักเงิน
ลักทองนั้นก็โทษเหมือนกัน จึงไม่
จะแย้งแล้วว่า เรื่องเล็กเรื่องใหญ่ขอ
ศักดิ์เคารพหมิ่นเลย และขังฝ่าย
เจ้า กุญแจลูกจะโหมเงินไปนั้นว่าไป
ทางวางใจจนเขาคิดว่า “คนจนจะ”
และผสมกันขึ้นอย่างนั้น คงจะเข้กัน
นาว่าดีทีเดียว ก็ไม่รู้รักจากขึ้น
เรื่องไม่มี ใครจะช่วยไปเลย. ▲

เพี้ยน

อื่น... แต่... ประเด็นพอๆ

ขบขัน

หลังจากที่เขียนของผมนิดาคุณ ๆ ผู้อ่าน และเวียน
ไปตามสถานีต่าง ๆ มาเป็นเวลาช้านานพอสมควรแล้ว สักพักหนึ่งผมขอ
กล่าวขวัญถึงสถานี อ.ศ. อันเป็นสถานีที่กำลังขึ้นหน้าขึ้นตาอยู่ในปัจจุบัน
บ้างสักหน่อย. ไม่ใช่เรื่องลวงล้า ล้าเกิน อะไรรอคกรับ...แต่เป็นเรื่องที่
ผมจะต้องปรบมือให้ราวใหญ่ทีเดียว.

ในความสำราญของคุณ ๆ ที่เขียนกันผมพองนั้น, นอกเหนือไปจาก
ทรัพย์สินทางปัญญาการขายเสียง, (ฉันแปลตามตัวกับเขาจะไม่ค่อยถึงใจ-หรือผมเองเป็น
เวลาสั้นของเรื่องใดก็ตามที่ออกอากาศ) ทางวงดนตรีที่แสดง, แนวคิดของสถานี, และ
ทางวงดนตรีที่แสดงภาพยนตร์จากโรงภาพยนตร์ต่าง ๆ แล้ว, อีกแห่งหนึ่งซึ่ง
ผมได้กระซิบแนะนำให้คุณ ๆ “รัก” และ “สนใจ” ที่การดนตรีทั้งหลายก็
ชวนกันไปฟังเพื่อหาความเพลิดเพลินไว้ดูใจ และเพื่อการพักผ่อนอันสุขสบาย
กายกตึกคือที่เวทีกลางสวนอัมพร. ซึ่งกำลังถนัดถนัดออกเสียงโดยสถานี
วิทยุ อ.ศ. (ภายใต้พระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว)

ยังสถานที่แห่งนี้แหละครับ-ทุกคนทราบๆ บ้างไม่บ้างถึง
หัวไม่บ้าง คุณ ๆ จะได้อ่านไปฟังการบรรเลงเพลงไทยสากลและสากล ของ
วงดนตรีต่าง ๆ อาทิเช่น วงดนตรีของกองทัพ, ทหารเรือ, ทศอากาศ, (ทัพ)
ตำรวจ, และของคณะศิษย์, คณะสุนทราภรณ์ เป็นต้น ผลักเปลี่ยนเวียน
เวียนกัน...ส่วนในวนซึกก็เวลาประมาณสิบเอ็ดนาฬิกาถึงห้านาฬิกา จนถึงสิบ
สองนาฬิกาถึงห้านาฬิกา คุณ ๆ ก็จะได้อ่านไปฟังเพลงไทยแท้ (อาจมีสากลไปบ้างแต่
น้อยๆ) จากวงดนตรีไทยมีชื่อเสียงและดี ไม่ล้าสมัย เป็นที่เชื่อถือโดย
หลายท่าน วงดนตรีเครื่องสายระนาดมอญ “จิตเสนีย์” ไปทางไปวันมอญ
“วรวิชย” วิทยุของวงดนตรีไทยกรมประชาสัมพันธ์ และเครื่องสายคณะ
“เตชเสนีย์” เป็นต้น. ผลักกันมาบรรเลงกล่อมอารมณ์เช่นนี้ครับ.

โดยความ เนื้อหา แบบบวิการสาธารณะต่อประชาชน ของสถานี
วิทยุ อ.ศ. เช่นนี้เอง, ที่ทำให้คุณ ๆ และผมมี โอกาส สดุดะ ความสำราญ
ในชมได้โดยๆ เช่นนี้แหละครับ ไม่ใช่ไปไหน, เพราะ นอกจากวงดนตรีต่าง ๆ
ไทยสากลและไทยแท้, พระระเลงกล่อมประสาธน์เสียงอันน่าฟัง เช่นนี้เอง, เติม
สมรรถภาพของคณะวงแล้ว, มีวิธีสวนอัมพรซึ่งนำทางวงดนตรีสยาม-กรม
เป็นๆ โขดเปลี่ยนมาไม่ขาดระยะ ไม่อึดแออัดกับเป็นปลาทุกสัปดาห์ กระทั่ง

อยู่ในยามเช้าเหมือนความโรแมนติก
และในท้องฟ้า ของสถานีวิทยุทั้งช่วง
ประจักษ์ ในกรุงไทยอีกด้วย. ในเวลา
เช่นนี้แหละครับ, ที่คุณ ๆ จะรู้สึก
เสมอว่า ใต้ในท้องฟ้าโลกวิไล
ทั้ง สงบ, ร่มเย็น, ไม่ขมุกขมูย, ไม่ไววาย
และแน่นอนละครับ, ย่อมต่างไกลจาก
เสียงเพลง ประเภทประชาธิปไตย
“สาระพินิตดุริ” ทั้งหลาย ทั้งที่
น่ามันได้ผล-บาลีพัน-ลงไปตามดังเรื่อง
เท่า โดยได้ฉากเหมือน ปลดทิ้ง ที่
เคยมีเคย!

วงดนตรีนั้น ต้องขอปรบมือขึ้น
เชยอย่างเออ! ในความสามารถและดี
ไม่ลายมือคือ วงดนตรีของกองวิ
ชาของกองทัพ. ไม่ว่าจะมาในขอ
ไทยหรือสากลครับ เป็นไปเพราะ
เพราะทั้ง ทั้งนั้น โดยเฉพาะเมื่อมา
บรรเลงโดยเครื่องดนตรีไทย ประเภท
อังกะลุงจะมีพาทย์ด้วยแล้ว ผมขอออก
หัวเมื่อได้ว่า เพื่ออะไร เพราะอะไร
หรือครับ ก็เพราะความเก่งกาจของเขา
นะครับ คุณก็เคยดูนะ, หากแต่ถ้าได้
ที่เล่นบ้าง ๆ อังกะลุง อันนี้ เป็นเพราะ
สากลยิ่ง...ไปทางยิ่งกว่า เป็นทางของ
พระ-ชายยิ่ง โขดเพราะเพลง Kiss me
another ซึ่งบรรเลงโดยไปทาง ออก
อากาศเหมือนอีกซึกที่ใส่เซ้เซ้กรมฯ-
คนกันแล้ว. ผมก็ต้องชมเชยอีก
ว่าดีแล้วละครับ อะไรซึ่งมี ข้างสรรพ
ความเพลิดเพลิน ระดั้ว ให้แก่ผู้ฟัง
ในขอแปลกๆ ก็ให้เพลิดเพลิน!

ส่วนวงดนตรีที่คณะนี้จะขอคิด
สักเล็กน้อยคือ วงดนตรีของกองทัพเรือ
ไม่ใช่เพราะวงนี้ไม่ดี ดีไม่เพราะทรอ
ครับ เรื่องนี้ผมขอรับรองว่าอยู่ใน
หลังนี้ เหมือนกัน, แต่ผมจะรักทั้ง
นั้น เป็นเรื่องจริงใจขอรับรอง
อันนี้ดีกว่าคนอื่นจริง ๆ จังๆ ไปสัก
หน่อยละ. กล่าวคือ... ในรายการแสดงที่
เวทีสวนอัมพร เช่นนี้พอได้สัก
มกราคม พุทธศักราชสองพันห้าร้อย
ถ้วนถ้วน ที่ท่านผู้รักงานศิลปะนี้ให้

สืบตอม

การเปลี่ยน

มังกรทอง:

คุณหลวง "บ๊อบบี้" พรหมโยธี ลูกน้องที่ถ่อย เดิมบ๊อบบี้มาชื่อนามว่า บ๊อบบี้พรหมโยธี มาจากคำว่า "บ๊อบบี้" และ "พรหมโยธี" ในขณะนั้นบ๊อบบี้ได้ชื่อของนักเขียนที่คนทั่วไปรู้จักว่า "บ๊อบบี้" เป็นที่ระลึก "คุณพรหมโยธีนั้นอารมณ์ขันขันขัน จดหมายที่เขียนว่า บ๊อบบี้ ๒๕ ของคุณพรหมโยธีจะเอาไปทิ้งหาบ๊อบบี้ทันทีคุณบ๊อบบี้พรหมโยธี."

ผู้หลวงพรหม:

ผู้สมัครคนหนึ่ง ประกาศว่า "งั้นอีหลีหรือท่านพ่อ... ๑. ทำอาหารเล่นพวก ๒. ทำอะไรบ๊อบบี้ดีดี ๓. ทำดีนักการเมืองที่ใครจะอ่านเขาบ้างแล้ว แต่ทำอะไรก็ดั่งเดี๋ยวนั้นเองคุณบ๊อบบี้ ทำที่เก่า และสละผมเขา แล่งว่า ที่ผมไม่ได้มารีโดยตามเรื่องร้องของประชาชนอย่างนี้หลวงพรหมอ้าง "แต่สมมติคุณบ๊อบบี้แล้ว ก็ไม่มีที่พรวนบุญคุณใครด้วย" ผู้สมัครนี้คือ กมล จันทวีรพรหมโยธี ๒๒.

อยากได้อะไรก็ให้บ๊อบบี้:

ต่อหน้าก็มีความร่ำรวยศรีสวัสดิ์จวนพิน จอมพล "คนหัวดี" ปี พุทธศักราช ๒๔๖๖ กล่าวด้วยอารมณ์ขันครุ่นว่า "เวลาข้าส่งเรื่องข้า ผู้สมัครถ้าส่งเรื่องอะไรไป โกรธอยากได้อะไรก็ขอของบ๊อบบี้เป็นสำเนาทุกเรื่อง" ประทานนักคิดมาเลยขอรับว่า "ขอให้เลิก ส.ส. ประถมพิเศษไปเร็ววันและขอให้สิทธิเสรีภาพชนฮกไก แต่ประชาชนในหมอกทุก" จอมพลก็ขึ้นเป็นชื่อ O.K.

นักเลงชีวิต:

ได้คุยกับตัวพรรคเอาเผ่า ตรีขันธ์ อธิบดินทร์ว่า และเอาข้าราชการคนฮกไกมาขึ้น (ให้บ๊อบบี้) พูดถึงเรื่องต่างๆ นานา โดยเฉพาะ ตามที่บ๊อบบี้ บ๊อบบี้ได้ถูกจับในบ่อที่พวกเราร่วมกันคิดไว้ นักเลงและพวกพรรคเสรีนิยม ส่งไปเพื่อหาความชั่งชั่งบ้างเรื่องต่อไป พ.ศ. ๒๕. เผ่าตอบว่าเปล่า. แต่พูดเรื่องนั้นอีกหาว่าจริงประชาชนเข้าใจดี นักเลงก็ตอบที่เขยื้อน

และพูดจนมืดขึ้นก็อดอดอ่ท่าทาง คำว่านักเลงไม่ไปเพื่อไปจากอะไร และของพวกเราก็เป็นปกติ เพราะทำหนังสือพิมพ์ มีประชาชนเชื่อถือ แม้ว่ายังถูกไปถูกละ

'ทีเด็ด' มนังคิล:

อีกไม่ไกลก็อดอดอ่ท่าทาง คำว่านักเลงไม่ไปเพื่อไปจากอะไร และของพวกเราก็เป็นปกติ เพราะทำหนังสือพิมพ์ มีประชาชนเชื่อถือ แม้ว่ายังถูกไปถูกละ

โดยพล คำว่าบอก เผ่า ตรีขันธ์ว่า "ชีวิตใหญ่" เอาเรื่องพรรคการเมือง. "ทีเด็ด" ของพรรค ต้องนำหนังสือพิมพ์มาขายหลายฉบับว่า

๑. จะให้พรรคการเมืองพรรค ซึ่งเป็นนักเลงไป (คนชื่อของ) ด้านในการรวบรวมคะแนนเสียง.
 ๒. ใช้วิธีหาเสียงแบบจับใจ. (ให้เลขาจัดการ) และ
 ๓. หาหนังสือพรรคจากอุดหนุนของบรรดาพ่อค้าใหญ่ ๆ ทั้งหมด.
- ผู้สมัครแล้วประชาชนจึงว่าพรรคมนังคิลจะได้ได้รับเลือกหรือไม่ ก็ขึ้นกับ "สิ้นเคราะห์" กันไปเสีย

'ลิเก' ดีกว่า:

คิดกับและเรื่องราวซึ่งนักในวิชาเสียงและดนตรีนั้นก็ได้แก่พรรค "คุณสภา"

นั่นแหละ ความนี้เท่า ๆ ที่ว่ากันทั่วเมืองแล้ว ก็คือ มนังคิลเอา เหมารการวิทูโรทัศน์เพื่อสำเร็จของพรรค ในคืนวันจันทร์, พ.ศ. ๒๔๖๖ รวมกัน ๑๑ คนด้วยกัน ต้องเสียเงินค่าเช่าถึง ๑๑๑,๐๐๐ บาท แต่ต้องไปให้เพื่อคืนที่สองเท่านั้น ประชาชนที่พากันนี้ว่า รอดอะไรไปไม่ไป ไม่ไปไม่ได้ดีสักอันน้อย มีแต่ พุด... พุด... พุด... หาเสียงกันเป็นล้นเป็นล้นทั่วเมืองเท่านั้น เมื่อรวมไปไม่ได้ดีเท่าที่แต่ในมืออยู่ไปแบบนี้อันใดแล้ว นักวิทูโรทัศน์ทั้งหลาย จึงจำนวนกันว่า ต่อไปเป็นอีกปีการของการพรรคคุณสภาที่อ้างดีแต่ปาก ท่านผู้เคารพเห็นดังที่พูดกันว่า... ที่เอาพรรคคุณสภาเขาแน่ที่คนดีไปไว้เสียที่ไหนแล้ว ไม่ไปเสียให้แก่ออกมาเสียอย่างอื่น ฮ่าๆ ใจได้คุณเลขาคนใดละ ๆ ละ ๆ ไปตามเรื่อง ซึ่งเห็นทั่วทุกวันนี้. จึงเป็นของสองของ "

พังกาบ:

นาย พง

อริยวงศ์ หรือ พงพกร ประจักษ์ เป็นผู้ที่ประชาชนที่สนทนากล่าวว่า ขณะนี้บ้านเมืองของเรามีความพาล. เจริญมาก ผู้ที่ผู้ขายของแต่อย่างใดก็ตามงาน. อาณาภาที่บ้านเมืองหรือมีมาจนอันหาพาลอยู่จนมากพอ. อาณาพาลที่ความเสียและอาณานิคมที่ความรักเมืองบ้านนี้. ถ้าพาลเข้าเป็นรัฐบาลจะเป็นอันดี คือเปลี่ยนเพื่อไม่ให้ประชาชน 'พาล' เหมือนขณะนี้เท่านั้น. (เทอด) ▲

เรียกกันว่า 'บ๊อบบี้' แห่งพุทธศตวรรษที่ยี่สิบห้า' นั้น เป็น สด ของงานกวี กอทิพเพื้อ นายบรรเลง. ในภาพนี้ โขงมวกักกับ บอกล่าว่า อะไรที่มิอะไร ตามธรรมนิยมการออกอากาศส่งคน. คนหนึ่งได้แก่คุณพดก พุดกา (วันเรียกขานบ๊อบบี้) ไม่มี ช่งไหนอันใดให้ทำใจได้) ส่วนอีกคนหนึ่งผมไม่พูดชื่อเสียงเขียนว่า ว่าเรียกขานกันเช่นไร จำได้แต่ในแง่ซุกซนสักสี่ห้าแห่งซุก. คนนั้นแหละคนที่ผมอยากพูดสักคน ชื่อ, เผ่า. ผมไม่ไห้ บ๊อบบี้ ที่พูดถึงการมาถึง

ในแบบ 'เสรีซูด' คือแต่งสาดแล้วไม่ถูกนัก. ไม่ถูกทุกเรื่องหรือและไม่มี แต่มีศรัทธาเสียออก สักเม็ดเดียวนั้นพวกบ๊อบบี้. ผม นามันที่พูดเพียงในเรื่อง กวีที่ทาง ของเขาเท่านั้น.

กวีที่ทางของเขาที่แสดงออกมากก็... ในขณะนั้นกวีที่ทางหรือกำลังบรรเลงเพลงไทยสากลเพลงหนึ่ง ซึ่งผมร้องโดยคุณเลขา ชื่อว่าเพลง 'แก้วสมบ...' คุณโฆงในซุกซนสักสี่ห้า แต่ ก็กระโดดโลดเต้นดังทำนอง และปล่อยบ๊อบบี้เป็นเงาด้วย และ ๆ ไป

ตามคนเขานของคุณเลขา (ซึ่งกำลังร้องเพลงอยู่) เท่านั้นไม่พอ, เมื่อหยุดพักทำ 'ดอย' ก็หันมาทำ 'ดิ่ง' กล่าวคือ, เมื่อมีเสียงร้องเพลงหน้าอกแล้ว ๆ ของคุณเลขา (ซึ่งกำลังร้องเพลงอยู่) พร้อม ๆ กับ เล่นดนตรีด้วย. ปล่อย มุขกล อย่างสนุกสนาน. กวีที่ทางก็ร้อง โกรธเสียงที่เราร้องซอจากหู ซึ่งแล้ว เป็นที่ปลายปลั๊ก ปลั๊กแล้ว คุณก็... คุณก็... คุณก็...

ผมจะไม่พูดถึงหรือกับ หากสถานที่นั้นเป็นโรงภาพยนตร์, เป็นที่ละคร หรือเป็นภาในที่ตั้งของสถานวิทยุแห่งใดแห่งหนึ่ง แต่ผมนึกขึ้นเป็น

'สมอมพร' เป็นที่ใกล้ซึกกับ 'พระราชาชนัน' และเป็นการแสดงที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระพระกรุณาโปรดเกล้าให้ขึ้นด้วย.

ผมคิดว่า การที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นองค์ที่เยี่ยมมาก ที่ศิลปินและนักแสดงควรจะยึดถือไว้ว่า. อย่างมากไม่ใช่เพื่อไร อย่างน้อยก็เพื่อตัวศิลปินและนักแสดงคนนั้น ๆ เอง. จึงหาอะไรเอาไป เอาไปแต่การแสวงหาชื่อเสียงของเท่านั้นละ. หากทำมันได้มันจะเข้าใจ แต่เกิดแล้ว. หาอะไรแต่เวลาหนึ่งแหละก็ละ "นี่" นอกเขตของท่าอย่างอ้ออ้อ หากทำมันได้มันจะเข้าใจมัน (ส.ค. นิตยสาร)

ตามที หินพิน.